جنګلاوه

محمد آصف عمر

«نېکمرغۍ ته تر رسېدو د هغې ساتل ګران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سيټ کې د چادري کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپينو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخندل. ځو مياشتې مخکې به يې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مګر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم وربانديې بده نه لګېدله. غټه تنه يې په چوکۍ سمه ولګوله. موټړ يې ګېر ته واچاوه. غټ مخ يې آينې ته جګ کړ. ننوتې خوله يې وخوځېدله. ويې ويل:

– ياني د ښکلې جوړولو نه يې ساتل سخت دي؟ بل چېرته ونه وايې کنه نو!

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنګه يې د ښځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنګ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخندل. ښځې مخ بلې خواته واړاوه. وښنګېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هما غسې خواږه لګېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې يې نوی واده کړی و. ويې ويل:

– ايله مې بخت بيداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادري په سر سمه کړه. جدي غږ يې جګ شو:

– اله سړيه خير دې وي خير! صبر وکه! پوره خو شي کنه. بيا واربېږه!

– پوره نو څنګه وي؟ اينشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! ههههه.

سړي په منګوله لنډ شناوي وېښتان شاته ټېلو هل. ښځې وويل:

– امه، د ټېلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونيولې. سړي غټې ګردې سږمې کشې کړې. بوی يې ونه موند. ويې نه ښودله. د حيثيت خبره وه. د ښيښې تنۍ يې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولګېدله. په آينې پسې ځوړند تعويذ ته يې ګوتې ور وړې. په نريو شونډو او غټ تندي يې ولګولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډو او کپره کوڅه کې نرمه بهېدله. د لمر پرتوګه ماشوم د خاورو د تودې جوړول پرېښنودل. له دېوال سره جوت [illegible] لښتګې يې [illegible] ولې [illegible] ښځې غږ ووت:

Ketabton.com

– وی خدايه! تا نه جارشمه! مانه خانمجانه خيرنه ام ښه ده.

چېرته لېرې آسمان وغورېد. سړي شترنګ وڅرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا يې وويل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تا ته اولاد درکړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تر اوسه لا چېرته دی.

دوئ په بله کوڅه وګرځېدل. يو نيم پوخ او د روښانه رنګونو کورپکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به يې ماشاالله ليکل شوي وو. وړو هلکانو د لرګيو په تختو کرکېټ کاوه. څنور ځوان يې سيل ته ولاړ و. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بد ماشي وه، اوس د شيشکو ځنې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. څنور ځوان ناري کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذه ستړی مشې!

کریم ورته په موسکا له ښیښې منګوله وښودله. لنډه شناوی ړیره یې ورپېږدله:

– ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زر ورک کې ښه! هههه

ځوان وانه وربېدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وبنګېدله (وی الا توبه!) کریم جدي شو:

– څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهي، پوډر وهي، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوي. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان. څه ما ام ورته د تبایۍ تخم کرلی دی. هههه.

ښځې غږ جګ کړ:

– وی الا سرېه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!

– نه کنه نو! هر کله بدي په نېکي زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما نېکي ته دارې پیدا کړي دارې.

هغې مخ واړاوه. خړ سپي په چاودېدلي دېوال باندې توري پیشو پسې غپل. ښځې وویل:

– وی چې دارې لري نېکي نشوه نو.

– داده اوښیاره. نو بدي به څنګه د منځه ورو؟

ښځې لنډ ځواب ورکړ:

– په نېکي.

له کټ کټ خندا سره د کریم سوروري اوږې ولړزېدلې. ویې ویل:

– یاني چې ظالم دې ډبوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نو اغه خپله مري. هههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ ښادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

– بوډا څنګه یې بوډا؟

سپینږیري ځمکې ته لاس کړ. لکه تیږه چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

– بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه راسره نیسې؟ ستا د د د د...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدله چې ننوتې خوله یې له خوشحالۍ څخه نه راټولېدله. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره داوه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل. ده کرۍ ورځ د خوښۍ اوښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کرېږې وږې کربښې وځغلېدلې. خو دلته آسمان برګ و. موټر د کلي یوبرابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کرېږ وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنګو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تګ خاص خوند ورکاوه. له کاتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نري شمال د غنمو بوټي نڅول. د شنو پټیو بوی خوړ لګېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هوا ته جګه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. ورو نجونو سپین پتنګان شمېرل. چې په جنګ به شول له دوۍ څخه به حساب ګډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېز روان و. نابېره یې په خښنو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چیغه کړه:

– وی الا وی! ودروه! وایمه ودروه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بریک ته پښه واچوله. ښځه کېوتله. خېټه یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم ګوډ ګوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې ګیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي. خو راروانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:

– وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پېښې دې مچې کمه؟ ههه.

نجونو د موټر په کړکۍ کې پخوهل. ښځې مخ اړولی و. د چادرې له جګېدو او ټیټېدو څخه معلومېدله چې په غصه ده. یو دم راوګرځېدله. غږ یې کړ:

– مانه ویلې، آ؟ بخت لرې. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!

د کریم په مغزو کې کړنګ شو. موسکا یې له شونډو والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انګازو بدل شو. د غرونو دپاسه بربښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې وربږېدېدلې. ویې ویل:

– کنځا وکه کنځا! خو دا مه وایه!

ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکړه اوازونه او د وریانو نازکې رمبارې هم نه راتللې. کریم سر جګ کړ. د ښځې سترګې په ده کې وې. او ښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکی شو. لاس یې وغځاوه:

– راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:

– ما اسې خبره وکړه. په قاره ومه.

د کریم زړه لاډک شو. د نمجنو سترګو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وښګېد:

– پروا نکوي.

ښځې یې اوږد لاس ونیو. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. جګه شوه. خو سترګې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:

– چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا ښښي. زه ګرانه نه یمه.

کریم کټ کټ وخندل. موټر ته ننوت. شېبه پس په پاخه سرک نرم وښوېد. لمر د وریځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. د ښته او کرونډې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو. هرڅومره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګوڼه زیاتېدله او د شمال یخني کمېدله. د دنګو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوحې ته وکتل «دوکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر واچاوه. د ګوړې، تازه میوو، ترکاریو، کباړي بوټونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټرسایکل ترڅنګ یې تش ځای وموند. شترپنګ یې وڅرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي واوښت. خوسا بوی جګ شو. پزه یې مونجه کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودو له دېګ څخه تاوده تېونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو قاب خو وهمه کنه نو» د ځوړندې شونډې ځوان د مشترې راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه ورپوله:

– دېش روپۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.

– ههه، زه تش پورته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د کريم خندانه او ځواکمنه څېره يې خوښه شوه. په موسکا يې سر وخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندې اته وې. له موټره راوتې مېرمن يې له لاسه ونيوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زينې سر ته ورسېد. د ښځو شور يې غوږ ته راغی. سر يې دهلېز ته ننوېست. ژر شاته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولاکه نوبت راشي. څه وکو کنه نو؟

ښځې اوړې واچولې. ده نابېره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جګه کړه. ښځې وويل:

– وی، دا څه کوې؟ شرم دی. خوشې!

کريم دهلېز ته ننوت. نارې يې کړې:

– الله لاره وکړه لاره! ډېره پاذابه ده کنه نو. لرې شه خورې! ړنده يې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کريم يې په منځ کې ګوډ ګوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معيوبې پښې يې بربښ کاوه. د معاينه خانې مخې ته موظف چاغکې هلک په شک کتل. کريم دروازه په اوږه ټېلوهله. د ننه يې ښځه نرمه خوشې کړه. سا يې سوزېدله. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنګون يې کېکاږه. د سترګو له کونجه يې ښځه ليدله چې يو قرار ګوري. وپسېد:

– دغسې غورې دې کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوهل. د دوا بوی و. کريم پرده خلاصه کړه. معاينه خانه لکه ورغوی پاکه وه. د وه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسماني تختو جوړې وې. لکه ښيښه ځلېدلې. د مېز په سر يې قلم او کاغذ وليد. خو ډاکټره نه وه. نظر يې چپ لاس ته د سپينو تختو دېوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپينه پرده خوځېدله. د ښځو بنګ بنګ و. سر يې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مريضه ورسره ده.

سترګې يې ددې کوټې دېوالونو ته جګې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مايل» کريم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. د ننه پرده کشه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدله. تک تور پېکي يې په تک سپين مخ څپره وهلې وه. سپينې نرۍ دستکشې يې د خزلو تيم کې وغورځولې. مريضې ته يې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کريم ښځه له مټې ونيوله. د ډاکټرې څنګ ته يې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی يې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر يې ولړزاوه. ويې پوښتل:

– ته چا دننه پرېښودلې؟

کريم مخ وګرځاوه. تر نريو برېتونو لاندې يې په نريو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ويې ويل:

– ښځه مې نشوه راتللی کنه نو. زموږ کار جوړ دی. يوازې د زېږېدو ورځ مالوموو، وځو.

پرده يې خلاصه ونيوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوړ اسويلي ښځې ته کړ:

– دلته خو چادرې جګه که!

هغې ګرد مخ لڅ کړ. ورې سترګې يې وسولولې. وره پزه يې په ګوتو کشه کړه. ډاکټره يې د اننګو تورو چاپونو ته ځیر شوه. د هغې په پړسېدلې خېټه يې لاس وواهه. تکې سرې شونډې يې وخوځېدلې:

– کور کې ګرځې که نه؟

کريم له لېرې غبر کړ:

– نه ډاکټر صيب. پياله څه ده پياله؟ اغه نه وينځي. پينځه خورزې لرمه. يوه افته يوه وي، يوه افته بله.

ډاکټرې جدي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پرېږده خپله کار وکي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې دروند شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وخنډه. ډبلې شونډې یې ورپولې:
– وی، نه نه. پینځه ویشت کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر!
ډاکټرې یې د خېټې ځېنې ځایونه کېکاږل. سر یې ولړزاوه. ویې پوښتل:
– ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترګې ښکته واچولې. ګرد مخ یې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدله:
– مخکې دې حمل نه اخېسته څنګه؟
– وی، ولې نه. نه ټینګېده. زیارتونه، پنډ پنډ دوا. په تیرړه یې اړوه نو. دا وار غیبي خدای مېربانه شو. شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کریم له هماغه ځایه غږ کړ:
– دا مې ورېرې دي. وسیمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. میرحمزه خدای راکه. ههههه.
ډاکټره بیا پوه نه شوه. سر یې له ولاړ پیکي سره ولړزاوه. ویې پوښتل:
– میرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پړسېدلې خېټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخوهل. ویې ویل:
– تاسې پې وختي نوم ایښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوئ چې الک دی؟
– وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې یې نوې دستکشې واخېستلې. ویې پوښتل:
– نوم دې څه دی؟
– بي بي نازیه.
– څو کلنه یې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې یې تار تار سپینو وېښتانو ته وکتل. کریم غږ کړ:
– د پینځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازیې سر وړاندې کړ. ویې ویل:
– ای ډاکټر صیب! میرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
– پروا نه کوي! اخېره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازیه یې دننه وبلله. کریم پښې په ځمکه وټپولې. صبر یې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کریم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا یې وپوښتل:
– ډاکټر صیب! میرحمزه مې د خیره کله پیدا کېږي کنه نو؟
– ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وارخطا یې؟
کریم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– موږ خو نادیده یو کنه نو. په دې زړښت کې خدای اول بچي راکړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. یوازې درې ورځې کار پکې شته. ما ویلې چې بچی مې په نوي کور کې پیدا شي د خیره.
هغه د فیس لپاره د تور واسکټ جېبونه لټول. د ډاکټرې جګ غږ ودراوه:
– پام پام پام! په کور کې نه، زېږنتون کې به ولادت کوي.
د کریم له څېرې موسکا وتښتېدله. ویې پوښتل:
– ولې؟ څه خبره ده؟ الته دا یه شته کنه نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دایه مایه پرېده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سرپورته پښې کته.

د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه راووتله. ورپې سترګې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:

– وی، الا خیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېږه سړیه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړ:

– او ته تروري! چې دا په لمنې دې اوبه راغلې ځان زېږنتون ته رسوه!

بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونیو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– دا الته ورکه! دستي یې املیاتخانې ته ننباسي.

نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شړک ورکړ. غږ یې کړ:

– وی‌ی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زر وشي ښه دی. ماشوم ضایع کېږي.

په کریم سر وګرځېد. رنګ یې تک سپین اوښتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زګېروي کول. کریم سرې سترګې جګې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:

– بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میرحمزه به وي. پویه شوې؟ راځه چې ځو!

oooooooooo

په سرک ګڼه ګوڼه وه. نازیې په شاته سیټ کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنګه کېدله. ښیښه یې ښکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه ګیله من و. خو بیا یې هم ګوتې ور ورې. په شونډو او تندي یې ولګولې. د شورنخود بوی یې په پزه ولګېد. له دېګ څخه هما غسې تېونه ختل. ده ترې مخ وګرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس وغځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه وخوځوله:

– ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!

کریم ټېلو اهه:

– لرې که مرادار لاس دې! دباندې یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلګون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وګرځاوه. ځوان جدي وویل:

– دا کمې دي دا.

کریم برک وهل:

– ځه ورک شه! موټر خو ستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترګې ورواوښتلې. ځوان په غصه شا واړوله. کریم وبنګېد:

– د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.

نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا ښکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه ورباندې بد لګېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې ځادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینږیري د پوډري زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننګه وکړه. دا ځل نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته يې د همدې خبرې لمن ونيوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به يې موضوع له کلي څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. د دغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لګيا شو. ژوند يې بېرته معنا پيدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس يې بيا خندا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د نازيې په تخرګ ننوتې وې. کريم شترنګ تاو کړ. پرله پسې يې هارنونه کول. خو خلک لکه کاڼه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکټايي والا ته يې له بنيښې څخه غږ کړ:

– ای ای غړوندي والا! سړی يې که غويې؟ لاره پرېږده!

سړي د سر په زنګولو افسوس څرګند کړ. څنګ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه يې خوځول. کريم په جنګ وروو ت:

– ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتياج له موسکا سره نژدې راغی. په ټيټ غږ يې وويل:

– وبښه وروره! يو کومک وکه!

کريم په زړه کې وويل «سوالګر دی خدای وهلی. د زړه سوي د پاره يې دا دريشي اغوستې ده» غوښتل يې په دا مخ يې ووهي. مګر له بنېرو يې وېرېده. سړي له متې ونيو، چې له موټره يې لېرې بوځي. کريم لاس کش کړ. سړي ورمېږ کوږ ونيو. ويې ويل:

– ته خو ګورې چې صيب منصب يمه. په مياشت کې يو وار کور ته راځمه. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الته وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېږده!

د کريم بيړه وه. تاو شو چې موټر کې کېني. سړي بيا له متې ونيو. ويې ويل:

– ای د قسم حق نلرې، دغې ورې سره مو غوښې تويې کړې غوښې. هره ورځ خو يې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې يې يوازې څنګه پرېږدې؟ ښځه مې ونيوله چې ويې ساتې. د سې مريضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکارۍ والا غږ کړ:

– ای ماما! موټر لرې که! مخه دې نيولې.

د صاحب منصب پاک خريلی مخ تک سور واوښت. غاښونه يې وچيچل:

– خو له بنده که احمقه! يوه ديقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کريم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زاري يې عجيبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بيا وغځولې:

– دا ټول يوې خوا ته که! ښځه مې مريضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که ما يو به راشي؟

کريم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره يادوي. شرمېږي ام نه. چې بد اخلاقه نه وي» د صاحب منصب سرې شونډې ورپېدې:

– بيا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي موږ ام. تا ته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کريم په تندي کې خط پيدا شو «دا ما ته زور ښيي چې بې اولاده يمه که څنګه؟» سړي خبرې وغځولې:

– څوک مې مو شکل نه ويني. لګيا دي، ګونا لري او ګونا لري. دين خو نه وايي چې کړاو ثواب دی، آرامي ګونا. خدای پاک خپله وايي ما مسلمان ته ام دا دونيا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټ ام ندی. نوی يې حمل اخيستی. قسم خورمه!

د کريم زړه تنګ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ويې ويل:

– نو دا ما ته ولې وايې کنه نو؟ زما خپله مريض پاذاب دی. زيږنتون ته يې بايد ورسومه.

– ای خير دی. ډاکټرې ته دونه ووايه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کي! بيا ځه! څونه پيسې چې راځي تيار يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کریم ماغزه ورته وخوټېدل:

– زه ډاکټرې ته وو ایمه؟ زه ستا نو کریمه؟

– نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کریم سترګې له حیرانتیا راووتلې. غږ یې جګ کړ:

– چا درته ویلي؟

– هه، زه سترګې نه لرمه؟ اغه یو ازې خپلوان سړي دننه پرېدي.

کریم کږې کږې ور وکتلې. یودم یې شا واړوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وځړېدل. مړاوی تر لښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وڅرخاوه. سترګې یې د روانو خلکو له منځه په هغه ولګېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټر یې څنډې ته کړ. ور روان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږنتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. نارې یې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» ښځې له «وی، وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:

– ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ ګوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حیرانه شوه. پیکی یې ولړزاوه:

– اله اله وځئ! تېز! دننه مریضه ناسته ده.

کریم ګوډ ګوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:

– یوه دیقه ډاکټر صیب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. ښځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکه. د خدای فضل و، موږ خبر شولو. پرې مو نښودله.

صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولړزاوه. ویې پوښتل:

– ولې؟ لېونۍ شوې وه؟

– نه، حمل یې اخېستی وکنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره ښځه ووینې سپکه ورې یې کې. ملامته نده. کال په کال یو راوړې. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنۍ یې ونه لیدلې.

صاحب منصب سترګې ښکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:

– دغه مو شکل دی کنه. موږ چې وایو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه ګیله؟

– ډاکټر صیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټی دوا خوړلې وه. دا غریب وېرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظیفه پرېدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی، سړی بد ښکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې څمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لرئ. او خذمت یې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سیسه کارانه ټیټ کړ. وپسېدله:

– صیبي شو. چاته مه وایئ! زه به یې چاره وکمه. ځئ نو!

دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. دباندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم رښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټلیفون شخه یې ځان ته زنګ وواهه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخوت. نازیه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر ګېر ته واچاوه. شترنګ یې وڅرخاوه. هارنونه یې کول. تېز روان شو. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه سړي سره مې کومک وکه. بچي یې ډېر دي. ساتلي یې نشي. غواړي د ګېډې ماشوم وغورځوي.

موټر په مرکزي واټ ورګډ شو. نازیې سر وزنګاوه. ویې ویل:

– وی، خدایه تانه جارشمه نو. موږ پسې مرو، خلک تې پاذاب دي. دا څنګه کار دی؟

هغې سلګۍ ووهلې. د کریم سینه هم تنګه شوه. له هوا یې ډکه او تشه کړه. غږ یې ووت:

– کاش چې په منډه وای. په تېښه ده میراثمړې کنه نو.

د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکیني ټایرونه یې اوښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کریم له ښیښې سر واېست. ناري یې کړې چې لاره پرېږده زموږ بیړه ده. مسلح کس د وهلو ګواښ وکړ. ده غوښتل ور ووځي. نازیې کلک ونیو. خلکو تر پخې ویالې او پلې لارې هاخوا لویې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو ګرده غرفه یې هم لرله. دننه پینځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدله. زینه ډوله بامونه یې په لرګینو کټارو راتاو وو. په سرک کې چادري کړې سوالګرې د ماشي سراچې ښیښې ته لاس اوږد کړ:

– خیر وکه تروري! د بچي غم ونه ګوري! الله دې هر موشکل درباندې اسانه کي!

نازیې تر امین امین ویلو وروسته د مېړه پراخه اوږه وخوځوله. سوالګرې د نریو ګوتو تنکی لاس مخکې ښیښې ته ونیو. کریم لا هماغسې له قهره پشېده. له سوالګرې یې وپوښتل:

– دا لاره یې ولې بنده کړه؟

– اجي صیب رسول وځي.

– چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟

سوالګرې څه ونه ویل. نازیې وپوښتل:

– دا څوک دی؟

– اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک نښتی کنه نو.

هغه زوړ لسګون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوالګرې تر تګ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدله:

– ای ماما! که پیسې درکوي ځمکه ورکه! امد سې یې درنه اخلي ګوره.

کریم ورپسې کاږه وکتل. شاته د موټرو اوږده لیکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډ کروزر او د ساتونکو تور پیک آپ تېز راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازیې غږ بیا راغی:

– وی، سړیه سوالګرې رښتیا ویلې.

کریم غاښونه وچیچل. سل ځله یې ورته ویلي وو «چې پیسې پیدا کم مارکېټ پکې جوړومه. کړوسیانو پورې مې بس دی» خو هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر یې پښه کېکاږله. شېبه پس ماشي سراچه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازیې د مارکېټونو په منځ کې میداني ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په څنډو کې یې تر ګوډو ماتو کراچیو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. یو سړی متیازو ته ناست و. هغې وویل:

– وی، موږ ته د دغې ځمکې څه کټه؟ خوشې پرته ده.

د کریم ورته ماغزه وایشېدل. قهرجنې سترګې یې آینې ته جګې کړې چې ویې رټي. ښځې یو دم چیغه کړه «وی، وی، وی.» ډنګر سپینږیری د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنګ ډیکه ورکړه. سپینږیری وار شو. کریم بریک ته پښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولګېد. سپینه خولۍ یې په بانټ وکولېدله. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېز ووت. د سرې ګنجی سر یې له ځمکې جګ کړ. ویې ښوراوه:

– ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنګ یې سپین اوښتی و. د سترګو تور یې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تښتېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرګ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

– شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکئ کنه نو!

دریشي کړي ځوان غږ کړ:

– اغه خلاص دی، مري. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برګ برګ کېدل. چا کم عقل باله، چا ړوند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سر یې ښخي کار پرېښی و. دوو تنو سپینږیری واخیست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریشي کړي ځوان یې مخه ونیوله:

– چېرته تښتې خان صیب!

کریم هم برګ شو. ټېل یې واهه:

– او لرې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږې کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچیچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

– شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټېلواهه. نژدې په شا لوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیه له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهئ. نجونو ژړل. کریم تک زېړ اوښتی و. د لاس په اشاره یې نازیه په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اوړي. ښځه او بچي به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یو دم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژر ژر لګیا شو:

– ډګروال صیب! دا الکان مې پرې نښودل چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي.

عسکرو سمدلاسه په ځوانانو وسلې ونیولې. هغوئ پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوئ سر ترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریشي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلېټ نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنګ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنګ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غږ کړ:

– وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

– زېږنتون ته.

– اغه سړی څنګه شو؟

– او ته غلې کنه نو!

غټه لاری، د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پیښې ځای ته د پولیسو رینجر راورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونیوله. رینجر د تندي څراغونه ولګول. نارې یې جوړې کړې. په باډی کې ولاړ پولیس ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټیټ کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیو. لارۍ ځنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آینه یې د سپینې کرولا له هغې سره ولګېدله. ډرېور په زوره کنځا وکړه. کریم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د دېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېړتتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونیول. ګډوډي شوه. د خلکو چیغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترینګ ښي خوا ته وګرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رینجر له ګڼې ګوڼې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېړتتون په لور وګرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د ښته راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنګر ببرسری سپینږیری په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه» خیرنه چپنه یې شمال رپوله. عسکرو په خندا ټوپکان خوځول او غړونه یې کول:

– ای شېرو ودرېږه! جنګلاوه، جنګلاوه...

نجونې د لېونې په لیدو تازه شوې. نازیې هم له ښیښې سیل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

– ای کاکا! جنګلاوه څه ته وایي؟

کریم اورې واچولې چې نه پوهېږم. سترګې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوئ د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اورې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازیې وپوښتل:

– وۍ اغه سړی څنګه شو؟ زما سودا ده.

– نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

– وۍ خدایه، زېړتتون به څنګه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې ښځې د پټي په پوله وابنه رېبل. سست شوي موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازیې ته وګرځاوه:

– ډېره پاذابه یې؟ ما شوم خو...

– وۍ نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

– ته ودرې! شازمان یا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

oooooooooo

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیګر په سپینې خولۍ او سپین پېشبند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي توشکو له همرنګه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیګر دویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په ښیښه کېښود. سور چاغ سپینږیری پاڅېد. ویې ویل:

– ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیګر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شا یې واړوله، ووت. سپینږیري تور نرۍ پکول په سر کېکاږه. لویې فولادي الماریٔ ته ودرېد. هلته زینتي لوښي او د نرۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوي وې. د شا په هندارو کې انعکاس بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو میوو طلایي مېوه دانۍ یې را واخېستلې. کلسري نېکټایي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

– اجي صیب ګوناګاره دې کړو. ماته وایه! زه یې کومه کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي دواړه مېوه دانۍ کېښودې. لکه واوره تکه سپینه او ګرد کۍ ږیره یې وخوځېدله:

– ریس صیب! کېنه! کېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتی یې.

د ریس له پستې موسکا سره د زنې کنده کشه شوه. چې په رښتیا خوښ و که نه، یو خدای ته معلومه وه. ریسان ځکه ریسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولی شي. حاجي یې ځنګ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه ګوته یې جګه کړه:

– دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چا ته نه وایمه. لټان مې بدې شي.

ریس ګنجی سر وښوراوه. ویې ویل:

– خوشې خو د اجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندی.

دواړو وخندل. حاجي رسول د میوه دانیو سرپوښونه لېرې کړل. د بازار تر ټولو اعلی مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پیسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې یوې ویل اول ما وخوره! ریس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکیو ته یې لاس ونیو:

– د پي وي سي کمال ګوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په دا سرک ځونه رش دی.

د حاجي غږ ووت:

– اورام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.

ریس وروځې بره کش کړې. د طلایي کرښو سپینه چاینکه یې واخېستله. خېټور ګیلاسونه یې ډک کړل. حاجي د بادامو څو دانې په خوله ومنډلې. د چای غړپ یې وکړ. تک سپین برېتونه او تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– ډاکټران وایي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.

ریس پیسته پاکه کړه. ویې ویل:

– زه بیا په ایغ شي لپ[1] نه یمه صیب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خدای دی نه خېټه لرمه، نه فشار.

د حاجي له سترګو برېښېده چې فکر یې بل چېرته دی. موقع ته ګوري چې اصلي خبرې ته راشي. ګرده ږیره یې ورپېدله:

– زه لاس نشمه نیولی میراث.

ریس ژر غبرګه کړه:

– دره وال یې کنه. زما پلار ګوره! او اغه نذیر کاکا پېژنې کنه؟ اغه ګوره!

حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله یې وویل:

– رښتیا دي قوربان! ای د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مارکېټ.

د ریس سترګې په یو ټکي کې ودرېدلې. خو شخوند وهلو ته یې دوام ورکړ. پرته له سر جګولو یې وویل:

– د ښاروال په مېز پراته دي.

حاجي سر ته ټکان ورکړ:

– ویې ځنډوه قوربان!

ریس موسکی شو. د چای غړپ یې وکړ. مخ یې جاجي ته واړاوه:

– دا ښاروال ځوان دی. د پرمختګ هوا یې ککره پړسولې ده. چې کله یې هوا ووځي بیا به ګورو.

د حاجي نظر زیږ شو. خو په آرامه یې وویل:

---

[1] لپ = بند و واز

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په یو ښاروال بدلېدو ټوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.

ریس لږ وړاندې شو. د کریستالي قندیل رڼا یې په کل سر کې انعکاس کاوه. د دوستۍ په پاریې د حاجي پوست لاس ونیو. په ښویه مخ کې یې کندې والا زنه ورپېدله:

– اجي صیب! راځه رښتیا ووایو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...

حاجي یې په خبره کې ولوېد:

– مالوم دی قوربان.

ریس ورځیر شو. حاجي سر وخوځاوه:

– هو، اغه د وطن چوک میداني ښیمه. د صرافۍ سرای ته نزدې ام دی.

ریس کږې وکتلې. په نازیې وویل:

– اجي صیب نووو. اغه خو ستا ندی کنه.

– زما یې وبوله قوربان.

ریس سترګې مېوه دانۍ ته کړې. ویې ویل:

– ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بیا اریضه کېږي. اریضه به ګرځي څو چې ښاروال ته ورسېږي. ببرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زوړ سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.

د حاجي رسول رنګ تک سور واوښت. بیا یې هم په نیولي غږ وویل:

– دا کارونه ماته پرېږده! ته یې مدا وځنډوه!

– اجي صیب! زه...

– هرڅنګه چې کېږي ویې ځنډوه قوربان!

ریس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لګیا شو. ویې ویل:

– اجي صیب! بل شی جوړ که! یوازې د صرافۍ مارکېټ کې خو ګټه نده.

حاجي رسول یو قرار ورکتل. تا به ویل اوس به یې په ګنجي سر په سپېره ووهي. بیا یې هم په نرم غږ، خو په کلکه وویل:

– د صرافۍ مارکېټ باید زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.

ریس پرته له سر پورته کولو غږ واېست:

– خبر یمه صیب. ببرک ام قسم کړی دی.

حاجي په وړو سږمو کې وپشېد. ګردکی بدن یې وپړسېد. ریس ته له ډېکې ورکولو سره یې چیغه کړه:

– بد یې کړي دي. ببرک ببرک! ته اوس ما سره یې که ببرک خبیث سره؟

د ریس رنګ پک والوت. ایله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارۍ په دود یې وویل:

– په خدای که کېږي. زه به بیا ام پینځو ورځو پورې کوشش وکمه.

حاجي په هماغسې جګ غږ وویل:

– پینځه کمې دي، پینځه.

د ریس غوږېدل اوس په چونګېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي یې په ناامېدۍ راواړول. په ستوني کې ډوب غږ یې ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه اجي صيب! زه يو وړوکی د ملکيتونو ريس يمه. ښاروال چې راباندې امر وکي بايد اجرا يې کمه. او بيرک تمامه ورځ وزيرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندی په ګوته چوخ کړ. غاښونه يې وچيچل:

– ته چې څه کولی شې پاچا يې نشي کولی پاچا.

ريس د نهيلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

– لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوې؟

د ريس رنګ سپين اوښتی و. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سر يې ښوراوه، پاڅېد. کندې والا زنه يې ورپېدله:

– اجي صيب! زما امدونه زور رسېږي. مړ مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ يې لاسونه کش کړل. پوټکی يې تک سور واوښت. سپين غټ ټليفون يې د واسکټ له بانديني جېبه راواخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– جباره! سالون ته راشه! يوازې!

شېبه پس جګ غبرګ ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه ننوت. په جګ غږ يې وپوښتل:

– څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غاښونه يې وچيچل. تکه سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

– بيرک يې جېبونه پمپ کړي. مړسترګی ځان باسي.

جبار سر وښنداوه. ويې ويل:

– دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چاچې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

– لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا يې په سوکړکو غاښونه ووتل، زوی يې ډالرنه اخلي.

حاجي شا واړوله روان شو. کړکۍ ته ودرېد. مخامخ ټيټ بام ښکارېده. پوخ سرې په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وويل:

– د زرين کلا شازمان ته زنګ ووهه! وايه خسر مې سبا مازيګره پورې پيسې غواړي!

د جبار وروځې ورغلې. غږ يې کړ:

– ما امدا اوس خبرې وکړې. يوه افته وخت دې ورکړی. هېر دې شوه؟ ايله درې ورځې تېرې دي.

– دلايل پرېږده قوربان! بيا زنګ ووهه! سبا د مازيګر پينځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په ګوته غټ برېتونه کېمنډل، چې نيغ ولاړ تارونه يې سملي. ويې ويل:

– اغه نور وخت غواړي. ته وايې سبا. زما يې په کال شک دی چې پيدا يې کي.

حاجي له کړکۍ راوګرځېد. تروې يې وکتلې. ويې ويل:

– پيدا دي.

جبار ورځير شو. حاجي وروځې واچولې:

– د ورور ځمکه يې نده؟ د وطن چوک ميدانی د کريم اوستاذ دی کنه. اغه به راکي.

د جبار تندی پراخه او خوله وازه شوه:

– آ، ښه ښه. ته نو ښه يو ځای نيسې، ولې بل ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي په شونډو کې نرۍ موسکا وکړه. د جبار څېره جدي شوه. ويې ويل:

– چل ښه چل دی. خو کريم اوستاذ د دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې ګونجې پيدا شوې. جبار خبره وغځوله:

– شازمان د امدې د پاره نور وخت غوښت کنه. ويلې ورېندار مې بې املياته بچی نشي راوړلی. کريم اوستاذ شفاخانې ته بيوله، سرې يې وهلی. بيا تښتېدلی دی.

د حاجي د تندي ګونجې آوارې شوې. په چټکو ګامونو وړاندې ورغی. ويې ويل:

– دا خو اجيبه کار شوی قوربان. اوس نو کريم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځير شو. حاجي روښانه کړه:

– اولباري خو ډېر ګران وي قوربان. بيا په دغه عمر کې. که امليات يې وځنډوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

– يو کس دې د پوليسو جامې واغوندي. بل دې د کريم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې يې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پوليس به يې ونيسي. دلته به ته راپيدا شې. کريم ته به ووايې چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترګې او شونډې کېکاږلې. جړ غږ يې ووت:

– دواړه زبردسته چلونه دي اجي صيب. يو نه يو خو چلېږي.

– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دريم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترګو يو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپينه ږيره ورپېدله:

– زرين کلا کې جنګ کېږي قوربان.

د جبار تندی لا پراخه شو. ژر يې وپوښتل:

– کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تګ کې ځواب ورکړ:

– نن سبا کې. ګوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځايونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وځرخېده. ويې ويل:

– دا نو بېله خبره ده. جنګلاوه، جنګلاوه. ههههههه.

حاجي هم له خندا شين شو. وبنګېد «جنګلاوه» په حويلۍ کې يې تر لويې څېرې لاندې سپينو موټرو ته کتل. ټولو د ډبې شکل درلود. هېڅ ډول نښې يې نه لرلې. غږ يې ووت:

– ته نو دوه امبولانسه زرين کلا ته تيار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر وخوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپينه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله. وروکي ګاچ ټيکري يې يوازې نيمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سينه يې د سروزرو دروند امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې يې د سرو بې شمېره بنګړي شرنګېدل. په جبار يې چيغه کړه:

– تاته ما وويلې زر راوځه ډاکټرې ته ځمه! ته بيا ورک شوې. خدای دې ورک که!

جبار سر ښکته واچاوه. حاجي ورروان شو. په نرمه يې وويل:

– ته ساړه وخوره لوري! جبار...

– نه اغا، دا مړسترګی هر وخت امدا سې کوي.

جبار وبنګېد:

– اوس درتلمه. د اجي صيب راسره کار و.

ښځې يې پلار ته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته يې امر وکړ:

– الکه! اول دا کار وکه! بيا به زرين کلا ته لاړ شې!

جبار په اطاعت سر وخوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غاښونه وچیچل. ښځې ته يې مخ کړ:

– د اجي صيب لياظ دی. بل وار تېروپېر ونکې! زه بچي لرمه. ته يې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.

مېرمن يې يو دم چيغه کړه:

– وی، ځوانيمرګ شې! اغه ښځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووايمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له متې ونيوله. سرمې يې وپړسولې:

– څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

ښځې يې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده ټېلو هله:

– ځه مخکې شه! تا کې بچی څنګه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

∞∞∞∞∞∞∞

کريم يوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښين لمر او تېز تګ يې په غټ تندي د خولو زېم ايستی و. کله کله به يې له قهره شونډې کېکاږلې. په پزه کې به وبنګېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو يخ سيوري ته روان شو. په کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نيمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاټې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلي پلاستيکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کريم په شخ ناست ببر ږيري ځوان برګ شو:

– وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پينځو ديقو ته مې درکړی و. يو سات شو کنه نو. ته څنګه سړی يې؟

هغه د سر په کږولو راکږولو له غټ ورمېږ څخه ټک وايست. په کوچيانه لهجه يې وويل:

– اوس راځې. ای ته کېنه! چې د زرين کلا عيشقي کيسې واورې!

ټولو پخوهل. د کريم تندي خط وکړ. په دوو پښو کېناست. دوه مياشتې کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول يې پلمه کول. په اصل کې د اميدوارې ښځې ساتنه ورته تر هرڅه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده. د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو[2] په ډېرۍ ډډه ولګوله. د وچکو د ماتېدو کرپس وخوت. غږېې کړ:

– خبر شوې؟ د زمان کاکا لور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره ږيره کشوله. په لنډه نرۍ لښته يې فرش ته شرک ورکړ. ويې ويل:

– ولې کلک يې الا ګله؟ الک څنګه مالوم ندی؟ ويمه پټه کړې يې ده.

موضوع جالبه وه. کريم پلتۍ ووهله. ويې ويل:

– ما نه ويلې؟ دېشونه چې لګوي، ډرامې چې ګوري، دغه به يې حال وي کنه نو.

---

[2] بنجخه = وهل شوی څانګه چې ګني لښتي ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکي ځوان غږ کړ:
– نه.
نورعلي ورباندې برګ وهل:
– څه شی نه؟
تنکی ځوان هم برګ شو:
– زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خراپولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښیي.
کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کارورباندې ښه ونه لګېد. د نورعلي غږ ووت:
– دا د کمونستانو خبرې پرېده مرداره!
تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:
– کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!
د نورعلي پلنې سږمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له متې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. ببره ږیره یې ورپېدله:
– ای د بېړا زو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!
تنکی ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. کریم د نورعلي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:
– ته مه په قارېږه!
مخ یې نورو ته واړاوه:
– ما ویلې که داسې حال وي ایخ کار به ونکځ کنه نو. ګورئ مانه پس نورعلي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوئ؟ د دېش به درته وو ایمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلورکونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه ګوري نه. دلته یې رالېږي چې موږ بې لارې کي. دا دی وګورئ! زمان کاکا یې خوند ولیده.
کریم د تنکي ځوان ستر ګو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نورعلي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:
– دا درته صفاجان اغا ویلي؟
کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:
– ته صفاجان اغا پېژنې؟
نورعلي په موسکا فرش وکړاوه. کریم پروسږکال د ښار په یو هوټل کې له صفاجان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو. شنه چپنه یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر ښویه لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان په څټ پراته وو. سپینې اوږدې ږیرې یې غنمرنګې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبیح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خو ده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستۍ ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیګر بیا سر ورښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایمانداری شکي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې پاڅېد ویې ویل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلابېلو جنتونو ګرځاوه. کریم په خپل شک پښېمانه شو. صفاجان اغا ویل چې وروسته یې بل خوب هم ولید. په زرین کلا کې د غوایې په شان غټې چینجی ګرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو یې څوک نه شته. د خوب تعبیر یې داسې کاوه چې هلته ابلیس کېوتی دی. د خلکو لړ پاتې ایمان هم له منځه وړي. د هغوئ په حالت یې توري غټې سترګې ډنډ شوې. کریم ورته د وضعیت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله یې وویل. شاید وروسته له هغې ورځې یې له نورعلي سره تماس نیولی وي. الله ګل جالی خوله په سر کشه راکشه کړه. غږ یې جګ شو:

– کریم اوستاذه! زه ویمه شبنامې کې به ولیکو چې دېشونه لرې کئ! دی یې نه مني.

کریم له چورتونو راووت. نورعلي تندی تریو کړ. په کوچیانه لهجه یې وویل:

– موږ به کور په کور ګرځو نو. یوازې دېشونه خو ندي کنه. ولې کلی نه نیسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله ګل غږ کړ:

– اربکیان دې پرېږدي؟

– اربکیان باسو.

د نری ږیرې والا ځوان ګونډې ووهلې. په قهر شو:

– دا څه شي کوئ؟ موږ خپل کلی سمو و. نور چا سره کار نلرو، هو.

کریم په آرامه غږ واېست:

– دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نیولی شو. ویې پوښتل:

– ای کریم اوستاذه! د اربکیانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې میرحمزه مې په خیر پیدا شي! بیا نو تاسې به اول مظاېرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکیان دستي باسمه. بیا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لګي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکیان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترګې ور واوښتلې. کریم حیران شو چې ده څه ګډې وډې شروع کړې دي. نورعلي د سر په کړولو راکړولو له ورمېږ څخه ټک واېست. ویې ویل:

– یو سلو شل کسه په کلي کې لرمه یو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلي.

د کریم وروځې بره کش شوې. تر دوه میاشتې مخکې پورې ده ایله شل کسه پیدا کړي وو. نورعلي په رښتیا توره کړې. کریم ته د کلي په زور نیول خوب او خیال برېښېده. که داسې شوي وای ناروا وې به ژر ورکې شوې وې. هلته به یوازې ښه او دینداره خلک اوسېدل. چې هغوئ پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاګانې به یې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولادونه به یې ورکړي وو. کریم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازیه ډېر وخت یوازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله ورباندې راغلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بیا د کېناستو اشاره وکړه. ویې ویل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنګس شو. څوک باغ ته ننوت. کریم وارخطا شو. وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خبره بدله کئ! خبره بدله کئ!
نورعلي موسکی شو. پلنه پزه یې په پاسنۍ شونډه پرېوتله. په زغرده یې وویل:
– خپل کسان دي.
ډله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاړه واړه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسیان او پوډریان وو. د کریم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورځخه کلي پاکوه. نورعلي ته یې کړ:
– ته راووځه!
له کوټې څخه لېرې یې په هغه برک وهل:
– دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس کنه نو!
دوست محمد او تنکی ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکی شو. په آرامه یې وویل:
– کریم اوستاذه! موږ پې خپل کار کوو.
– نه کنه نو. داغ په ککړه لته نه پاکېږي.
نورعلي هماغسې موسکی موسکی کېده. سر یې کوږ او وږ کړ. له ورمېږ څخه یې ټک وخوت. شونډې یې وخوځېدلې:
– صفاجان اغا وایي د نېک کار دپاره هرڅه روا دي.
کریم چورتي شو. نورعلي وویل:
– دا کسان خو زموږ لاس کې دي. چې کار وشو بیا چې هرڅه پې کوو کولی شو.
کریم غلی و. له یوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفاجان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله غلطه خبره نه کوي. دوست محمد یې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس یې په خپلو نریو ورغوو کې ونیو. ویې پوښتل:
– اوستاذه! ته څنګه؟ راسره یې که نه؟
د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لګېده. کله نا کله یې ورباندې د زوی مینه راتلله. خو دا پوښتنه یې ښه ونه لګېدله. سترګې یې تېرې شوې. ویې ویل:
– دا څنګه سوال دی کنه نو؟ ما راټول کړي یئ، ما دا لاره درښودلې...
دوست محمد موسکی شو:
– نه، پوی نشوې. د کلي نیول یادومه، هو.
کریم وروځې بره کش کړې. ویې ویل:
– ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس یې څنګه نیسې؟
د نورعلي غږ ووت:
– وسله مې پیدا کړې ده.
دا بل خبر و چې د کریم په تندي کې یې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحته و. فکر یې کاوه چې له همدې کبله یې هلکان خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت یې واهه چې څنګه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول یې ځواب ته منتظر وو. ده ژر وویل:
– زه خود درسره یمه کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مریض لرمه. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخانې ته یې بیایمه.
د دوست محمد نرۍ رېیره ورپېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ ورونه خو دې شته.

– زنانه مې ده کنه نو. بل چا سره يې نشمه لېږلی. ښه ځه ای نورعلي! ما ويلې ماته به د ټولو کسانو نومونه راکې! بل به د وسلو شمېر او ځای ام وښيې! زه به بيا وګورمه چې څه وکو؟

دوست محمد يې لاس خوشې کړ. شاته لاړ. کريم ور وکتل چې خفه شوی نه اوسي. نورعلي بيا له غټ ورمېږ څخه ټکونه واېستل. ويې ويل:

– بې غمه اوسه!

کريم په زغرده سر وخوځاوه:

– صيي شو. موټر! موټر!

نورعلي وويل:

– رابه شي.

کريم له قهره تک سور واوښت. د لاس ساعت ته يې ګوته ونيوله. غږ يې جګ کړ:

– پينځه لس ديقې خو زما دلته وشوې کنه نو. چې پوهېدلې، بيا به دې ناخېسته.

– ما ويلې...

– اوس چېرته دی کنه نو؟

نورعلي کړې ور وکتلې. ويې ويل:

– پيتاوي کلي ته مې لېږلی. درځي. قيامت خو ندی.

– دی کنه نو. په ما قيامت دی.

نورعلي له ګيلې ډکې سترګې نورو ته واړولې. کريم روان شو. په دروازه کې يې مخ وګرځاوه. غږ يې کړ:

– نور نه پوهېږمه. لسو ديقو کې بايد موټر ماته راورسېږي کنه نو!

ټولو سرونه وښورول. کريم ووت. نورعلي غاښونه وچيچل، وبنګېد:

– ودې خوره!

مخ يې نورو ته کړ:

– دا چا مشر که؟ ښځونک!

ooooooooooo

برګ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده کړه. ژبه يې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه يې څک نيولي وو. سترګې يې ګرځولې چې انسانان را نه شي. په غرونو باران شوی و. په خوړ کې اوبه ډېرې وې. ترنرۍ پله لاندې يې څپې آن د استنادي دېوال سر ته رسېدلې. پاس دوه تنه له کوڅې راووتل. يو رنګ ړيړی، يو رنګ پيکي او نصواري جامې يې وې. جبه زارې ځمکې ته ننوتل. په فرش شوو تيږو روان شول. د مازيګر مخامخ لمر يې سترګې برېښولې. په سپېدارو کې يې برګ سپی وليد. دواړو د عادت له مخې تيږه واره کړه. سپی په تېښته کې وکورنجېد. هغوئ نرۍ پله ته ورسېدل. د جبې پل يې باله. موسسې جوړ کړی و. بانډه ګی يې له لوی کلي سره نښلوله. جګ قدي سګرېټ کش کړ. د لوګي له امله يې ټېغې سترګې تنګې شوې. په کټارې يې لاس کېښود. شاته په ونو پټې بانډه ګی ته يې وکتل. هلته هلکانو ترتوت لاندې په انګيا وو کې خوسې کاوه. ده له کورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وکړه. په برابر غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بانډه وال دې وايي نو. دا ډډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب کوه! څو جريبه کېږي؟ اسې خو نده. امير عبدالرحمان خان ام د ډېورېنډ خط امضا کړی و. څوک يې ورسره مني؟

ټيټ قدي غټې مخ ته جيټکه ورکړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جګ غږ يې وويل:

–آ؟ نه اورمه نه. د اوبو شور دی. لږ ږېز ورکه! جومات کې خو ناست نه يې جومات کې؟

جګ قدي کږې وکتلې. له ځان سره وبنګېد:

– يو خو کمقل سړی به هره خبره دوه ځلي کوي.

ټيټ قدي بيا غوږ وړاندې کړ:

– څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!

جګ قدي صبر وکړ چې له پله تېر شي. مخامخ کوڅه ډوله لاره وه. دی چپې خواته د غنمو د پټي په ډېوال واوښت. په پوله روان شو. ګرده تيږه يې په قهر په پښه خوږ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېډلې:

– کريم لالا ته وايو، چې ډډې او غونډۍ خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي که په رضا.

شاته ټيټ قدي سر وخنډه. ويې ويل:

– خبره سمه کوه! دوښمني مه جوړوه دوښمني!

– ما سمه خبره کوله. بانډه وال نيغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه نه. ته ګوره چې څنګه تې حق اخلمه؟

– باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.

د جګ قدي په سترګو کې قهر وځلېد:

– څنګه نه کېږي وا؟ اغه نوم پې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.

– نه کنه. کريم لالا وايي اغه بېل وخت و. تولې بانډه ګۍ د دامان د يو پټي غنم نه کول. بانډه وال مجبوره وه مجبوره. دوښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت کې د دامان ويا له ډکه شوه. چا پاکه نکړه پاکه.

– هرشی چې و. لاندې ځمکه يې بدله کړې وه. پاس شاړه نه. زه دا وايمه. چين سل کاله پس هانک کانګ وګټه. موږ تې کم يو؟

ټيټ قدي بيا سر وخنډه:

– ځه دا ستا خبره صيي! اريضه کېږي، محکمه، کته، پورته. زموږ خو نن سبا کې په کار ده نن سبا کې.

– او چپ شه! په خبره پو ييږې نه، کړته کړته.

ټيټ قدي مخ واړاوه. د خوږ ها خوا په سپينو تړو کې توري وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپېلۍ يې وهله. تا به ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جګ قدي سيګرېټ ښه کش کړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوګی يې پو کړ. په هوا کې باښې وزرونه خواره کړي وو. په آرامه يې لاندې په ښکار پسې کتل. ده ژوره سا واخېستله. بېرته روان شو. مخ يې ورور ته کړ:

– ای! زر زر راځه چې کريم لالا بل ډول په قار دی!

ټيټ قدي سر وښوراوه:

– هر څوک د ځان غم کې دی د ځان.

دواړو له خښتې تيږې پښې واړولې. جګ قدي وويل:

– خدای دې يې بچی په خير پيدا کي! کريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تازه دی تازه. لکه زاړه ګاډي ته چې نوی اینجن جګ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورما نه وه خورما.
جګ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنګوله. ویې ویل:
– خورما نه وه ای. وی، وی، وی...
– کېنه وی، وی، وی! مېلمه ومه.
– یو پیړمه. تاسې یې دایمي مېلمانه یئ.
– څنګه سې؟
– دغسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
– چا؟ تا ندي اخیستي تا؟
– هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدی برګ شو:
– نرغوندې! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
– هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندی سنډا.
خوړ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. اوبو دومره شور نه کاوه. د کمره په سر د جرې بوټی، لکه د پېغلې وېښتان، تر استنادي دېوال ه ځوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جګ قدي ماشین شوې ږیره وګروله. سپینې پینځه منزله ودانۍ ته یې ګوته ونیوله. سوړ اسویلی یې وکړ:
– خدای نه جار شمه نو. موږ ته ګوره، جبار ته ګوره! بل وطن نه راغلی. دا یې د مېلې ځای دی. کور به یې څنګه سې وي؟
– څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی، دې اولا وهي. خسر ورته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.
جګ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
– امغه یې اوښیاري ده. ما او تا به داسې خسر پیدا کړی وکنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لګوه چې تخریب نشي. دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوګی خوت. مړې د خام دېوال له بېخه د خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. د استنادي دېوال په سر یې په احتیاط قدمونه اخېستل. د خوړ ها خوا شنه پټي وو. مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه د دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د کلا نېکبختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېړۍ مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان اوسېدل. ټیټ قدي وویل:
– ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– نه، اغه ورته نه وایو. یوازې پیسې تې غواړو. که رایې کې آ؟
– بېرته یې ورکولی شې؟
– ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خوړ ته ونه لوېږي. مخ يې راوګرځاوه. ويې ويل:
– زه خو ستا په دا مردار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.
– ګور ته يې وړي؟ ټانکۍ خو يې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د ښار ځمکه يې خښه خزانه ده خښه خزانه.
شاه زمان بيا مخته په احتياط روان شو. غږ يې راغی:
– ماته يې ويلي څه چې وي په کور مې ولګولې.
– دروغ وايي. لس منزله مارکېټونه يې په ټيکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې چې...
شاه زمان سر وخوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:
– زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام راسره وشکوي.
– او نه يې شکوي. ته خو شې وېرېږې.
– ښه څه، که ووايي دونه ډېرې پيسې څه کوئ؟ رښتيا ويلی شې؟
ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپېرې ورکولو سره يې وويل:
– کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.
شاه زمان سوړ اسويلی وکړ:
– څوک پوېيده؟ زه ام د تاريخ مالېم ومه. ايزت مې و. مالېم صيب ته ځای پرېدئ! ماليم صيب دلته کېنه!
هغه سګرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نيالګي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جګ شو. ټيټ قدي پر پله څه وليدل. وارخطا شو. غږ يې کړ:
– ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.
د شاه زمان رنګ پک وتښتېد. سګرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تور لنډکروزر ودرېد. شاته يې د باډيګاردانو موټر بريک ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شان ورمنډه کړه. د لنډکروزر توره ښيښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخی حاجي رسول ښکاره شو. تور نرۍ پکول يې شاته ټېلوا هه. غوښن لاس يې راواېست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جګ ډنګر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنګه کو څه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:
– دلاوره! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه ورک شه! پټ شې باسه!
دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرۍ ښکارېدلې. تود او خوسا بوی يې لګېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپېره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوئ او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوئ تېز روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شا لمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوئ په يوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابيره يې له نژدې څخه غږ واورېد:
– ودرېږئ!
دواړو شتهو هل. د حاجي رسول جګ ډنګر وسله وال و. شاه زمان د روغبړ لاس وغځاوه. په مصنوعي موسکا يې وويل:
– مير ګله څنګه يې؟
مير ګل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوی يې ورکېکاږه. تورې ببرې وروځې يې واچولې:
– ترورزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. میرګل تر چانټې لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ویې ویل:
– بس زه ستاسې د ماملې نه خبریمه. خدای منئ که نه؟ په ما کټمټ کانه شوې وه. بس زما په څمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په بنار کې خپله څمکه اجي صیب ته ورکړه. بس عجیبه ځای و. اجي صیب پکې جیګه پلازا ودروله. اوس چې ورته ګورمه ویمه ورور مې زما دپاره څونه تاوان کړی. بس زه به یې نیکي ایڅکله پوره نه کمه نو.
شاه زمان سګرېټ ولګاوه. ویې پوښتل:
– که دې قرض خلاص کړی نه وای؟
– بس زه به اوس نه ومه ترورزیه. اجي صیب په خپله خبره ولاړ دی. که بنه خبره وي که بده.
ورونو تر سترګو لاندې سره وکتل. دریواړه سرک ته ووتل. کرېړ له هر قدم سره غږس کاوه. کلیوالو د حاجي رسول له کس سره ددوئ په لیدو نظر تم کاوه. دلاور مخ میرګل ته کړ. غټه اوږده زنه یې وخوځېدله:
– ته خو اوس اجي صیب سره یې اجي صیب سره.
– هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و ترورزیه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې یې په خاورو موښلې. بس حیران دریان ومه چې څه وکمه. بیا اجي صیب دې خیر ویسي. نوکری کې یې ونیولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.
کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته یې منظم نیالګي ولاړ وو. پاڼې یې پلاستیکي بربښېدلې. دلاور یوې ته لاس کړ. ذره دوره یې په ګوته ونه لیدله. درنده چوپتیا خوره وه. لکه بله دنیا چې وي. د دواړو ورونو سترګې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوګی کاوه. دلاور لاړې تېرې کړې. ویې پوښتل:
– اجي صیب سره څه کار کوې؟
– بس رنګارنګ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پیسې ګټل اسانه ندي. خطرې به تېروي. د اجي صیب ژوند ام ګوره نده. بس ماته چې ووایي په اور ورشه ورځمه. امغسې یې راسره کړي دي. بچي مې بنه اغوندي، بنه یې خوري. نور څه غواړمه؟
دلاور له شاه زمان سره سترګه په سترګه شو. مخ یې میرګل ته کړ:
– ای ورته ووایه چې موږ ته ام نوکري راکي! ورو ورو به یې قرض خلاص کو خلاص.
– نه ترورزیه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سګرېټ دې بند که!
د دوئ له رسېدو سره د غبرګ بدن ساتونکی لکه پېری راپیدا شو. د چوکیدارانو له ګردې کوټې څخه بل تن چاته زنګ وواهه. وروسته یې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پینځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته یې قیچي شوي بوټي وو. د هغوئ تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنګارنګو مرغیو غږونه راتلل. میرګل وپسېد:
– ترورزیه! بس ماته مخکې ایجازه نشته. اجي صیب اوغه شیشه خانه کې دی.
دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د ګلانو په منځ کې د رنګه ماهیانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښیښنو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته یې لاس وغځاوه. شاته یې په طلایي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه ځړېدل. جبار په څرخېدونکې چوکۍ کې منه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د مڼو او اینځروډ که مېوه دانۍ ټېلوهله. ویې ویل:
– وخورئ قوربان! خپل کور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو يو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات مټې ته لاس کړ. پر ته له سترګو رپولو يې چکوهله. حاجي غټ اينځر خولې ته کړ. تور پکول يې شا ته ټېلو اهه. سور تندی يې وځليد. کنده پکې وه. ويې ويل:
– دا اين د ډاکټر نجيب د وختونو داغ دی قوربان. يو ندی دوه دي. يو چا سره مې ما مېله وه. ډېر يې وځورولمه. اخېر مې ويلې که سبا پورې دې پيسې رانکړې وژنمه دی. اغه ته ټوکه ښکار ېدله. په خپل زور مغروره و. د غونډی د پاسه يې ځا ته کلا لرله. پينځه زامن يې وه. هر يو لکه د پو. سبا شپه ور واو ښتلمه قوربان. ماسره نو درې تکړه کسان دي. په سد راتللو ته مې پرې نښودل. په ځو ديقو کې مې پينځه واړه وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لاړم. بيا مې سر ګرځېده. ښخي غور ځېدلمه. ډاکټر ته يې بوتلمه. ويلې د سر هډوکی دې مات دی. وينه د ننه تللې. جنګ کې ګرم ومه. نه ومه پوېيدلی. ځواني وه نو.
شاه زمان غږ کړ:
– تاخو سم د شاشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صيب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.
حاجي موسکی شو:
– ښه تاسې څه وکړه قوربان؟
دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې يې يو ازې دوه غړي خوځېدل - ښي لاس او خوله. شاه زمان ټېغې سترګې ورپولې. لاړې يې تېرې کړې. غږ يې واېست:
– ای اجي صيب! د بانډه ګی شاته غونډی زموږ ده. د اغې خط به درکمه.
حاجي له خندا سره ککره وښنډله:
– نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟
دلاور يو قرار شخوند واهه. شاه زمان وويل:
– اغه سلګونه جريبه ده. ته کولی شې...
– زما نده په کار.
شاه زمان سترګې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ يې ووت:
– چې اسې ده بيا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.
– زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پيسې په خپل لاس اخلمه.
دلاور شخوند وهل لا تېز کړ. د شاه زمان رنګ بدل شو. ويې ويل:
– ټولې نشو پيدا کولی اجي صيب. په خدای که ايخ لاره وي.
حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال يې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې يې تکه سپينه ګردکې ږيره وخوځېدله:
– لاره نشته؟ ته ودرې بله کيسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ويشت درويشت کلن ومه. ډنګر پنګر لکه لرګی. د کارمل وخت و. سهار وختي په کلي کې جنګ ونښته. ګرز او ګروز و قوربان. څه به يې اوږدومه. د کومې خوا نه زموږ په کور د توپ نالتي مرمۍ ولګېدله. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خويندې مې، ټول شهيدان شوه. يو په ما ايخ بلا ونه لګېدله. چيغې مې وهلې. ټول کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور يې مړ و ورور. او زامن يې ام زما انډيوالان وه. نه نه نه، ځانونه يې وباسل خلاص. زه يوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته يې کتل کتل. په خدای چې د اغو کافرو راباندې زړه وسو. ايخ يې ونه ويلې. بېرته ووتله. په يوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي غبرګ پ شو. ژوره سا يې واخيستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کيسه چې اوري. خو دا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په څرخېدونکې چوکۍ کې يې منډه پا کوله. د حاجي ريره بيا ورپېدله. ټيټ غږ يې ووت:

– پوه شو مه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کليوال، نه انډيوال. زړه مې تپ تور شو. ما ويلې داسې ځای ته لاړ شمه چې يو ونه ګورمه. ښار ته مې نيت وکه. خو يوه روپۍ راسره نه وه. حيران پاتې ومه. ښه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وګرځېدلمه.

راډيوې، بيلچې، تبرونه، کولنګان، هر شي چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته ښې پيسې شوې. امغه نن دې حال ته ورسېدلمه. لارې هر وخت شته قوربان. بينا سترګې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

– بيا دې تره ونه ليده تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ يې ووت:

– اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته يې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تپ ونيوله.

شاه زمان لارې تېرې کړې. ويې ويل:

– آغه دی په تا خپله تېر شوي. لږ راسره ګوزاره وکه اجي صيب!

– ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه يې درېغومه. پوليسو نه مې خلاص نه کړئ؟ ګوره کنه! خو په ايساب کې يوه روپۍ نه پرېدمه. او څوک چې په نېټه ونه درېږي ګونا يې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې يې ورپېدلې:

– وه اجي صيب! د کومه يې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ويې ويل:

– د کريم اوستاذ ځمکه چې ښار کې ده. د ټول قرض سر باسي.

شاه زمان سترګې ښکته واچولې. مړاوی غږ يې ووت:

– اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

– خبر يې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی يې نشي. او زما يې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنګېد:

– اغه پې ډېره ګرانه ده. د آينده دپاره يې ټولې سترګې امدې ته دي. زه به بيا ام ورته ووايمه.

ميرګل د پنجرې له شا څخه ليدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني يې وکړه، ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرګه يې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په ګوته کېکاږل. جګ غږ يې ووت:

– اجي صيب! تاته د خلکو ټول رګونه مالوم دي.

– زه روشنفيکر يمه قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

– چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختګ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفيکر وايي قوربان.

جبار بيا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان هو. روښنفیکران درې رقمه دي. ساده ګان، چالاکان او هوښیاران. ساده ګان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښیاران ما غوندې خپل بیزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائید کړه. جړ غږیې واېست:

– ما ویلې کریم او ستاذ سر زوری دی. که څمکه ورنکي، ورونو سره یې ګوزاره کوو، که څنګه؟

د حاجي ستر ګې شخې شوې. جدي غږیې ووت:

– خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

– نو چې دا دوه مړه وي اغه څمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه ګوته جګه کړه:

– یوې خبرې ته ښه غوږ شه قوربان! پیسې او جایداد دسې وبوله لکه کشتۍ. او قانون لکه قطب نما. کشتۍ ډېره موهمه ده. خو قطب نما ته نه رسي. دا درته پداغه ورکه دونیا کې لاره ښیي. وایي په دې څه خپل منزل ته رسېږې. که قانون دې مات که، لکه قطب نما چې ورکه کې. یوه لاره به دې سل شي. حیران به یې چې په کومه لاړ شې؟ اتمن ډوبېږې. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل یې که! خو ماتوه یې مه قوربان! زه چې څه لرمه، دامدې برکت دی. څه نو قوربان! چې کریم او ستاذ ښځه بو نه ځي.

oooooooooo

د ماښام لړه وه. کریم په کوټه کې ګرځېده. سور او شین کېده. نازیه د دېوال ته تکیه ناسته وه. په ګرد مخ یې د حامله دارۍ تور چاپونه لا تور ښکارېدل. ژر ژر یې سا اخېستله. ویې ویل:

– غټوالي ته دې ګوره! او ماشومان دې غولوې ماشومان.

کریم غاښونه وچیچل. په منډه ورغی. په شونډو یې ګوته ورکېکاږله:

– چپ! چپ! چپ! ډېره وټنګېدلې. دلاور دی. وهمه دې کنه نو!

هغې یې لاس ټېلو اهه:

– وی لرې! تا نو بل څه شی یاد دي؟ وهلو ته تیار یې. چې دونه سړی وې کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رګونه وپړسېدل. په زنه کې یې ډیکه ورکړه. وپسېد:

– ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوې؟

– وی تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لرې؟

کریم ټول رپېږدېده. ډارېده چې له کنټرولـه ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وتښتېدله. دلاور په حویلۍ کې د موټر بانټ جګ کړی و. د موبایل د څراغ رڼا ته یې یو یو فیوز کوت. غږیې کړ:

– لالا! ته را شه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کیلي یې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سوړ اسویلی یې وخوت. وزې یې شا ته لمنه کشه کړه. هغه په قهر وګرځېد. غاښونه یې وچیچل. وزه یې په کشولو او سپېړو په انارپسې وترله. د حویلۍ په کونج کې یې د مرغانچې دروازه هم ټېلو هله. دلاور غږ کړ:

– نو تا چرسي ته ولې ورکوه؟ چې خوړ ته یې ندی غور ځولی شوکر وباسه خوړ ته!

کریم برک وهل:

– ویمه نورعلي ورکړی. ته بیا ګډ یې. که نه یې شې کولی سم ووایه! چې د شامامد کاکا زوی را ولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه دونه نه پوېږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.
نازېې له کړکۍ څخه غږ کړ:
– که لاړې، مولاصيب باندې تاويذونه ام وکه!
د هغې په غږ کې قهر نه و. کريم د هوسايۍ احساس وکړ. له اوسپنيزې جيګرې دروازې ووت. په لويه کوڅه کې دوه نا اشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نريو جامو کې يې يخ کېده. د واسکټ په نه اغوستلو پښېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د څراغ رڼا کوڅه اوږده او تياره ښودله. نا اشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نا اشنا کسان ودرېدل. شاته يې وکتل. د ننه څراغونو د مسجد حويلۍ روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په ويالې کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کريم په درندو ګامونو برنډې ته وخوت. دننه په کوټې کې يې نظر وګرځاوه. سپينږيرو د محراب مخې ته اوږده ليکه جوړه کړې وه. شونډې يې خوځېدلې. کريم ها غه يو ته ودرېد چې خوله يې کږه وه. خلکو ويل ګوزڼ وهلی دی. ده وپوښتل:
– وهاب کاکا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.
وهاب بره ور وکتل. شونډې يې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر يې وښنډه. کريم وپسېد:
– بېخي کلي کې نشته؟
وهاب د سر ښنډل تکرار کړل. کريم بيا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپين لستوڼي يې بډوهلي وو. په سپين څادريې غټه توره ږيره وچوله. کريم په ټيټ غږ وويل:
– تاويذونه راته وکه!
– څه د پاره؟
– يو د نظر. بل چې اولاد مې په خير پيدا شي.
روان سپينږيري توره لونګۍ په سر کېکاږله. د امام په غوږ کې وبنګېد:
– مولا صيب! مونځ قضا کېږي.
– دا دی ملک صيب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.
امام ژر ژر لستوڼي کش کړل. مخ يې کريم ته واړاوه. غږ يې ټيټ کړ:
– پس د مانځه نه.
هغه مخ ته شو. سپينږيري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کريم هم پايڅې بډوهلې. نيت وتړل شو. امام الله اکبر ناري کړې. په شاتنيو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کريم تلوار و. دلاور بايد په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازېې سره واوسي. خلکو ويل اميدواره چې ماښام يوازې پاتې شي کافرپېريان ورباند کېني. ښځه بې سده کېږي او ماشوم ضايع کوي. په ټول لمانځه کې يې فکر هغې ته و. خو دده له بدو طالعو تر سلام ګرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونګۍ شمله يې شاته ټېلوهله. ستونی يې صاف کړ. کريم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوئ تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وويل:
– ورونو! يوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ويلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. يو سړی به کوم سر ته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول يا لرې يا نزدې خپلوان يو. د هر يو بې ايزتي، د هر يو شرم د ټولو شرم دی. او، نو راځئ دا وړې وړې خبرې پټې نه کو! په ګډه يې حل کو! او، دلته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په زړه کې وویل«بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل لنډ بحث لنډ کړي. ویې ویل:
– ملک صیب! ته غلا ته وړه خبره وایې؟ قتل ته وړه خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېړوخې وتښتېدلې مېړوخې کنه نو.
څو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:
– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...
کریم یې بیا خبرې پرې کړې:
– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.
په مسجد کې زوړ شو. یو ځوان غږ کړ:
– کریم اوستاذ رښتیا وایي.
ملک لاس جگ کړ:
– ای گورئ! اسې نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دونیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چابل، د چابل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره مو نده کړې. سمه لاره مو نده ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد یو شی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...
کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:
– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته وواېې پوډر مه وهه اغه یې پرېدي؟ یا غل غلا پرېدي؟ ای! مونځ څه شی دی مونځ کنه نو؟ سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جومات ډک ندی.
ډېرو د کریم خبره تاید کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس یې جگ کړ:
–صیبي شو، صیبي شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، گورئ! دا دونیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالي دي. بله خوا سختۍ. او، زه گورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې نگه سختۍ ویني. هرچېرته پسپس پسپس. او، خلک د ژوندې بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟
کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لگوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:
– ای ای! ای خبره کومه. څه ته وایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سړی یې یاد کي کنه نو؟
– ولې په سرک مو کرېږ وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خېسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امدا سړکال، سړکال.
کریم په لوړ غږ وپوښتل:
– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟
ملک موسکی شو. ویې ویل:
– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.
کریم نه پرېښود:
– ای ملک صیب ای! په شمه دېگ مه پخوه! سم غټ غټ لرگي تې لاندې که کنه نو!
ملک سر وځنډه. ویې پوښتل:
– نو ته څه وایي چې ټول وریته کو؟ دا اینسانان...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د ښي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:

– یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوې؟ پرې کوې یې که نه؟

د خلکو زوږ شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې ګوته په ګوابښ وخوځوله. ویې ویل:

– ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوې؟

کریم په ګونډو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نرۍ شونډې یې وخوځولې:

– امدا ده چې خبره ورانه ده کنه نو. دا څنګه چل دی؟ اغوئ زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلو یې که د اغوئ پلو؟

ځوانانو هررر وخندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

– ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خو یمه. دا کلی چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راولېږل. لکه د مور مېړونه راته کوڅو کې ګرځي. او، چې نور دې څه ورانی په زړه کې دی؟ مګر پام کوه! زه دې وینمه. ځان رابانډې مه خرابوه!

کریم غټ سر کوږ کړ. نتوتې خوله یې وخوځېدله:

– ملک صیب! تور مه لګوه کنه نو! هر څوک ستړګې لري.

ملک غبرلوړ کړ:

– غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلرې. او، د نورو بچي کندې ته غور ځوې.

په شاته قطار کې چا پخوهل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چو په چوپتیا شوه. رنګ یې تک سور اوښتی و. ستړګې یې د ملک په څېره کې خښې وې. نتوتې خوله یې رېږدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یودم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږیري غبر کړ:

– ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.

کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:

– مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکې کنه نو. مخ به یې تور شي.

ځوانانو سرونه وخوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنګ تنګ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تا به ویل په دوئ کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لګېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نرۍ شونډې یې ورپولې:

– ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوډري شي؟ آ؟

ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه ږیره په موټي کې کلکه ونیوله. ویې ویل:

– ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داح، که سم شي.

امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

– هه واخله! په متې پسې دې وتړې! الله پاک به خیر کې. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورونه ام غوصه کوي.

کریم پنځوسی له جیبه وایست. ګردې سرمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:

– ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولاصیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښو ده کنه نو.

– ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام پیسې په واسکټ ومنډلې، روان شو. خو د کریم غصه نه کمېدله. ساړه اسویلي یې کول. ډنګر دوست محمد له متې ونیو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

– ری مه وهه اوستاذه! سبا به که خیر وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خواخوږۍ د کریم سترګې نمجنې شوې. تعویذونه یې د تخرګ په جېب ننوېستل. په ډک ستوني یې وویل:

– هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شاوخوا وکتل. کاغذ یې غلي په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تیارې کې ورک شو. په کاغذ کې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کریم په زړه کې خوشحاله شو. لږترلږه د غو زحمتونو خو یې نتیجه ورکړې وه. روزل شویو کسانو یې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هر څه هغوئ په خپله کول. دی نازیې ته وزګار و. مګر له دې سره سره یې اندېښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

ꝏꝏꝏꝏꝏ

د کریم یوه پښه په کوټه او بله یې د دلاور څنګ ته په حویلۍ کې وه. شپه چې هر څو مره پخېدله، د ده حوصله کمېدله. بل مستري یې پیدا نه کړ. خو دلاور لا هم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کریم امید پیدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به یا ځان ته په قهر و، یا به په ټلیفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کریم ورته غوني زیږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضایع کوي. په حویلۍ کې کوز او بر وګرځېد. نازیه کړکۍ کې ولاړه وه. ویې ویل:

– وی، خدای دې تبا کي! که اغه صیب منصب ماطل کړی نه وي، سړی به دې ولې واهه؟

د کریم ایله اوس پام شو. په زړه کې یې تېر شول«کاش چې امغه وخت مې ډګروال صیب ته ټلیفون کړی وای. که پولیسو نه یې خلاص کړی ومه» شمېره یې په وړوکي تور ټلیفون کې پیدا کړه. زنګ یې وواهه. ټوله کیسه یې ورته وکړه. هغه وویل:

– دا چې دې مخکې ویلي وو. زه د غه دیقه خپلې وظیفې ته راورسېدلمه. دا دی بېرته حرکت کومه. سهار پینځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپینږیری ګورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راولمه.

نازیې خبرې اورېدلې. پېږې شونډې یې کېکاږلې. سوړ اسویلی یې وکړ. د کریم مړاوی غږ ووت:

– نه ډګروال صیب، بیا ناوخته کېږي کنه نو.

– توکل په خدای! ډاکټرې خو ویلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تراغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کریم ډکې سترګې نازیې ته واړولې. هغه له کړکۍ څخه لاړه. دلاور وایکم پطرول بېرته وتاړه. غږ یې کړ:

– سلف ووهه لالا سلف!

کریم له سوړ اسویلي سره موټر ته ننوت. کیلي یې تاوه کړه. د ماشین غرهار وخوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولګېد تا به ویل د نجات د پرښتې غږ دی. ایله یې غږې سست شول. نازیه بیا کړکۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې یې اول د وایکم پطرول شکېدلي سیم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوږ لاسونه یې په لته وسولول. کریم ښځې ته نژدې ورغی. ویې ویل:

– ځان تیار که!

د شاله خوا یې د دلاور غږ واورېد:

– نیمه شپه کې تګ خطرناکه دی. آبله شپه یې سړی د موټرسکیل دپاره وژلی و آبله شپه.

– نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر یې خمیره کومه که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په بل غم وانه وړې بل غم.
– نه...
نازيې غبر کړ:
– وی، رښتيا وايې. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟
د دلاور کورته بيړه وه. تېز ووت. شېبه پس کريم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی يې احساس کړ. نازيه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه يې لاس واهه. ګرد مخ يې له درده ګونجې شو. ژر ژر يې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کريم پښېمانه شو چې ولې يې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تګ ته ضرورت پيدا شي؟ په قاب کې يې د زېښنل شوي نارنج ټوټې وليدلې. ويې ويل:
– ګېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!
نازيې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته يې کتل. هلته خارجې ډرامه وه. د ګوډې په څېر ښايسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له مينې تېره شوه. له بوډا شتمن سره يې واده ته غاړه کېښوده. کريم نازيه له ډرامې نه منع کوله. باوري و چې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای يې کول چې د پخوا په شان ورته ويده شي. هغې بې له مخ تاوولو غبر کړ:
– وی، خدايه، کېنه کنه!
کريم وپوښتل:
– ته څنګه يې؟
– وی، اوسه پورې خو څه نشته.
کريم د هوسايۍ سا واخېستله. وړاندې ورغی. ويې ويل:
– شپه کې د تلوېزون آواز لرې ځي. خلک به وايي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.
– وی، توبه! دا ام ځان ته مولا وايي.
کريم موسکی شو. هغې په رېموټ کې د غږ د ټېټولو تڼۍ کېکاږله. دی يې څنګ ته وغځېد. ورسره په ګډه يې ډرامه کتله. خو کله کله به يې سترګې ور واړولې. د هغې له څېرې معلومېد له چې پخه ويښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزيک راغی. هغې ريموټ جګ ونيو. تلوېزون بند شو. دی وپسېد:
– خوب درغی؟
هغې سر وخنډه. ده يې په تندي ورغوی کېښود. نرم يې په وېښتانو وښويا وه. هغه ورتاوه شوه. ويې ويل:
– وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.
– سترګې پټې که کنه نو!
– وی الا، وېرېږمه چې په خوب کې څه ونشي.
هغې کړکۍ ته وکتل. په حويلۍ کې تپه تياره وه. د مېږه لاس يې کلک ونيو. کريم ډاډ ورکړ:
– مه وېرېږه! خير و خيريت دی.
نازيې سوړ اسوېلی وکړ. کريم د دې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وويل:
– هو رښتيا، ته خو سمه زمرۍ يې کنه نو. په ياد دې دي؟ اغه دالېز کې مږک؟ ههها، ټوله ورځ کوټه کې بنده وې.
نازيه موسکۍ شوه. سر يې وخنډه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، مه وایه! خدای دې د توپ نښه کي! تشناب نیولې ومه...

دواړو کټ کټ وخندل. نازیې پېړې شونډې ورپولې:

– اغه وخت موبایل خدای وهلی ام نه و.

کریم یې بیا په تندي ورغوی کېښود. تر څټه یې کش کړ. نازیې سترګې نرمې پټې او بېرته لځې کړې. کریم وویل:

– ښه وختونه وو کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. د کریم غږ بیا ووت:

– اغه اول وار چې مې هوټل ته بیولې وې.

– وی، الا، امغه وه. بیا مې چاینکي ونه خوړه.

نازیې سترګې پټې کړې. کریم یې پر له پسې په سر لاس تېروه. ویې ویل:

– اغه وخت مې ستا یو عادت ډېر خوښېده کنه نو.

نازیه په پټو سترګو موسکۍ شوه. ځان یې بېرته ستوني ستغ کړ. د کریم مخ ته وتې غټه زنه وخوځېدله:

– په خبره به چې پوه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وویلې؟ څه دې وویلې؟...» ما به قصدن نه ویلې. ته به مې متې پسې ونښتلې. څو چې مې ویلي نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکیانو خوی دې و کنه نو.

د نازیې غږ په پټو سترګو ووت:

– وی، اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...

کریم سترګې کږې کړې. ویې ویل:

– اوس لکه چې شین مخ ګرځې. خو ځواني وه، مستي وه. ظانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.

نازیه په خوب کې وخرېدله. کریم لاس نرم په خېټه ور کېښود. لکه پلاستیکي توپ شخه او ښویه وه. له نیا څخه یې اورېدلي وو چې مور او پلار په خېټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وګرځاوه. یودم د لاندې له خوا ټپلوهل شو. ده ژر لاس جګ کړ. غږ یې ووت:

– او وا، هههه

په خېټه کې غوټه وه. کریم د سپېرې په دود لاس جګ کړ. نرم یې کېښود. وپسېد:

– اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ هههه.

کریم ګوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:

– میر حمزه! ای زویکیه؟ دا دې منونی لاس دی که منونۍ پښه؟آ؟ ای! ډېره یې مه شخوه! ژوبله نشي کنه نو. ستا وطن کې خو ډاکټر ام نشته. څنګه به کو و کنه نو؟ هههه.

د وزې بنګ بنګ او د چرګانو کغ کغ راغی. کریم د کړکۍ ښیښې ته ودرېد. د سترګو دپاسه یې لاس څپره کړ چې حویلۍ ښکاره شي. د وزې تور بدن یې تر انار لاندې ولید. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کریم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سر یې د نازیې له خېټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:

– میر حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک یمه؟آ؟ امغه یم چې خوب کې مستي درسره کومه. غږ کې دې نیسمه. ستا وړې وړې چاچۍ، ستا تنکۍ تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په یاد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لنډې دي. دستي ویښ شمه. کوشش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه، بېرته خوب نه راځي کنه نو. بیا نو زړه مې خپه شي. په اویلۍ کې ښه وژاړمه. ای اورې؟ خلک وايي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستونی ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالی یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

– ای بچیه! ډاکټره وايي ته الته پاذاب یې. زړه مې ډېر درته ځوربږي کنه نو. څه وکمه؟ ایڅ مې په وس ندي.

کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

– وه ګرانه میرحمزه! وه زما د لنډو شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. ای زویکیه! سترګې مې په اینتظار اینتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ړندې نشي. ای! هر څه لرمه هر څه. یو تا نلرمه. راشه په خیر کنه نو! د ټولو مخ کې غاړۍ واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کنه نو.

سپیو وغپل. وزه بیا وبنګېدله. کریم په سترګو سولولو حویلۍ ته روان شو. شاته نازیې هرڅه اورېدلي وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه وبهېدلې. په حویلۍ کې وزه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونیو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نورعلي دوئ دي که هاغه د ماښام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازیې وارخطا غږ راغی:

– وی الا، وی الا خیر! وه خدایه خیر! اله سرېیه!...

د کریم زړه وښویید. منډه یې واخېستله. نازیه نیغه ناسته وه. په خېټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

– وی الا سرېیه! میرحمزه میرحمزه! الا خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

– څه خبره شوې؟ ولې؟

– اله ډېرې لغتې وهي. وی خدایه څه وکمه؟

– ته آرامه شه! سمه خبره وکه کنه نو! دې کې نو څه خبره ده؟

– وه خدایه، دا څنګه سرې دی؟ ګوره ګوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خېټې هماغه ځای یې ښود چې کریم وربانده لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي. شونډې یې وخوځېدلې:

– خو میرحمزه خوځېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازیې غبرجګ کړ:

– وه خدایه! تا وانه ورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

–آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کنه نو.

– وی ته غلی شه! زرکوه د وهاب کاکا دایه اینړور راوله! زرکوه! اله اله اله...

کریم چټک ووت. په لوېې کوڅې کې یې وروستۍ دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د ګردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوت. په موټر کې وینبس سرې نیغ کېناست. شېبه پس کریم یوازې را ووت. د موټر سرې سر ټیټ کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کور ته راغی. نازیې ته یې کړ:

– اغه وایي پروا نکوي. خو چې پرده ونشکېږي. او به په ماشوم وچې نشي.

نازیې ژر ژر سر وخوځاوه:

– وی، ډاکټرې ام امدا ویلې.

– څنګه شو؟ غلی دی؟

– نه، موټر چالان که! اله زر کوه چې ځو! شازمان ته ام غږ که!

کریم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټبند پسې ځوړند واسکټ یې واغوست. کیلي یې تل په باندیني جېب کې اېښودله. اوس هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش یې وکوت. نازیې غږ کړ:

– وی، څونه وخت دې تېر که!

– د موټر کیلي نه پیدا کېږي. تا نده لیدلې؟

– وی، الا! ماسره څه کوي؟ دلاور وړې نه وي.

– نه، اغه بېخي شترینګ ته ناست ندی.

کریم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وګرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه یې د پښو په ځای کې پیدا کړه. خپل بخت ته یې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته یې منډه واخېستله. ویې ویل:

– راځه وځو! د چانه به موټر واخلمه.

نازیه غلې وه. په خېټه یې لاس تېروه. کریم په قهر شو:

– پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته یې؟

هغې په آرامه وویل:

– اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.

کریم هم لږ آرام شو. ویې ویل:

– څه ورک یې که! ځه چې ځو! چې ناوخته نشي کنه نو.

نازیې سر وښنډه:

– وی، شپه ده. چېرته ونه ولېږمه.

– بنه ته ودرېږه! التہ د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کلیوالو وي رابه یې ولمه.

نازیې له لاسه ونیو:

– وی، نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نیمه شپه ده.

– نو څنګه کوې؟

– ځه ته ویده شه! زه به ناسته یمه. که څه خبره وه جګومه دې.

– اسې نو بیا ته سملہ کنه نو! د وهاب کاکا اینېور ویلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ور نه شي. نازیې یې په زنګون سر ولګاوه. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتو وښویاوه. همدا کار یې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. یو وخت تر نازیې مخکې دده بانه ورغلل.

ooooooooo

سهار له کوځې څخه د غواوو، وزو او مېږو رمبارې راغلې. بوی یې فضا نیولې وه. چوپان نارې کړې:

– های های! مالونه راوباسئ های!

کریم نیغ کېناست. په انګړ کې سپینه رڼا وه. زړه یې وښویېد. ژر یې نازیې ته وکتل. هغه د دېوال بېخ ته پرته وه. ورټوپ یې کړ. سر تر پښو یې وڅېړله. د هوسایۍ سا یې واخېستله. کمپله یې وربانديې واچوله. په حویلۍ کې انار ولړزېده. وزې له رمبارو سره زورونه وهل. کریم واسکټ او کوټه بیا ولټول. د موټر کیلي پیدا نه شوه. دباندې ووت. یخ شمال لګېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای میخ شو. کیلي په سویچ پسې ځړېده. له عمیق تنفس سره یې مخ بلې خوا ته واړاوه. بېګاه یې باور درلود چې کیلي یې ایستلې ده. ځکه یې سویچ ونه کوت. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا یوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رمبارې وهلې. ده یې غړوندی په زوره وایست. هغه له درده وچونګېدله. دروازې ته یې منډه کړه. په لویه کوڅه کې د رمې د پښو په دوړه ننوتله. په زوړ څادر کې تاو ډنګر ځوان په لرګي ځمکه ټکوله او نارې یې وهلې:

– هررري! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترګې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

– توپانیه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شاته وکتل. سپینه خولۍ یې په خیرو زېړه شوې وه. ترلاندې یې ببر سر وګراوه. ویې ویل:

– ومې لیدله څه! هرررې! هات!

کریم کور ته ستون شو. ډک سطل او به یې د موټر څنګ ته راوړې. لته یې پکې لنده او ښه پنډې کړه. موټر یې پاک ومینځه. د شنې پردې ځنډه یې جګه کړه. نن یې کارګر رخصت کړي وو. لمر ورباندې تود ولګېد. د لاس سور ساعت ته یې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هیڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ویده نازیه یې له اوږې وخوځوله. ویې ویل:

– مخ او لاس دې وکه چې ځو کنه نو!

هغه یوه شېبه غلې او چورتي شوه. ټول پام یې خپلې خېټې ته و. وروسته یې سر وخوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې هاخوا نوي کور ته ودرېد. د هغه لینده ډوله کړکۍ، لینده ډوله پیکونه ښایسته ښکارېدل. په زړه کې یې وویل «ای خدایه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کې!» په لینده ډوله پلګیو ودانۍ ته وخوت. هرچېرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښي خوا کوټې ته لاړ. د لرګیو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ یې حویلۍ ته وایستلې. له تاکاوۍ څخه یې بېلچه سالون ته راوخېژوله. وچه مصالحه یې په کراچۍ کې اچوله چې ټلیفون یې وترنګېد. سترګو ته یې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته یې ونیو. له هغې خوا غږ راغی:

– الو! کریم اوستاذه! غم مکوه! سړی د مرګه بچ دی. زه دلته نږدې غونډۍ سره یمه. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

– څه شی لټوي؟

– نه پوهېږمه. ښه څه، ځانونه تیار کړئ! زه زر در رسېږمه.

کریم په بېلچه مصالحه ټوله له. ډکه کراچۍ یې په حویلۍ کې تشه کړه. اوس یې په لوټکه د دېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازیه راغله. زرغون کمیس یې له تور ټیکري او تور پرتوګ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې یې د موټر کیلي ولیدله. غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، دا دې خدای د تیږې لاندې کې! چېرته وه؟
– پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوې؟
نازیې ته خندا ورغله. سریې وزنګوه. غږ یې ووت:
– بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
– نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډګروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
– ته لرې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
– وی، خدایه، زوړ او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زوړ کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پټوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
– تورې مې ویلې شګون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی، د اغې سل روپۍ په ما دي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېږې شونډې ورپېدلې:
– د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ څلور هګۍ ام راباندې دي.
هغه موسکۍ شوه:
– وی الا! مرمه څه بلا. پخوانې قرضونه رایاد شوه.
کریم وخندل:
– ههه، شګون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
– وی، ټوله شپه مې ګډوډ خوبونه لیدلي. خدای دې ښه کي!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
– اغه دی ډګروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
– خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
– پیره! کولمې مو وشکېدلې. په ټېلو هلو موراوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سر واېست. په لویه کوڅه کې د غلام څښور ورور بختیار د جیګري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:
– چیرا غونه چالانه پاتې وه. هت تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پړو نه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه نااشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
– دا د چا مېلمانه دي؟
– د جبار کسان دي پیره.
– نو دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام له اوږو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته را وستله. له زوړ کور څخه یې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازیه په زینې ناسته وه. په خېټه یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغړول، را ووت. نازیې وپوښتل:

– وی، اغه سړی څنګه نه رارسېږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې هاخوا غږونه شول. چادري کړې ښځې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې ناري کړې:

– ای خلکو! چېرته یئ؟ کریم لالا! نازیې ورپېنداري!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

– آ، آ، دا دی دلته یو.

چاغکۍ خور یې د شنې چادري مخه جګه کړې وه. له دهلېز څخه بېرته دالان ته را ووتله. په جګ غږ یې وویل:

– دا ټول وایي موږ ام ځو. ځایېږي؟

شاه زمان او دلاور پښه نیولي حویلۍ ته ننوتل. کریم سر وخوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازیې دراندهګامونه واخېستل. ویې ویل:

– وی، زموږ کور څنګه ګډوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لګیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. دباندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخېست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترګې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژرېې کوڅې ته ګوته ونیوله:

– هه هه، التهپروت و.

هغه دهلېز ته وتښتېدله. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له څېرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– خو کریم لالا ته ووایه! که صیب منصب راغی بیا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ویې ویل:

– ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکی شو. ویې ویل:

– دا؟ دا دو نه خبره نده.

هغه لمر ته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونی پاک کړ. شونډې یې ورپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلې که ته د ښار ځمکه ورکې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– اجي رسول؟ دا څنګه سړی دی کنه نو؟ چې ومې ویلې نه یې درکومه خو نه یې درکومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سر وړاندې کړ. اوږده زنه يې وخوځېدله:

– موږ ته يې راکه موږ ته!

– دا دې لا بله! اغه خو څه خامه خښته نده چې څه خير دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.

دلاور ورمېږ کوږ ونيو:

– څنګه درته ووايو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اينجن موبلاينو ته.

کريم پوه نه شو. يو قرار يې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېدله:

– د سې چل دی چې موږ د...

شاه زمان مداخله وکړه:

– اجي صيب رسول ته يې ورکوو کنه. انډيوال دی.

دا ځل کريم کټ کټ وخندل. ويې ويل:

– کېنه خوار شې کنه نو! انډيوال دی. اغه تا غوندې سړي ته واليکم نه وايي. ههههه.

– ولې نه؟ په تاريخ کې اين شازاده ګانو د غريبانو سره دوستي کړې. د اوردن عبدالله د فلسطينۍ مهاجرې سره دوست نه و؟ رانيا چې نومېدله. چې بيا يې ورسره واده وکه. اجي رسول ډېر ټينګ شو. ما ويلې څه تا نه به يې موږ واخلو. اغه ته به يې ورکو.

کريم ته بحث جالب نه و. د ټلېفون ساعت ته يې وکتل. په آواز يې وويل «دا ډګروال صيب څه شو؟» شاه زمان ته يې مخ کړ:

– ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د وررور نه يې اخلئ، پردي ته يې ورکوئ. دا څه شی شو؟

– د اغه ډېره خوښه شوې ده. وايي هر څنګه چې کېږي د کريم اوستاذ نه يې اخلمه.

دده ماغزه وخوټېدل. څېره يې بدله شوه. ګردې سترمې يې وپړسېدلې. ويې ويل:

– ورته ووايه چې قيامت ته صبر وکه!

– پيسې درکوي، خوشې خو يې نه اخلي.

د کريم د مخ پوستکی له قهره کش شو. خپلې چپې پښې ته يې اشاره وکړه. ويې ويل:

– دا ګوره! ما په دغه قيمت ګټلې ده. تنکی الک ومه ګيلکارې مې کوله. غټانو سره مې تيږې لګولې. سل واره زخمي شوی يمه سل واره. اخېر رااباندې سمه درغنه وولېدله. ټول عمر ګوډ شومه. اوس يې اجي ته ورکمه، څه دی چې د اغه خوښېږي کنه نو.

ولې زه د ښه شي لايق نه يمه؟ زما ام د خلکو ډېر شيان خوښېږي. چا ته خو مې ندي ويلي چې رايې که.

دلاور غبږ کړ:

– انډيوال دې درکړې ده. پيسې خو دې پې ندي تللي پيسې.

– څنګه ندي تللي؟ خبر يې، که اسې ګډ يې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جيګه کړه؟ بل بيلډينګ مې په ټيکه نيولی و. التې مې ګټلې په دې مې لګولې. پينځه مياشتې يې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې يې دا ځمکه راکړه. هو، کولی يې شو قيمته يې خرڅه کې. زما پيسې راکي. خو اغه ام نر سړی و کنه نو. په انډيوالۍ کې يې د پيسو ايساب نه کاوه. خدای دې وبښي.

هغه تور ټلېفون غوږ ته ونيو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:

– ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.

هغه ټېغې سترګې کږې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا خو یې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ ووت:

– الو ډګروال صیب! ته چېرته یې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو ګرېوان یې تک سور اوښتی و. موټر یې ګېر ته واچاوه. په آینه کې یې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې یې وویل:

– ځه ورک یې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

– دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ویې پوښتل:

– ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

– زه یې څه پېژنمه. ای وروره! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنګ راته ووهه!

ټلېفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ویې ویل:

– خورې! راځه چې ځو! ډګروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته یې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخېست. نابېره ډزې شوې. ټول یې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

– دغه دی شرو شو. اوس یې ګوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترګې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ یې بېرته له ځمکې جګ کړ. دلاور ته وپسېد:

– زه اوس پوه شومه دا څه خبره ده. په کلي جنګ دی.

دلاور په سرمو کې وپشېد:

– هه، په کلي جنګ. دلته د وروسانو رایسې جنګ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

– ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

– ځه مړه! ستا هر کله ویرېنګ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترګې برګې کړې:

– مستري شی یې نو. د حلوا په ځای دې ګریس خوړلي.

د راکېټ زورور درز د دواړو رنګونه تک سپین واړول. له کوڅې څخه د شېرو غږ راغی:

– جنګلاوه، جنګلاوه، جنګلاوه...

د کریم چاغکۍ خور دروازې ته په تک کې وبنګېدله:

– وی، بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

– چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښه نیولې شوه. چادرې یې له مخه جګه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ډزو کې؟
– هو کنه نو. مونږ سره څه کار لري؟
خو ریې زړه نازړه را وګرځېدله. د کور شاته د دا شکې ضربه شوه. لکه د ننه په حویلۍ کې چې وي. د ښځو او نجونو چیغه وختله.
خوریې بیا منډه کړه. وسیمه او هاجره له کریم سره نښتې ودرېدلې. میندو یې له لاسه کشې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل.
کور تش شو. نازیې مخ مېږه ته کړ. په سترګو کې یې ګیله وه. کریم سړي له هوا ډک او تش کړل.
∞∞∞∞∞
سوالګره د سرک په جمپ کرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکی لاس تر زړې چادرې وایست. اکثره به تش پاتې شو.
د دروازې غنګس راغی. هغې ښې خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته
راغلل. لاره یې بنده کړه. په ډېرو رانو برګ برګ شول. یو تن یې سوالګرې ته وبنګېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته
وکتل. حاجي رسول په کړکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالګرې په چادرې کې پخوهل. بل موټر ته یې د سوال لاس
ونیو. لویه فولادي دروازه خلاصه شوه. تورپیک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټایرونو له خرپس سره په سرک تاو شو. پاس
حاجي مخ وګرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېړو ترخو اوبو ګیلاس یې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکی یې ګونجې ګونجې شو. په
فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرګ خمنډ سړي ورته ګردې سترګې نیولې وې. په بادامو یې شخوند واهه. حاجي تش
ګیلاس کېښود. ویې ویل:
– د خمزورې د دانو او به دې قوربان. کولوسترول ته ام ښې دي، شکر ته ام.
بیا یې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پینځه ویشت دانې زرګوني یې ور کړل. بله دوسیه یې ور ټېلو هله. ویې ویل:
– اوس نو دا د ښاروالۍ نه خلاص که قوربان! څونه مصرف به راشي؟
خمنډ سړي په دوسیه کې پاڼې واړولې. سریې جګ کړ. له ډکې خولې یې خبره ژوولې ووتله:
– دوه لکه.
– کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکیتونو ریس درسره کومک کوي.
سړي سر وخنډه. ویې ویل:
– بېګا اغه او ښاروال د ببرک کره مېلمانه وو.
د حاجي رنګ سور واوښت. د ټلیفون غږ پورته شو. دواړو جېب ته لاس کړ. حاجي ته زنګ و. هغه خمنډ سړي ته مخ واړاوه:
– خیر ویسې چې خبر دې کړمه قوربان! څه نو، ته دا کار وکه!
سړي د چای ګیلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپین غټ ټلیفون غوږ ته ونیو. د نوي خبر له امله یې ژر ژر سا
اخیستله. د کړښې ها خواته جبار په لوی ګاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپین موټر د امبولانس ټاپه لګوله. جبار په ټلیفون کې غږ
کړ:
– الو الو! اجي صیب! اورې؟
– هو اورمه قوربان. جنګ ونښته؟
– داسې ډولونه درزېږي. ههه‌ه.
هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر ټیټ کړ. په جګ غږ یې وویل:
– لږه کږه ده.
دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:
– څه دې وویلې؟
– نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنګلاوې ته تیاری نیسو. څنګه شو؟ وغږېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان. ستاسو خواته به ځوک یو ډزام ونکي.
د ځرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندی هم ګونجې شو. ټلیفون ته یې شونډې نژدې کړې:
– په طیارو ایتبار نشته قوربان!
جبار سر وخوځاوه:
– پوهېږمه. ما ویلې زما کسان خو کوځو ته وځي.
– ایښ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو الته دی چې جنګ تېر شوی وي.
راکټونه نژدې ولګېدل. جبار دباندې ووت. اول یې د ودانۍ ښیښنو ته سترګې واړولې. روغې وې. وروسته یې شاوخوا وکتل.
په ټلیفون کې یې وپوښتل:
– ته راځې اجي صیب؟
– حتمن قوربان حتمن.
جبار یې په خبرو کې تغیر احساس کړ. ویې پوښتل:
– خیریت خو دی کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې یې اړه نه لرله ښې نه لګېدلې. ټنډه یې تروه شوه. خو بیا یې هم د خیر او خیریت ډاډ ورکړ. جبار وویل:
– هو رښتیا، د کریم اوستاذ ځار مې پرېښوده. دې جنګ کې پیشکه نشي ګرځېدلی پیشکه.
حاجي الماری خلاصه کړه. تور واسکټ یې په خړ بدل کړ. ویې ویل:
– د وتلو لار نشته؟
– شته خو...
– الته خپل کسان ودروه قوربان.
– نه اجي صیب. موږ سر ګرولو ته وزګار نه یو. دوئ پوهېږي کار یې.
– اصلي جنګلاوه د کریم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوی شوې؟ او په اغه صیب منصب ام پام کوه! چې بیا رانشي.
جبار سر مې وپرسولې. په کلکه یې وویل:
– د اغه چې په یاد وي دېخوا ته به ونه ګوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترګې پټې او خلاصې شوې. په کلکه یې وویل:
– زه درته وایمه ودروه! د هرکار دپاره لږ تر لږه دوه لارې ګوره! که یوه ونه چلېږي بله به وي. پوی شوې که سلم ځل یې ووایمه؟
جبار تروه ټنډه د خوږ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لګېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ واېست:
– صیي شو. خدای پامان.
له ټلیفون بندلولو سره یې وویل:
– ځه خپل کار کوه!

oooooooooo

چېرته نژدې د وسلو کړسهار شو. مرمیو د انارو پاڼې ورژولې. کریم په دالان کې سر ټیټ کړ. د چرګانو کټکټاک وخوت. آن په هوا کې د چنچڼو سېل جهت بدل کړ. کریم د حویلۍ په منځ کې د موټر څنګ ته ودرېد. د ډزو په ځای پسې یې سترګې وګرځولې. مګر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوی و. هغه بېرته دهلېز ته ننوت. نازیه په کوټې کې وه. کریم له دروازې غږ کړ:
– ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رپېدله. د توشکې څنډه یې په منګولې مروړله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، خدای دې خیر کي! ما خو ویلې ګډوډ خوبونه مې لیدلي.

د درنو وسلو ډزو زور واخیست. نازیه وچونګېدله. کریم یې ځنګ ته کېناست. موسکی شو. تلویزیون ته یې سترګې جګې کړې. یو تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سړمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخندل:

– هههه، یو دړېدنګ. دېشونه خو ختم شوه.

نازیې غږ جګ کړ:

– وی، دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.

کریم نری، شونډې وخوځولې:

– امدا خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکي په بدي زورورېږي.

– وی، بس که نور! غټ سړی یې، ما شوم ما شوم کېږې. خلک مري خلک.

د کریم څېره یو دم تروه او سترګې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلتۍ ووهله. ویې ویل:

– پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوښتي وه؟

– آغله؟

– غله نه وه. زناکاره وه.

– وی، توبه. غلی! په تا نن څه شوي؟

– غوږ ونیسه! موږ ورباندې د غلا نوم کېښود. هو کنه نو. چا ته یې سپینوې چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته پورته کېدله. راپورې خندل به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پو یه شوې؟

– وی، مرمی، عقل نلري. په چا لګي، مالومه نده.

– په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. ګوره کله کله دې ادې ته ګرمه شي. چې خولې نه دې ونه وځي!

نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونیو:

– وی، چېرته ځې؟ زه وېرېږمه.

– دروازې پورې. ته ام راوځه کنه نو!

د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خوا ته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولۍ ځوان منډې وهلې. رنګ یې الوتی و. د کریم نه خونېده. قمارباز و. ځوان د خپل کور دروازه ټپلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:

– الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟

– په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذه د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.

ځوان کور ته ننوت. کریم پخوهل. بېرته وګرځید. نازیې په دهلېز کې سور ټلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګنو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:

– وی، ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېدي. وایي جنګ دی.

– ښه؟ هههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!

– وی، ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.

نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې ګلداره دسمال غړولی و. له فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې وراتتالولې. کریم وویل:

– دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.

– وی، نه، ډاکټرانې به وایي د جامو په ټولولو نه پوېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پر سېدلی دسمال په بیک کې وماندِه. چادري یې له بکسه وا خېستله چې په سر یې کړي. د الوتکې غږ ټیټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجړ کېده. د ښیښو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازیې چادري وغورځوله. په کریم یې ور ټوپ کړ:
– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...
رنګ یې تک سپین اوښتی و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګڼه بوی راغی. کریم د نازیې په شا لاس تېر کړ. ویې ویل:
– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وې کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته.
څرخکې لاړې. نازیې خپټه ونیوله. وسونګېدله. کریم وارخطا شو. نازیې وویل:
– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟
– هو، نورعلي دې یادومه. دا جنګ اغوئ شرو کړی کنه نو.
نازیې وره پزه مونجه کړه. ویې ویل:
– وی، دا څناور. موټر یې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!
کریم برګ شو:
– غلې شه جینی! ښېرا مکوه! موټر بل چا وړی و.
– وی، زموږ ښیښې چې...
– اغسې ام نوي کور ته نن ښیښې راوړي.
نازیې مخ واړاوه. د رنګارنګو وسلو غږونه وو. وچ کړسهار، دروند درب درب، دوامداره ضربې. کریم له مټې ونیوله. نازیې لاس کش کړ. ویې ویل:
– امدلته ښه یمه. ځان راباندې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.
کریم په قهر شو:
– په تا څه شوي؟ سمه لېونی یې ولا.
نازیې چیغه کړه:
– وه خدایه دا څنګه سړی دې راکړی؟ جنګ دی جنګ. ګولۍ ورېږي. بمونه ولېږي.
کریم هم غږ جګ کړ:
– په موږ پورې څه؟ چاچې کلي کې انډوخر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پا څې تکړه شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!
د نازیې ستوني ډک و. سر یې شاته په دېوال ولګاوه. وښنګېدله:
– اېچېرته نه ځمه. ادې مې وایي د کوره ونه خوځېږې.
– ادې دې څه پوهېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټرې څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟
– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.
د کریم رنګ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته یې سترګې د ښځې په څېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:
– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟
– هو، ځه! ته دې زور ووهه!
کریم غاښونه وچیچل. یو دم یې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د فوټبال توپ وواهه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژړ ژړ یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:
– صیي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...
د هغه سینه تنګه شوه. سا یې په زور کشوله. نازیې وړې سترګې جګې کړې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوس خو د ځان دپاره نه وايمه کنه نو. ته ما د زخمي ګوتې نه مه نيسه!
– وی، خدايه، دا سړی څه وايي؟ زه په تا وېرېږمه په تا.
کريم په سرا چولو او ستوماتتيا وويل:
– چې ميرحمزه نه وي نو زه دا ژوند...
ستونی يې ډک شو. اوښکې يې وڅڅېدلې. نازيه يو دم پاڅېدله. دروازې ته يې لاس ونيو:
– ځه مخته شه!
کريم شترنګ وڅرخاوه. موټر لويې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې. ښځو مخونه په ټيکريو کې تاو کړي وو. په يوه سترګه يې لاره کتله. د دوئ په ليدو سپينږيری وهاب حيران شو. ګوزڼ وهلې کړه خوله يې وخوځېدله:
– وګرځه د اغه زو! وګرځه!
کريم له ښيښې سر واېست. ويې پوښتل:
– ولې کاکا! تاسې چېرته؟
– د اغه زامنو! زما کور کې سنګر ونيو. ما ويلې ووځئ. نږدې يې ويشتلی ومه. دا يې راکه.
کريم ترې کاغذ واخېست. پکې ليکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» د وهاب غږ و وت:
– ته کومې خوا ته لکه لېونی روان يې؟
– شفاخانې ته.
هماغه د ګردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه يې کريم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
– ابا! راځه کنه!
– راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېديا به ګرځو کنه.
کريم موټی له ښيښې واېست. ويې ويل:
– هه دا کيلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
– وګرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولې چرګان. تا پرېدي؟
کريم ګېر بدل کړ. موټر نرم وخوځېد. سپينږيري ورپسې حيران حيران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ ولګېدلې. نازيې چيغه کړه. سپينږيري له بچيانو سره منډه واخېستله. کريم ژر موټر شا ته بوت. رنګ يې سپين واوښت. ايله يې پام شو چې په خورا بد وضعيت کې دی. جنګ وربانديې د موټر يوازينۍ لاره بنده کړې ده. پلې لاړې اوږدې دي. که نازيه د تللو وس هم پيدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې يې وکړې. په کور کې يې سړي د مېلمنو کوټې ته ننوېستل. سپينږيري وهاب له وطني قالينې د ښيښې ټوټه واخېستله. حويلۍ ته يې واره کړه. ويې ويل:
– زموږ ام يوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کريم د هغه خبره بېخي وانهورېدله. لاره ګودر ترې ورک و چې ښځه په کومه ژېړتون ته ورسوي. وهاب وخوځاوه:
– د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کريم د نهيلۍ اسويلی وکړ. ما شومه راغله. اوږده کوڅی يې په ملا زنګېدله. ويې ويل چې مور مې کريم استاد ته غږ کوي. سپينږيری هم ورسره دهلېز ته ووت. اينږورې يې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د څادر له سوري يې په يوه سترګه کتل. ويې ويل:
– وروره! اله ښځه دې زر کلينيک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کريم د ننه ناستې نازيې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
– وی، زه ورته هرڅو نه وايمه الته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهاب د اینړور غږ ووت:
– وروره! املیات کې خپټه ځیري. نور مریض پټ وي. لاس یې ام پې نه لګېږي.
کریم سر وځنډه. ښځې وویل:
– وا! دا څنګه سړی دی؟ بچی دې مري ګوره. داح.
کریم جیټکه وخوړه. سربداله شو. مخ یې هاخوا دېخواته واړاوه. سپېږیري یې په اوږه لاس کېښود:
– د اغه زو! تاته د ښځې او بچي نه خپله خبره موهمه ده نو؟
کریم بیانازیې ته وکتل. هغې خپټه کلکه نیولې وه. زګېروي یې کول. ده سر ښکته واچاوه.
oooooooooo
جنګې الوتکې ګرځېدلې. له یوې بالاخانې څخه په بابا کلا راکټونه ولګېدل. دوړې جګې شوې. دېوالونه یې سوري کړل. له هغې خوا یې په هماغه کور رنګه مرمۍ وویشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کریم دلته په کوڅه کې سرتیټ کړ چې په چره ونه لګېږي. چادري کړې نازیې ته یې هم لاس وخوځاوه. ویې ویل:
– کېنه! کېنه کنه نو!
هغې په سختۍ ځان کوږ کړ. له بام څخه غږ راغی:
– ای! د نواب دې بالاخانه یې والوزوله.
کریم پاس وکتل. غاړه یې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د ښځې قهرجن آواز جګ شو:
– وه ځوانیمرګ نشې! کته شه! د جنګ سیل ام چا کړی؟ ونه لګېږې.
ځوان کټ کټ وخندل. ویې ویل:
– نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلی دی.
کریم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازیې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وبنګېد:
– د جومات په کوڅې کلینیک ته ځو!
نازیه سسته سسته روانه وه. شېبه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ میدان ښکارېده. د کلینیک ټیټ دېوال یې ولید. د جنراتور غږ راته. کریم په زړه کې وویل «خدایه پاکه! ما وبښه! د مجبوریت نه یې نارینه ډاکټر ته بیایمه» دوئ پښه تېزه کړه. د کوڅې سر ته ورسېدل. په کلینیک کې ډزې وې. د یو کور په دروازې کې ښځو مخامخ میدان ته کتل. د کریم په لیدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه واېست. ډله خلک ولاړ وو. کلینیک ته یې کتل. دوو تنو د سپین لنګوټي والا جګ سپینږیری کلک نیولی و. هغه د میدان خواته زورونه وهل. هلته د خریلي سرا و چنګې پزې ځوان ناست و. سترګې یې پټې او په غوږو یې ګوتې ننویستې وې. په زوره زوره غږېده:
– بازګله! میلې کوه! تربور دې مړ شو. وه وه وا! ته خو ژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...
کریم نازیې ته وپسېد:
– ته امدلته ودرېږه!
خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ویې پوښتل:
– دا ولې؟ په متین څه شوي؟
د مونجې رېږې ډنګر ځوان، چې سپینږیری یې له متې کلک نیولی و، وویل:
– غوږونه یې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډیلاګ وایي. بصیر کاکا په قار دی چې ودې شرمولمه.
کریم کلینیک ته لاس ونیو. ویې پوښتل:
– التا څه خبره ده؟
په دوو پښو ناست سپینږیري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وسله وال ننوتي. بلا ورپسې، زموږ مریضان بند پاتې دي.
د کریم په زړه کې تېر شول «دنورعلي کسان دي» ویې ویل:
– تاسې ته خو څه نه وایي. خپل مریضان را وباسئ کنه نو!
سپینږیري غږ کړ:
– داځ، څه نه وایي. سړی ولي.
– نه کنه نو. لېونیان خو ندي.
د سرې ټوپۍ ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
– لېونیان ندي. وسلې لري. څوک یې مخې ته درېدلی شي؟
کریم وویل:
– زه درېږمه کنه نو.
ټولو ور وکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلینیک ضربې شوې. کریم پښه ونیوله. خلکو ته یې مخ کړ:
– د اغوئ مخه څوک نیسي؟
نازیې غږ کړ:
– وی الا! لېونی شوی یې؟ راوګرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرګه کړه. کریم د مېرمنې څنګ ته راغی. په برګو سترګو وپسېد:
– غږ مه باسه! ښځه یې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټیټ کړ:
– وه خدایه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کریم غلی شو. سوړ اسویلی یې وخوت. خلکو ته یې غږ کړ:
– ای! زه وایمه که موږ غونډ ورشو څوک به راباندې ډزې ونکي.
هماغه سپینږیري وویل:
– ساده کېږه مه! اغوئ چې د خلکو خاطر کاوه جنګ به یې نه کاوه.
– نو څه به کوو کنه نو؟
– څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هیله ناست یو. څو چې جنګ ودرېږي. خپل مریضان خو نشو پرېښودلی.
د نازیې غږ ووت:
– وه خدایه، جنګ به کله درېږي؟
کریم چورت واهه چې څه وکړي. متین یو قرار د ډرامې ډیالوګونه ویل. د غونډۍ له پوستې پر له پسې ډزې کېدلې. د کلینیک وروستۍ ښیښې هم دانه دانه تویې شوې. دلته اندېښنه لا زیاته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابېره دربه هار شو. د دوئ څنګ ته په دېوال مرمۍ ولګېدلې. خلکو د کوټې د سر کور ته منډه واخېستله. کریم او نازیه هم ننوتل. یوازې متین په سپین میدان پاتې و. یوه شېبه هم نه چوپېده:
– وران که! د ورور پټې وران که! ووهه د ورور ونه ووهه! مه پرېږده چې کلي کې څوک په خېټه موړ شي. شابه شابه غیرتي!
د پلار یې زړه ډک و. بیا یې له دروازې څخه په ټول زور ناري کړې:
– متینه! متینه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی یې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غریو نیولي غږ یې وویل:
– تاسې راکئ ټوپک! خپله یې ولمه. د وښمني نه خو به خلاص یمه.
ځوانانو بیا کلک ونیو. په زورونو کې د سپینږیري د لونګۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کریم پرې زړه وسوزېد. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.
– و نو. ډېر سره د سې شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنګ دلته راغی. کرپ په منځ میدا ن کې راته کېناسته.
د توپ مرمۍ د کلینیک په کونج ولګېدله. دوړه جګه شوه. یوه کوټه کړه پرپوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «لالا مې الته دی. لالا مې ..» جنګ زور واخېست. مرمۍ د متین څنګ ته ولګېدلې. سپینږیري بصیر په نهیلۍ ناري ورو هلې. خو چاته وایې. کریم وویل:
– ګوره ګوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.
خلک وغورېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لونګۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشت. دوئ بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته ناري کړې. کریم وپوښتل:
– څه شي یې خوښېږي؟ امغه ورته وښیه! راځي.
سپینږیري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:
– اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شي یې خوښېږي. لاړ، زوی مې ختم شو.
– ته خو کوشش وکه کنه نو!
– څه شي ورته وښیمه؟ ایځ شي یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوته. چې ورک شي. چې را غلمه سپی مانه مخکې ولاړ دی. غوجله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.
کریم روان شو. نژدې غوجلې ته ننوت. شېبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترګې برګې کړې:
– دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟
کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زاڼو وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غبرګ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یودم په کلینیک د راکټونو د لګېدو باران شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د ورور له لاسه خوشې کړ. منډه یې واخېستله. چیغې یې وهلې «وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن ورور یې جرئت نه کاوه چې ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ ګامونه اخېستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لګېږي. یودم یې متین مخې ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کشولو کشولو کور ته راوست. ورور ته یې په قهر شو:
– دا لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.
اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخېستله. ځوان ته یې په سر کړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلګیه زینه سرپټې دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:
– ماته یو سړي ویلې وراره مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوېېدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. ګرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې مایناټ یې وکړه. مریضي یې نه وه. چې ربښتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.
سپینږیري هغه په غبرګ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دوړې پورته کړې. ټولې کوټې ونړېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډکې کریکې وختلې. نور یې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډېرې غلې شوې. یو تن غږ کړ:
– مدینه تورې، مدینه تورې!
د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخواته منډې وهلې. تک سپین سر یې لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لړلی و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول وربا ندې راتاو شول. هغه وحشتځپلې وه. سر یې لړزېده. سترګې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:
– اېځوک ژوندی ندی. ایځوک، ایځوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په چيغو د کلينيک په لور منډه واخېستله. لمسي د نيا آسماني جامې ټکوهلې. دوړې يې وکړې. د تندي په وينه يې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونيو. له روانېدو سره يې په ځان پسې کش کړ. تا به ويل ډارېږي چې څوک يې ورڅخه ونه تښتوي. کريم ورپسې منډه کړه. ويې پوښتل:

– توری، چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کريم وويل:

– ښځه مې په اولاد مريضه ده. ډاکټرې ويلي خامخا دې امليات شي. ښار ته مې بيوله. لاره بنده وه. څنګه وکمه کنه نو؟

د مدينې توری، ننوتې سترګې تنګې شوې. اوښکې پکې وځلېدلې. ګونجې شونډې يې ورپېدلې:

– هی هی! دلته ايڅوک نشته. ډاکټران خاورولاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسی يې کش کړ. دواړه ووتل. په کريم بيا سر وګرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان ته يې سترګې واړولې. زړه يې غوښتل له درده چيغه کړي. په جېب کې يې ټلېفون وترنګېد. غوږ ته يې ونيو. غږ راغی:

– وهاب يمه.

– هو وهاب کاکا!

سپينږيري د کريم د کور په دهلېز کې بچيانو ته اشاره کوله چې ووځي. کړه خوله يې ټلېفون ته وراندې کړه. ويې ويل:

– دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې يې لټولئ.

– څوک وه؟

– د اغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړی مې ويشتي وه.

– ولې؟

– زه ورته وايمه کور کې نشته. د اغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور يې لټ په لټ که. د ښځو مخونه يې وکتله. ستا ښځه يې لټوله. هئ هئ! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

– ښه؟ موږ سره يې څه کار و کنه نو؟

– د اغه زو! زه څه خبر يمه؟ ته به خپله پوهېږې نو.

د وهاب بچيان د لويې دروازې څنګ ته منتظر وو چې له هغه سره يو ځای ووځي. کريم وپوښتل:

– څه شوه؟

– نه پوهېږمه. کلينيک ته به درغلي وي نو. ای! ډېر غلې دي. موږ وځو. نور به څونه سپک شو. کيلي چېرته کېږدمه؟

– چېرته ځئ؟

– هرې خوا ته چې لاړو. مدا د کلي نه ووځو.

– په کومه لاره وځئ کنه نو؟

– ټول خلک د جبې په پله ځي. وايه کنه! کيلي څنګه کمه؟

– د لويې دروازې ښي خوا ته په دېوال يې کېده! چې ښکاره نشي!

کريم چورت واهه چې دا مخېتې به څوک وي؟ له ده سره به يې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازيه ولې لټوي؟ ښځې ته يې کيسه وکړه. هغه هم حيرانه وه. کريم په کوڅه کې مخ ته شو. په تګ کې يې وويل:

– په جبې پله ځو.

نازيه له ځايه ونه خوځېدله. غږ يې ووت:

– وی، التـه موټر نشته کنه.

کريم ودرېد. مخ يې راوګرځاوه:

– راځه! د باسکيل لاره خو شته. بانډه ګۍ کې به يې چا نه واخلمه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. بیا د ټلیفون زنګ راغی. کریم په تګ کې غوږ ته ونیو :
– الو ! شازمانه روکی !... کلینیک ته راغلي يو... ختم شو کنه نو... نه نه، موږ ننوتي نه وو... هو، شفاخانې ته يې بايد ورسو مه. که نه ماشوم مري... روان يو... سرک خو بند دی. وايي د جبې پله لاره خلاصه ده...
د نازيې کانګې راتللې. کريم له مټې ونيوله چې ونه لوېږي. شنا وې ړيره يې وخوځېده :
– ولې؟ ولې؟
نازيې سر وښنده. په ډک ستوني يې وويل :
– وی، تا ويلې کلی به سم شي.
– صبر وکه ! دستي خو نه کېږي کنه نو.
– کلينيک وران شو.
– بلا ورپسې ! بېرته به جوړ شي.
– وی، کلينيک به جوړ شي، اغه خلک؟
په کريم دا بحث ښه نه لګېده. د ژبې له سره يې چق واېست. ويې ويل :
– ته پرېږده ! ما پورې څه؟ زما دې ميرحمزه په خير پيدا شي کنه نو.
هغه بيا ګوډ ګوډ روان شو. نازيه ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد. نازيې خېټه نيولې وه. ويې ويل :
– وی، دردونه ورو ورو نژدې کېږي.
د کريم سترګې غټې غټې راووتلې. ويې پوښتل :
– نژدې کېږي؟ دا به څنګه شي کنه نو؟ خو درته وايمه وخت مه تېروه !
نازيې چيغه کړه :
– وی، زه تللی نشمه، ته ګډ يې. يو شی پيدا که چې پکې لاړه شمه !
کريم هم برګ شو :
– دا حال کې څه شی پيدا کمه کنه نو؟ نه ګورې ړنده يې؟
– هرشی چې پيدا کوې پيدا که ! نر ته يې که زه؟
کريم له قهره په سږمو کې وغومبېد. نازيه په ژړا شوه. ويې ويل :
– اله خير کې خدايه ! وی، زه دې نه يمه، بچی مې دې روغ پيدا شي ! الله ته ورحمېږې...

ooooooooooo

نازيې په مېړه پسې درانده قدمونه اخېستل. د دوو کوڅو د تقاطع ځای را ورسېد. کريم په کونج کې ودرېد. ورو يې سر اوږد کړ. د بلې کوڅې په سر کې ډله وسله والو سنګر نيولی و. خو ډزې يې نه کولې. يو تن دېخواته وکتل. کريم ژر شاته شو. وپسېد :
– توکل په خدای ! منډه به کو !
نازيه غلې وه. کريم پوه شو. په غېږ کې يې جګه کړه. ګوډ ګوډ يې وځغاستل. چپ زنګون يې برېښن کاوه. وسله والو ورباندې ډزې وکړې. مرمیو له دېواله نرۍ دوړې جګې کړې. خو کريم تېر شوی و. ښځه يې نرمه کېښتله. له هرې خوا د وسلو غږونه راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوڅې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو يو ځوان راګير کړی و. هغه خپلې پيسې او موبايل بېرته غوښت. يو تن ورباندې ټوپک ونيو. د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د وسله والو نظر په دوئ ولګېد. غږ يې کړ :
– ای ! دلته راشئ ! اله !
کريم په بله کوڅه وګرځېد. نازيه يې له لاسه کشه کړه. هغې وويل :
– وی، منډې نشمه وهلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه یې په ځان پسې وتړله. په کوټه کې د پښو دربهار شو. وسله والو تر څو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوټکې سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. یو تن وپوښتل:

– ای! اغه ښځه او سړی څه شوه؟

امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته ګوته ونیوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه یې د لرګیو له کوټې راوایستل. ویې پوښتل:

– دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟

کریم وویل:

– د رښا ورځې غله دي مولا صیب. التـه یې د یوسف کاکا زوی وشکاوه.

دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټیو په پوله پوله یې ځان کوڅه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړوکې د جبې پله په لور منډې وهلې. دوئ هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې ها خوا یې په دوو کسانو سترګې ولګېدلې. په چارخانه دسمالونو یې مخونه پټ وو. هر څوک یې په ځیر کوت. د یو سړي ماشوم په غېږ کې و. ویې پوښتل:

– څوک لټوئ؟

مخپټي ځواب ورکړ:

– کریم او ستاذ.

– څه یې کوئ؟

– تا پورې څه؟ لیدلی دې دی که نه؟

سړي سر وښنده. مخپټي په څټ کې سپېړه ورکړه. ویې ویل:

– ځه نو! پوښتنه مکوه!

د ډزو غږونه او د اوبو شور و. کریم د هغوئ خبرې نه اورېدلې. مګر معلومېدله چې یو څوک لټوي. چورت یې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. ښېنه یې سسته کړه. دا مهال یو مخپټي ولید. راتاو شو. خپل ملګری یې په ځنګله وواهه. کریم نازیه د پله په خوله کې ودروله. یوه شېبه دواړو خوا او یو بل ته کتل. شاته یو ځوان سا نیولی راورسېد. په قهر یې وویل:

– کریم او ستاذه! ځې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.

ځوان منان نومېده. په چرسي مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله یې رټلی و. کریم او نازیه څنګ ته شول. منان بیا ښېنه تېزه کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کتاره یې ونیوله. بېرته راوګرځېد. خو د کریم سترګې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ ناري کړې:

– کریم او ستاذه! څه کومک وکمه؟

دی وربا ندې په قهر شو:

– ځه ورک شه! مه درېږه کنه نو!

دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. کریم نازیه کشه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په ټټر ولګېد. د کتارې له پاسه په سرکونډی خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کریم او نازیې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزۍ پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوڅه کې ښې لاس ته تاو شول.

oooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جګ شو. شاه زمان او دلاور وړوکي مسجد ته ننوتل. څوک یې لټاوه. مسجد حویلۍ نه لرله. په ځای یې د اوداسه لپاره لویه فلزي ځپره وه. په سرپټې برنډه ګۍ کې خلک په یو سپینږیري چاپېر وو. هغه د کلي په وضعیت غږېده. نابېره په ګاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولګېدلې. مسجد یې ولړزاوه. ښیښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کریکې جګې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالښتونه، د خام دېوال ټوټې او د کړکۍ پارچې په حویلۍ کې تیتې وې. کوټې مکملې ویجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوګي کې چیغې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ژر ژر د دستکو او لوټو په لېرې کولو لګیا شول. د ځوان جسد یې واېست. ښځې په منډه په زوی ځان واچاوه. خلکو بېره کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاور د بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس یې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی ښکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سیټ پکې و. ژر یې په جېب تنو ېست. دلاور وپسېد :

– دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو ګوته ونیوله. دلاور وبنګېد :

– د شهیدانو مال دی.

شاه زمان برګ شو :

– اغې دونیا ته یې وړي؟

– ګونا لري ګونا.

– او چپ شه! ولې یې بل چاته پرېږدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شېرو لېونی په منډه ننوت. نارې یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه...» د قطارو جسدونو په لیدو بېرته په منډه ووت. یو سپینږیری د ماشوم جسد په لاسونو کې جګ کړ. په ژړا یې وویل:

– اخ اخ! ویش ویش ویش!

ښځې په وحشتناکه کریکه ورمنډه کړه. دوه کوڅې شاته کریم د هغې غږ واورېد. سوړ اسویلی وکړ. نازیه له ډېرې ستړیا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نړېدلې ټوټه کېناستله. ویې ویل:

– وی، زنګنونه مې درد کوي.

د کریم هم سا سوزېدله. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– دې ځای نه چې ووځو ښه دی.

نازیې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به یې د خېټې له درده مخ ګونجې شو. په ډک ستوني یې وویل:

– ښه، لږ صبر وکه!

کریم هم د دمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام یې شاته کوڅې ته و، چې مخېټې را نه شي. د نازیې غریو نیولی غږ ووت:

– وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ دپاره ولګېده.

د کریم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غاښونه یې وچیچل:

– دا سریټوب به پکې مخکې پیدا شوی و کنه نو. جنګ به ولې کېده؟

د نازیې اوښکې روانې شوې. د راکټ مرمۍ چپرته نژدې ولګېدله. د تېرو او لړګیو ټوټې په کوڅې کې تویې شوې. د دواړو رنګ پک والوت. نازیې وویل:

– وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کریم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې یې وکتل. غته زنه یې وخوځېدله:

– ښه دی چې لا نه رو. اغوئ به موږ الته لټوي کنه نو.

– وی، خدایه دا څوک دي؟

– څه خبر یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازیې د چادرې مخه په اوښکو لنده شوه. غږ یې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته یو څوک زموږ مخه نیسي. موږ څه کونا کړې؟

کریم سترګې پټې کړې. ویې ویل:

– بخت دی بخت. زه خو وایمه، ته یې نه منې کنه نو.

د هغه سترګې هم ډنډ شوې. نازیې سلګۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د ښځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کریم د لاس په څټ سترګې وسولولې. د ګوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته یې سر اوږد کړ. تورې لوخړې یې ولیدلې. نازیې ته زنګ راغی. هغې د تل په څېر لوډ سپیکر وواهه. مور یې پوښتنه کوله. نازیې ورته وژړل. مور یې په ژړا کې دعا کوله چې په خیر له کلي ووځي. د کریم له سترګو اوښکې وڅڅېدلې. په زړه کې یې ویل «وه خدایه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسیمه او هاجره وه. منډې یې وهلې. کریم له درده مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داح، یو دوئ کمې وې کنه نو.

ورېرې یې په غېږ کې ونیولې. ویې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د سا د سوزېدو له امله په پړاو پړاو خبرې کولې:

– پلاران مو نه وه. واجد ماما مې مورګانې جبې پله ته بوتلې.

نازیې غږ کړ:

– وی، تاسې یې پرېښودلئ؟

وسیمې ګرد مخ وځنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی، الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرمیو کې؟

– خو موږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې ځو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسیمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شتهو هلو سره لاس راټول کړ. کریم درېواړه ټېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زر ځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچیانه لهجه وویل:

– امدلته سنګر نیسو. ای! ته اغې کوڅې ته ګوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کریم له کونجه په احتیاط وکتل. لس دولس تنه د غټ ګټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته یې کوڅې څارلې.

نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږ یې وویل:

– موږ په درې شاخه کې یو. اغوئ ستاسې خواته وتښتېدله. ژوندي درنه ونه وځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ورناري يې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک يې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

– کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ورنه کړ. نورعلي وپوښتل:

– ښه ته نو دلته څه کوې؟

کریم ورباندې برګ شو:

– تا موټر خراب راوه کنه نو. زما دې ټول کار وران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

– نه وینې زما څه حال دی؟ په جبې پله یې بوځه کنه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سر يې وربېړ دېده. نری شونډې يې کېکاږلې. ویې ویل:

– نشمه. التهستا دوه خبیثان دي. ډزې يې راباندې وکړې کنه نو.

– په تا يې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

– په مخونو يې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

– بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کنه. ځه که په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا يې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

– مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

– اورمه.

– ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مو نیولي وه.

– شابه نره! اوس چېرته دي؟

– دوزخ کې.

سرې په زوره زوره وخندل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وښنده. نازیې ناري کړې:

– وه سړيه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته يې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

– ګوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کنه نو. ما کلینیک ولیده. لوټي لوټي شو.

نورعلي پخوهل. سر يې په غرور وښوروه:

– ودې لیده؟ التهمو ښه چل پې وکه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

– مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غم مکوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافر دوزخ ته.

کریم سوړ اسویلی وکړ:

– ولې، تا نه لیدله؟ اغه کافیر وه؟

– خو نو اوس به جنت کې وي.

کریم کاږه ور وکتل:

– د وړکیانو خبرې پرېږده! احتیاط کوه!

– جنګ دی کنه کریم اوستاذه جنګ. ندې دي اوریدلي؟ په جنګ کې حلوا نه ویشل کېږي.

کریم لیدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه یې وویل:

– ګوره روکی! موږ خو ویلې کلي جوړوو. دا خو ورانېږي کنه نو.

– تا دا ام ویلې چې د نیک کار دپاره باید خلک قورباني ورکي.

کریم چورت واهه چې په دې کې څه ووایي. د نورعلي غږ بیا ووت:

– غم مکوه کریم اوستاذه! صفاجان اغا یې بېرته جوړوي.

کریم پوه نه شو. سترګې یې تنګې کړې. نورعلي دوام ورکړ:

– اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکیان وباسي. د دې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بیا به دلته زموږ پاچایي چلېږي. هرڅه به ګل او ګلزار شي. ته نه یې خبر کریم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.

کریم وبنګېد:

– اغو پورې به کلی ملی نه وي.

نورعلي سوړ اسویلی وکړ:

– تا خپله ویلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.

شاپې واړوله، لاړ. یو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جګ شو. کریم په منډه کې نازیې ته اشاره وکړه چې تښتنه. له مېرمنې څخه مخکې شو. د بنی کور نیمکښه دروازه یې ټېلو هله. ټول یو ځای ننوتل. د سور چرګ کټکټاک وخوت. سپي وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حویلۍ کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو ژړل. ددوئ په لیدو په غوجلې ننوتل. همدا یو ازینۍ روغه کوټه وه. نازیه هم له نجونو سره ورغله. کریم سپینږیري ته مخ کړ:

– وبښه شا مامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.

په ملا کوږ سپینږیری سترګې ور واړولې. غټه پزه یې لوګي توره کړې وه. په سپینه شمله یې پاکه کړه. ویې ویل:

– اورې جنګ کې پرده نه کېږي.

کریم لمبو ته لاس ونیو:

– دا ولې کنه نو؟

– اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. یو درز شو. نه مو څه لیدل، نه اورېدل. اورې په یو ډول مې بچي واېستله نو.

– څوک خو ژوبل نشو؟

شاه محمد سر وښنډه. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو !

د سپينږيري غږ ووت:

– اورې امدا اسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمۍ يې ويشتلې دي.

کريم يې نمجنو سترګو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ راوګرځوي وپوښتل:

– اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کريم د ماشوم د سرچپه والي، کلينيک ته د تګ او د جېبې په پله د ډزو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

– شا مامد کاکا ! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

– اورې زما او ستا درد يو دی. ستا لوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کريم د هغه روانو اوښکو ته وکتل. خپلې سترګې يې ډنډ شوې. ويې ويل:

– جک نشته جک؟ ټاير چې جګوي.

– جک؟ د موټر؟

سپينږيري په کونج کې وړې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کريم جک او د لرګي کونده واخېستله. زينه يې د کوټې دېوال ته کېښودله. سپينږيري له لاندې کتل. کريم وخوت. لوګی يې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستيک، ټوکر او لرګي مخلوط بوی و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ يې تاو ونيو. د سر له خوا د دويم دستک وتلې برخې ته يې کونده ولګوله. په هغې د پاسه يې جک ونيو. سر يې اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستی يې وڅرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستک بې ځايه شو. رسۍ يې ورڅخه تاوه کړه.

سپينږيري ته يې وويل:

– کاکا ! کشولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور يې په رسۍ واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره د ننه کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوجلې د غوايي غږ راغی. کريم نارې کړې:

– پام کوه جينۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وويل:

– تړلی مې دی.

ښځو او ماشومانو د غوجلې له دروازې کتل. کريم بل دستک ته جک بند کړ. ويې پوښتل:

– الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

– هو کنه. ښار نه ما ښامي کې راتلله. وېرېدلمه ورباندې.

د دې کوټې چت يې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. يوازې لوګي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په شا ته شا ته تګ غپل. سپينږيري لويه دروازه کلکه بنده کړه. کريم په زينه وخوت. کوڅې ته يې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنګ کور ته يې سترګې واړولې. ويې پوښتل:

– ګاونډيان چېرته دي؟

شاه محمد سر وخنډه:

– هی هی! چې ورځ سرچپه شي هرڅوک په ځان شي. اورې ورور مې بچي ايستلي دي. زه خبر شوی ام نه يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم ددې کوټې دستک بې ځایه کړ. رسۍ یې پکې واچوله. سپینږیرې پښې ځمکې ته بندې کړې. رسۍ یې کشه کړه. په څو شېبو کې یې وروستی دستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږیري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

– اورې خدای دې اېښکله شا ځمکې ته مه وروله! خدای دې بچی په خیر پیدا که! خدای دې...

د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنګ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

– چېرته یې؟

دی ټلېفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

– کلي کې.

– کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

– ته څوک یې؟

– د تورې زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د تورې د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لا زیات شو. نرۍ شونډې یې وخوځېدلې:

– د تورې کوم زوی؟ اغوئ خو کلي کې نشته کنه نو.

– پیره زه ام تلوېزون ګورمه. وایي زرین کلا کې جنګ دی. ته د چا کره یې؟

– د ځان کره.

– نه، الته خو نه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په ټلېفون کې هم و. کریم وویل:

– اغه د جبې د پله سره ته وې؟

– نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچیچل. ویې پوښتل:

– مانه څه غواړې؟

– هاهاهاها، چې ودې ګورمه درته وایمه.

– اوس ولې نه وایې کنه نو؟

– په ټلېفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بېخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

– اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر ټلېفون بند کړ. ویې ویل:

– ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه او سې.

– نه نه، زه لرې یمه.

ټلېفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د شامامد کاکا کره یو . ای! وسیمه او هاجره موږ سره دي. مه یې لټوئ!

– ښه؟ مورګانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام پې کوه!

ټلیفون بند شو . کریم بېرته زنګ وواهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکر یې وکړ چې ده ته زنګ وهي.

ښایسته شېبه یې ټلیفون ته سترګې نیولې وې. زنګ نه راته. دا وخت وسیمه په منډه راغله. وارخطا وه:

– کاکا! کاکا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نزدې شوه.

– ډېر نزدې شوه؟

وسیمې غټې سر وخوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول.

د نازیې زګېروی راغی. غوایه وغورېد. شاه محمد وویل:

– اورې ملک صیب نزدې دی. زنګ وو هه! اغه ډېر څه کولی شي.

کریم سوړ اسوېلی وکړ:

– نه نه کنه نو. نورعلي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.

– اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه ګورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سړی ندی ګوره.

– وه کاکا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.

شاه محمد وړوکی طلایي ټلیفون غوږ ته ونیو. کریم غوښتل ویې دروي. هغه یې لاس ټېلواهه. په ټلیفون کې یې ملک ته مشکل واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:

– کاکا! ښه دې ونکړه کنه نو.

– اورې ته وارخطا کېږه مه! زه خو یمه.

– نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شې؟

دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:

– اورې څوک یې؟

له هغې خوا غږ راغی:

– پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!

غږ د مخېټي و. کریم وارخطا شو. وپسېد:

– مانه ویلې. امغه خلک دي. سړی در ته څه وو ایي کنه نو؟

د شاه محمد له ښښتېدلي رنګ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جګ غږ یې وپوښتل:

– اورې څه کار دې دی؟

– کریم اوستاذ ته ووایه چې راووځي!

– اورې اغه لاړ.

– پیره په سپینه ږیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!

شاه محمد وارخطا سترګې ګرځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد.

سپی اول وکورنجېد. ورپسې یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخېټو دروازې ته لغتې ونیولې. خو خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانچه په ککره وویشت. سپی له کورنجېدو سره سوړ پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخپټي بل ملګري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلۍ کې یې ستر ګې وګرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوټې ته او بل غوجلې ته روان شو. شامحمد په کوپې ملا په دویم پسې منډه واخیستله. ویې ویل:

– ای ای! اورې غوجلې کې ښځې دي.

خو مخپټي ټېلواهه. هغه ولوېد. بېرته ژر جګ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوئ د سورۍ کوټې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخپټی بېرته ووت. ملګري یې وارخطا غږ کړ:

– الهٔ رامېنده که! دا سوزېدلې کوټه سوری ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوګي کې ورک شول.

ooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لګېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جګ کړ. شاته مخپټو د کوڅې کونجونه لټول. ده په شونډو ګوته ونیوله. څلورواړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پانېو تریو بوی و. نازیې مخ لڅ کړ. په سختۍ یې نفس اخیسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنګ شوی وي. په خېټه کې د درد له امله یې زور واهه. ټېلیفون وترنګېد. ټولو شټوهل. کریم ژر جېب ته لاس کړ. د بندېدو تمې یې کېکاږله. سو دا یې شوه چې مخپټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

– لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

ټېلیفون یې راواېست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. ټېلیفون یې جېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونیو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منګولو کېکاږل. د غاړې رګونه یې وپړسېدل. د مېړه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېرکال جنتري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. ستر ګې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې ګوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

– د عقرب په پینځمه مې زړه ولګېده. ماویلې بچی پاتې شو کنه نو.

د نازیې ګرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

– وی، په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ما ویلې وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړۍ واچوله.

هاجرې په جګ غږ وویل:

– اغه مورته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وخوځاوه. چششش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې ګوته د عقرب پینځه لسمې ته ور وړه. شناوۍ بېړه یې ورپېدله:

– دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

ټېلیفون یې په جېب کې ولړزېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټ غږ وویل:

– د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنګ مه وهه، څوک یې وانه وري.

ټېلیفون یې جېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږکال جنتري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په نښه شوې وې. هغه ګوته یو ویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه ووایي د ملک غږ راغی:

– کریم اوستاذه! کریم اوستاذه! چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وارخطا شول. ملک په باغ کې سترګې ګرځولې. توره لونګۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پښنه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جېب ومنډلې. نجونې له سونګېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له متې کلک ونیو. وپسېدله:

– وی خدایه خیر!

ملک اوس سیخ د دوئ خوا ته کتل. کریم بې واره و. یو دم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوړه وکړه. کریم نازیه له لاسه ونیوله. نجونو ته یې وویل:

– اله منډه کئ!

څلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز ګامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخېټې راپیدا شول. ډزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولګېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخېټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلې یې وکتل. ملک د یو مخېټې تومانچه او د بل متې نیولې وه. په قهر یې وویل:

– ډزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترګې یې ورباندې برګې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټېلو واهه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دونیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخېټې تومانچه د ملک تندي ته ونیوله. له ډز سره یې وویل:

– ملک وې.

هغه له زګېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سا یې سوزېدله. غاړه یې کږه کړه. ویې ویل:

– وه خدایه خېټه مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې منډې وهلې. پښې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خوا ته ویاله او د ترکارۍ پټي وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمدلاسه ویالې ته کېوت. او به کمې وې. غږ یې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړوکي پله لاندې تخته کېناستل. پښې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو ګوته ایښې وه چې غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غږ س کاوه. همدا شېبه مخېټې راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې ټېوهله، دننه یې کتل. د دوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته دي پيره دلته!

د کريم زړه وښوييد. خو مخپټي د دوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد:

– پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو!

ooooooooo

کريم له ښځې او ورېرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډز کېده. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځېلې ځېرې ته په کتو يې ستونی ډکېده. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلی؟»هرڅو مره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غبرګ ونو را ټولوه نتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واړوله.

نازيې شپېه په شپېه زګېروي کول. ويې ويل:

– وی، ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تښتېدلې.

– زه څه خبر ومه کنه نو؟

– وی، خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونی لاډک شو. د راکټ مرمۍ په ګاونډۍ کوڅې کې ولګېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل:

– ځئ! مه درېږئ کنه نو!

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلي واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. د ننه يې سترګې وګرځولې. د نوي کور چت ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لا سست شو. ټولې پيسې او خوارۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مګر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ور منډه يې کړه. چرګان په کټکټاک وتښتېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې توربخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چړې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې دريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامې تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سروزرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاوې وې. ويې ويل:

– هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منځ دهلېز کې کېناستله. په خېټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل:

– وی، بلا ورپسې! موږ نه اسې ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترګې وګرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سر واېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنګ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه دروند شی چې جګوي. په سر ولاړ لمر ته يې اشاره وکړه:

– وی، ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېږې. يو څه وکه کنه! خوشې خوشې ګرځې.

– څه وکمه کنه نو؟

نازيې سلګۍ ووهلې:

– نر يې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايې څه وکمه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل:

– خېټه دې وسولومه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سر وخنډه چې په سولولو نه کېږي. د خېټې لاندېنۍ برخه يې په دواړو لاسونو نيولې وه. تا به ويل که يې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده يې کله مخ يوې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنګ بيا زور واخيست. هاجره او وسيمه له نازيې سره جوختې کېناستلې. ټيکرې يې ژوول. کريم تاوېده راتاوېده. چورت يې واهه چې څه وکړي. د نازيې تور پرتوګ ته يې پام شو. سربېښناک لوند و. زړه يې په سينه کې کېکاږل شو. يو دم يې منډه کړه. موټر يې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ويې ويل:

– الله الله، راځه موټر کې کېنه! ځو، ځو!

– وي په سرک؟ په مرمیو؟

– هو، پروا نه کوي. زر کوه کنه نو!

نازيې دېوال ته تکيه وکړه. له زګېروي سره يې سر وخنډه:

– وه خدايه مړه شومه. وه زه اېچېرته نه ځمه.

سلګۍ يې ووهلې. کريم په دوو پښو کېناست. له لاسه يې ونيوله. ويې ويل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازيې په قهر ور وکتل. په ګرد مخ کې يې پېړې شونډې ورپېدلې:

– وي پرې مې ده! ته څه وايې؟ لېونی شوی يې؟

کريم يې د پرتوګ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازيې لکه چې تر اوسه پام نه و. وړې سترګې يې غټې غټې راووتلې. د کريم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې ميرحمزه نه وي، چاته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! يا به ټول نه يو، يا به ټول يو.

د نازيې وارپار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته يې وکتل، پاڅېدله. نجونې هم وخوځېدلې. کريم د لاس په څټ اوښکې پاکې کړې. ويې ويل:

– نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وايمه. اغه درپسې راځي. پوه شوئ؟

نجونې يې د نوې ودانۍ د تاکاوۍ په کونج کې وړې چاردېوالۍ ته ننوېستلې. ويې ويل چې دباندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ يې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تښتېدلي رنګ ورپسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کړپېده. نازيې غږ کړ:

– وي ورو کنه! مړه دې کړمه.

کريم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نيمه لاره بنده کړې وه. هغه يې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حويلۍ په چمن کې د کانکرېټي چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کريم په زوره کلمه وويله. توبې يې واېستلې. بېرته شترېنګ ته کېناست. هرڅومره چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زياتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښيښه کې يې مخېټې وليدل. په دوئ پسې يې منډې وهلې. د تومانچې مرمۍ يې د موټر په ډاله ولګېدلې. کريم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د څنګ ښيښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازيې چيغه کړه:

– سمله کنه نو!

خپله يې سر ټيټ نيولی و. اکسلرېټر او شترېنګ يې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شرکس راولوېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولګېد. شاخ ترې ولوېد. مخ يې چپ پلو تاو شو. نازيې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کريم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بريک ته يې پښه واچوله. خو د موټر د ټوپونو له امله بيا په اکسلرېټر کېکاږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. هغه شترنګ وڅرخاوه. د توپونو او د راکېټونو ډزو غوږونه کڼول. د یو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچبورډ ولګېد. آرامه آرامي شوه. اوږده شېبه ګنګس و. وروسته یې ورو ورو سترګې روښانه شوې. سر یې جګ کړ. موټر په وچې ویالې کې کوږپروت و. شاتنۍ ښیښه نه وه. راکټونه په بابا کلا لګېدل. خو ده یې غږونه اورېدل. نازیې ته یې اندېښنه شوه. سر یې اوږد کړ. ورمېږ یې درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه ننوتې وه. کریم رېږدېدونکی لاس ور اوږد کړ. ویې ښوروله:

– نازیې! وه جینۍ! نازیې!

هغه وخوځېدله. کریم خوشحاله شو. هغې سر راپورته کړ. بې حاله وه. ویې ویل:

– وی، چېرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانه ورېدل. خو د شونډو له حرکته یې پوه شو چې څه وایي. ویې پوښتل:

– ته ښه یې؟

نازیې ځان ته ښکته وکتل. په خېټه یې لاس وګرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایۍ ساه یې واخېستله. کریم له خدای تعالی څخه د مننې په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازیې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونیوله. مېږه یې له اوږو کشه کړه. په کوږ سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته ګوته ونیوله. ویې ویل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وښنده. ویې ویل:

– نه یې اورمه.

کریم خپل غوږونه په ورغوو ومښل. پشس پکې پیدا شو. د راکېټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چېرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازیې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

– ته دلته ویالې کې غلې کېنه! زه راځمه.

نازیه هم په جګ آواز غږېدله:

– وی، چېرته ځې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېږدې؟

– دننه ګورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مو یوسي کنه نو.

نازیې په نهیلۍ مخ واړاوه. کریم د موبایل لړزېدل احساس کړل. له جېبه یې راواېست. شاه زمان و. غاښونه یې وچیچل «کومک نه کوي اسې زنګونه وهي» ټلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېو د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانۍ ولیدله. حیران شو. په دومره جنګ کې یوه مرمۍ هم ورباندې لګېدلې نه وه. د قیچې شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیداران و د طیارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانۍ په لوې پیک دارې دروازې ننوت. ده ورپسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش دننه غځېدلی و. چپ لاس ته دریڅه خلاصه وه. په لوی ګراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای خدایه ورحمېږه! چې د نازیې دپاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لویه کټاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېړې پردې او همرنګه کوچونه یې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډپ غږ راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سنډوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لویه کوټه وه. شین فرش او شنې توشکې پکې غوړېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماري لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تا کاوي ته کښته. غږ له هماغه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کښوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتي شو. دا ځای ورته غیر معمولي ښکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي د ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هرډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټرپمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښې وو. داسې برېښېده چې زاړه شیان دلته ساتي. سترګې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلی و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوړو ږیره شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او دربهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتاوېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلي وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابر ټیپ لېرې کړ. موبایل یې ونیو. ویې ویل:

– ورته ووایه چې د سلو لکو نه یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې وتښتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکښه دروازه ننوت. هلته یې غټ سری ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابر ټیپ لګېدلی و. کوړې کوړې وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه رډې رډې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسۍ ځړېدله. په کونج کې ډکه بوجۍ ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونیوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې ورپرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې یې وخوځولې:

– خدای ته وګوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

– چپ چپ! زه دې نه وهمه.

– ځوړندوه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

– ورو غږېږه! زه د دې خلکو نه نه یمه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ورخلاصه کړه. ځوان وپسېد:

– زړګی یمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

– لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلېز کې غږ شو:

– لالا! نن زبردسته ورځ ده. داسې جنګلاوه مو ونیوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلي وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې وغورځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جګ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، دا څه سپېره خلک دي. جنګلاوه خو په نورو ځایو کې ښه ده. ځئ وخت مه تېروئ!

یو غبرګ ځوان د پیسو او ګاڼو کڅوړې په لاس ورکړې. ویې پوښتل:

– اوس چېرته لاړ شو؟

جبار چې د کڅوړو محتویات کتل، وویل:

– د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنګ بانډه ګۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟

د نرۍ اوږدې پزې ځوان وویل:

– زیاتره وتي. ځنې شوده ګان شته. مري خو وځي نه.

– رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ یې! چې ځي، امبولانس کې یې باسئ!

ځوان کټ کټ وخندل:

– چې امبولانس ووینې لکه د مورډ ولې چې یې راغلې وي. پالوان ام لکه ربښتیانی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.

ټولو کړس کړس وخندل. څلورواړه بېرته په زینه وختل. جبار له خپلو دوو جلادانو سره پاتې شو. زنګ ورته راغی. هغه غټ تور ټلیفون غوږ ته ونیو:

– الو! اجي صیب! ... هو جنګلاوه راټولوو... ښه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې یمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه! ... سمه ده.

جبار ټلیفون بند کړ. د کریم په فکر کې سل پوښتنې وګرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه یې ولې پټه کړې ده؟ څو نه پیسې ګټي؟... » جبار د څنګ کس ته مخ کړ:

– الکه سنډوله! اغه د توجار زوی راوله!

دلته په کوټه کې زړګي سلګۍ پیل کړې. ویې ویل:

– ما وهي. ما خلاص که!...

کریم د هغه په خوله را بر ټېپ ولګاوه. خپل موبایل یې په جېب ور وماندہ. وپسېد:

– دغه کلي ته زرین کلا وایي. دا د جبار باغ دی.

دروازه خلاصه شوه. چاغ، ږیرور ځوان ننوت. بندي یې له ګرېوانه ونیو. د مردار شوي حیوان په شان یې کش کړ. کریم د بوجۍ شاته پټ و. په احتیاط یې د هلېز ته سر ښکاره کړ. هغوئ په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په ویالې کې یې نازیه له متې ونیوله. وپسېد:

– جګه شه چې ځو!

– وی پرې مې ده! څه خبره شوه؟

– خبره بله ده! بیا درته وایمه.

خو نازیه د دردونو له امله سونګېدله. په سختۍ یې قدم اخېست. کریم په غېږ کې جګه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازیې وپوښتل:

– اوس چېرته ځو؟

– خپل کور ته.

– وی زېږنتون ته نه ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کریم د زېړتتون نوم داسې خوږ لګېده لکه څوک چې جنت یادوي. زړه یې ډک شو. سر یې وښنده. ویې ویل:
– شازمان رښتیا د اجي او جبار انډیوال دی. اغه ته به ووایو چې دوئ نه کومک وغواړي.
– وی، خدای دې تبا کي! تراوسه یې ولې کومک نه کاوه؟
کریم څه ونه ویل. تېز تېز یې قدمونه اخېستل. د نازیې غږ بیا ووت:
– امدلته ورته زنګ ووهه کنه!
– نه، چې دلته مو ونه ګوري. دوئ نه پوېږي چې زه خبر یمه.
– د څه شي نه خبر یې؟
– بیا درته وایمه. یو وار زموږ کار وشي کنه نو.
oooooooooo
کریم د دېوال له کونجه خپلې کوڅې ته وکتل. ډاریده چې مخېټېي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوټې، لرګي او د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژوندیو موجوداتو خوځښت نه لیدل کېده. لکه د بلاګانو کوڅه چې وي. له بله پلوه مرمۍ وې چې په هوا کي تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لګېدو امکان و. اوس د چخپیت کټ ځنګ ته شکېدلې تو شکه هم ښکارېدله. نازیه سسته پسته وه. شا یې په دېوال وښویوله. په دوو پښو کېناستله. شونډې یې له درده کېکاږلې. زګېروی یې وخوت «امح» کریم وویل:
– مه کېنه! رسېدلي یو.
نازیې یې لاس ونیو، پاڅېدله. قدم یې واخېست. پښې یې سستې شوې. د لوېدو په مهال کریم ونیوله. په غېږ کې یې واخېستله. د خپل کور مخې ته یې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خرپ خرپ شو. کریم شاته وکتل. د ګاونډې د کوټې نیم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخېټېي نه اوسي. خو غږ په کوڅه کې د لوټو له منځه راته. کریم سر تیټ کړ. برګ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کریم کانګې راغلې. غاښونه یې وچیچل. لوټه یې ورپسې واره کړه «چغی!» سپي دارې جینګې کړې. وغړنجېد. لاس یې په خوله کې ونیو او په کوڅه کې یې منډه کړه. کریم ژر د واسکټ له جېبه تومانچه ډوله وسله راواېستله. نازیې ویوښتل:
– وی، دا څه شی دی؟
کریم وویل:
– الته لاره کې پرته وه.
هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لګېد. مرمۍ د کوڅې په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوګی ترې پورته شو. طیاره راغله په هماغه ځای یې بم وغورځاوه. کریم کېناست. خو نازیې په ولاړو په سر لاسونه ونیول. دواړه کور ته ننوتل. نازیې دوه درې قدمه واخېستل. په حویلۍ کې ودرېدله. کریم بیا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې یې له غېږې کېستله. دا وخت په حویلۍ کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوئ وډار شول. ګاونډیانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې یې کولې:
– هی د توپ نښه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ویني!
له دوو نارینه ګانو څخه یو قمارباز تیمور و. هاجره او وسیمه یې له لاسونو نیولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکا یې ولید په چیغه یې ورمنډه کړه. کریم په تیمور برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ولې؟ په دوئ دې څه کړي کنه نو؟

زرې ښځې وويل:

– خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کريم تېمور ته اشاره وکړه:

– دده نه؟

– نه.

کريم هوا ته لاس ونيو:

– د بم نه؟

ځوانې ښځې د څادر له درزه وکتل. په قهر يې وويل:

– د بې پتۍ نه.

– بې پتۍ؟

تېمور سپينه خولۍ شاته ټېلوهله. ويې ويل:

– دسې چل و، چې کور کې ومه. چيغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. ګورمه چې دوئ ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غړتاکاوې کې و. چې ورغلوجونې چيغې وهې او دوه کسه يې جامې باسي. يو يې په خوله لاس ونيو. بل وايي اوس يې پرېده اخر کې يې وژنو. مورږ وربانديې نارې کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کريم وړاندې شو. تېمور يې په غېږ کې کلک ونيو. سترګو يې نم وکړ. ويې ويل:

– خير وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې يې وخوځېدلې:

– ملامت نه يې کريم اوستاذه. که مورږ کې ورانی نه و دا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وهه؟ پيسې بايلې، خلکو کې سپک يې، پلار او مور دې ځورېږي. بس دغسې خلک يو کنه. التـه پښېمانه شو چې ګټه نلري.

کريم سر وخوځاوه. د نوي کور په لوري يې اشاره وکړه. ويې پوښتل:

– اغه کسان څوک وه؟

دويم ډنګر سړي وويل:

– نه مالومېدله. په مخ يې چارخانه دسمالونه تاو وه.

د کريم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې يې ورېږېدېدلې. بيا يې وپوښتل:

– چېرته لاړه کنه نو؟

تيمور سر کوږ کړ:

– ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ويالې خواته يې منډې وهلې.

کريم دواړه په غېږ کې ونيول. له ښځو يې هم مننه وکړه. هغوئ د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازيې ته لاس اوږد کړ:

– ته دې ټلېفون راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان او دلاور ته زنګ نه تېربده. سپکې سپورې يې ورته وويلې. بله شمېره يې ووهله. د حويلۍ منځ ته روان شو. همدا چې اړيکه ټينګه شوه ويې ويل:

– الکه ودروئ جنګ ودروئ!

نورعلي له څو تنو سره په بالاخانه کې په دوو پښو ناست و. ماتې کړکۍ ته يې سر جګ کړ. په دوربين کې يې بابا کلا ته وکتل. موبايل يې شونډو ته ونيو. په کوچيانه لهجه يې وپوښتل:

– کريم اوستاذه! خداى دې خير کي! بيا څه خبره شوې؟

– نور څه وشي؟ موږ ويلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ويلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله ښځه د ګېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته يې نشمه بيولی. دا څه حال دی کنه نو؟

– دا خو ستا شخصي موشکل دی.

د کريم شونډې لا ورېږدېدلې. چيغه يې کړه:

– ټول کلی تبا شو وايمه. ته ړوند يې؟ د دې جنګ د ګټې نه تاوان ډېر دی. بند يې کئ!

نورعلي په آرامه وويل:

– ستا ايمان کمزوری شوی.

د کريم ماغزه بېخي سرچپه شول. غاښونه يې وچيچل. برګ يې وهل:

– او کښه کمقله! زما پيشو ماته مياو. چا درباندې د دووخرو وربشې نه ويشلې. بېړا دې نوم و بېړا. ما درنه سړی جوړ که کنه نو.

نورعلي وخندل:

– او هو هو هو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.

– اى اى بېړا اى! په خداى چې...

له هغې خوا غبږ شو:

– بېړا دې اغه پلار دی کوپخوليه!

کريم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټيليفون يې بند کړ. اوږده شېبه يې ژوره ساه اخېستله. نجونو او نازيې له دالانه کتل. ده يودم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې يې سيخ ګول واخېست. د دروازې په لور روان شو. نازيې ته يې وويل:

– ستا ټيليفون دې ما سره وي.

– وی نه، ادې مې زنګ وهي.

– وهي، وهي به کنه نو.

نازيې غبر کړ:

– وی الا! ته چېرته ځې؟

کريم په تنګ کې ځواب ورکړ:

– نور نه کېږي. يا به زه نه يمه يا دا دوه خبيثان.

– وه خدايه موږ به څه کوو؟

– بله چاره نشته کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازيې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کريم له لويې دروازې ووت.

ooooooooo

کوڅه سمه نيمه لاره او نيمه ويا له وه. لنډۍ ويا له يې بلله. هغه له خوړ څخه پيلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرين کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډۍ ويا له. خو نن هغه وچه وه. کريم يې په غاړه قدمونه اخېستل. په زړه کې يې ويره وه. ددې ويره چې دا بد شګون به په ټول کلي کې ده ته زيان ورسوي. دوه خبرې وې. يا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، يا به يې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه يې شاته زور واهه. د نازيې وروستي مړاوي کتل يې له سترګو نه لېرې کېدل. په ځان يې شک و. چې په رښتيا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله يې ښځه او بچی پرېښودل؟ نږدې لې دېوال ته ورسېد. د قران شريف پاڼې په کوڅه کې پرتې وې. پښه نيولی شو. پاڼې يې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. د ننه حويلۍ ته يې وکتل. هرې خوا ته د کور سامان تيت و. خو د انسان حرکت نه ليدل کېده. خپله لاره يې ونيوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې برېښېده لکه مېږه چې د ځناورو کمين ته روانه وي. ګوډ ګوډ کېده. خو ګامونه يې مضبوط اخېستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړسس په ونو کې ولګېدلې. پاڼې او وړې ځانګې په څرخېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کريم سر ټيټ نه کړ. يو قرار يې لاره وهله. کونج ته ورسېد. نابېره يې غږ واورېد:

– ودرېږه! دېخوا ته دېخوا ته!

کريم سيخ ګول وهلو ته تيار کړ. په آرامه يې مخ وګرځاوه. يو کس ورباندې د دېوال له شا څخه د ټوپک ننبه نيولې وه. مخ يې دومره تور و چې ږيره او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی يې اول ځل ليده. ويې پوښتل:

– څه وايې کنه نو؟

– خبرې مه کوه! راځه!

کريم وړاندې ورغی. خو باغ ته ننه نه وت. ويې ويل:

– زه کار لرمه. هرڅه چې وايې امدلته ووايه کنه نو!

لويه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

– ای څه ورته ونه وايې، څه ورته ونه وايې! کريم او ستاذ امدا دی.

بيا کړسس شو. مرمۍ ډېرې ټيټې ولګېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کريم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ويې ويل:

– الاګله ته يې؟

– هو کنه. ای! په دا سيخ څه کوې؟

کريم چورت واهه چې الله ګل ورسره څه کمک کولی شي. سيخ ګول ته په کتو يې شونډې ورپېدلې:

– دوه کسه لټومه. مخونه يې په چارخانه دسمالونو پټ دي.

– ښه ښه، ما د لرې نه وليدله. بره کوڅه کې يې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کريم پوهېده چې الله ګل يې په خبره باور کوي. ويې ويل:

– اربکيان دي کنه نو. او چې زمونږ کسان ووينې وژني يې.

د الله ګل څېره قهرجنه شوه:

– دا څه وايې؟ کشکې دې مخکې ويلي وه. ای! نو ته يې څه کوې؟

– ما پسې ام دي. چې مړ مې کي. يو ټوپک راکه! بېرته يې راوړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله گل سر وښندو. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره یې د ګیلې په دود کړې کړې وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله گل خو یې په قهر کړ. اوس ځنګه هغوئ ورته راولي. په زړه کې یې وویل «ځان به ور وښیمه او نور به وتښته. اغوئ به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله گل ته به ناري کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کور ته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په ختو لړلو توشکو سره په کوټې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلۍ کې کړوپ بایسیکل پروت و. کریم ننوت. ناري یې کړې:

– میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کړ. خوا ښې یې ټلیفون وکړ. ده وویل چې کور ته لاړم زنګ در وهم. د سر د پاسه یې د بالاخانې د دالان ځوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سر د پخسې په کړه ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلۍ کې یې سره پلاستیکي رسۍ پیدا کړه. یو سر یې تر دستک تاو کړ. بل سر یې د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه وخوت. پاس کوږ دالان ته راغی. ځان یې شا ته نیولی و چې ښویه نه شي. تر پښو لاندې یې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلۍ او نړېدلې کوټې ښکارېدلې. رسۍ یې کشه ونیوله، کېناست. سیخ ګول یې ځنګ ته کېښود. ټلیفون یې واېست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنګ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

– ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

– اوو، کریم اوستاذ یې؟ تا سره مو دښمني نده پیره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس وخندل. کریم اورېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنګ وهلی دی» ده وویل:

– زه غواړم ماملېه درسره وکمه.

– ښه خبره ده پیره. مامېله مې خوښېږي. چېرته یې؟

– د مېرزا کره.

– درغلو. چېرته لاړ نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه راننوځي زه به رسۍ کشه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سا یې واخېستله. ځنګ ته پروت سیخ ګول ته یې وکتل «که څوک ژوندي و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آواز یې وویل:

– چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې د دېوال کنډو ته سر جګ کړ. وسله والو کسانو پنډونه په شاکړي وو. یو یې وویل:

– ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټپلو اهه:

– کېنه بچو! هر چا چې هر څونه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې سترګو ته راتاو کړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میرحمزه به ځنګه وي؟ نازیه ګې مې؟» ستونی یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار وباسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جګاوه. په غږ یې وویل:

– نه راځي کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره یې مخامخ په حویلۍ کې دواړه مخپټي ولیدل. له حیرانتیا څخه هیښ پیښ شو. هغوئ په بله لار راغلي وو. کټ کټ یې خندل. د دواړو په لاسونو کې تومانچې پیدا شوې. کریم ځان یوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولګېدلې. سیخ ګول په کړنګس حویلۍ ته ولوېد. هغوئ ورمنډه کړه. کریم غوښتل په کنډو ځان کوټې ته واړوي. خو رسۍ یې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چوپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کریم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه یې وښنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان یې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوټې کې یې په ګوډه پښه منډې وهلې. دلته چوپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوټې ته کېوتل. په کریم پسې شول. ډزې یې هم کولې. یو تن ورباندې غږ کړ:

– پیره! په دا ګوډه پښه به چېرته لاړ شې؟

کریم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې یې کړې:

– الا ګله! الا ګله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نږدې کېدل. کریم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانچې مرمۍ یې واسکټ سوری کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمۍ یې په تشي کې ولګېدله. په ځمکه ولوغړېد. زخم یې سوځت شروع کړ. د پرتوګ په بډه یې تو ده وینه کېوتله. شاته یې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشی یې نیولی و. په دېوال یې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کریم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک یې په لاس کې ځوړند نیولی و. کریم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سیمساره تاو شو. سمدلاسه یې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بیخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سر یې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله ګل موسکی شو. په خپل کس یې غږ کړ:

– اغو دواړو نه وسلې واخلئ!

د کریم یو لاس په تشي کې و. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. سر یې جګ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خوځېدل. له مرمیو ډکې ګردنۍ یې په غاړه وې. الله ګل له څو تنو سره د کوټې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نږدې ورغی. همدا چې یې ګردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله ګل په باغچې ضربې وکړې. ویې ویل:

– کوټې ته شئ کوټې ته!

هغوئ پناه شول. شاته ورپسې د ښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کریم سر کېښود. ځان یې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. ښې پایڅه یې په وینو وه. لمنه یې جګه کړه. تشی یې وکوت. په پسته کې لګېدلی و. وینه روانه وه. لاس یې ورباندې کلک ونیو. په خاپوړو د مخپټو څنګ ته لاړ. د یو چارخانه څادر یې کش کړ. هک حیران شو. دا هماغه څښور غلام و چې سهار یې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کریم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه د ښمني وه. ژر ژر یې ملا وتړله چې وینه ودرېږي. د دویم کس څادر یې لېرې کړ. د غلام د ورور بختیار څښې په رېګ خورې شوې. د کریم سترګې ټېغې ټېغې راوتې وې. په غږېدو ویل «خېښان» د غلام څنګ ته موبایل پروت و. هغه یې جېب ته کړ. شاید یې واړوله. غوښتل یې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

– پیره ح! کومک وکه ح!

کریم بېرته راوګرځېد. غلام کله سترګې خلاصولې، کله پټولې. ویې ویل:

– پیره خدای ته وګوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم غاښونه وچیچل. له ستوني یې ونیو. ویې پوښتل:
– نه نو ولې؟ ولې مو زه وژلمه کنه نو؟
غلام وټوخېد. بدن یې لړزېدل پیل کړل. لاړې یې په سختۍ تېرې کړې. ویې ویل:
– پیسې درکومه ځ. څونه چې غواړې ځ.
کریم چیغه کړه:
– پیسې دې ځان ته ورکه رذیله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟
غلام سترګې خلاصې او پټې کړې. ویې ویل:
– اح، اح، ویلې امدا نن ځ، مېږه او ښځه ختم که ځ. درې لکه درکوو ځ.
کریم یې ستونی خوشې کړ. ویې پوښتل:
– چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...
غلام لکه اورېدلي چې یې نه وي. ویې ویل:
– ډاکټر ته مې بوځه ځ! که جوړ شومه ځ، دواړه ځ، درته ځ، وژنمه ځ. پیسې مه راکوه ځ! د نر وعده ده ځ.
– اغه څوک دي څوک؟
– ستاح، ستاح، ستاح، سسـ...
کریم چیغه کړه:
– څه شی ستا ستا ستا؟
د غلام لړزېدل او شټوهل تېز شول. یو دم سوړ پرېوت. سر یې کوږ او سترګې یې ودرېدلې. کریم یوه شېبه غلی ناست و. چورت یې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره یې غواړي؟ ما چا ته تاوان رسولی دی؟ هېڅ یې سر کار نه کاوه. غوښتل یې پاڅېږي چې د شاله خوا یې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ یې وګرځاوه. الله ګل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ویې ویل:
– تا خو ویل اربکیان دي کنه؟ دا اربکیان دي؟
کریم په قهر شو:
– غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...
الله ګل غاښونه وچیچل. په دوو پښو کېناست. ویې ویل:
– زه تا ښه پېژنمه. ولې دې زموږ کسان شهیدان کړه؟
کریم بیا هک پک شو. له کېناستو سره یې جسد ونو ته ګوته ونیوله:
– دا دواړه؟
الله ګل سر وخوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وویل:
– دوئ ما پسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ویلې؟ ته اوس ما د دوئ سره برابروې؟
الله ګل بله لغته په ورون کې ورکړه:
– چپ منافقه! ته چې کوڅو کې ګرځېدلې، موږ شکي شوو.
هغه مخابره غوږ ته ونیوله. نورعلي ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذ زموږ د کشف کسان شهیدان کړه... نیولی مې دی هو... هو، امغه یې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلی ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس یې څه وکمه؟... نه نو... ښه؟...

هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یې مخ خپلو کسانو ته واړاوه:

– الکه ته او ته دا مرکز ته بوځئ!

هغوئ د ټوپک په شپېلۍ کریم مخ ته ټېلواهه. ده الله ګل ته مخ کړ:

– ای! نور بلا پسې، ماماخېل خو دې یمه کنه نو. دونه خو...

– ځکه درته څه نه وایمه. که نه امرو چې ضربه دې کمه.

– چېرته مې لېږې؟ زه کار لرمه. تاته خو مالومه ده. ښځه مې مریضه ده. مري کنه نو.

دده سترګې ډکې شوې. الله ګل شا اړولې وه. دوو تنو کریم مخ ته ټېلواهه.

oooooooo

دوئ د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ور نغله. هغه یې نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یې کلي ته کتل. کریم یې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی ګران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه دده د وینو تږی چې وي. د غټې سپینې ږیرې خاوند کاږه ور وکتل. ویې ویل:

– منافقین الله تعالی خپله شرموي.

د کریم خوله وچه شوه. سر ور باندې وګرځېد. اوبه یې وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

– غلی منافقه! ام مو وژنې ام رانه اوبه غواړې؟

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. تنفس یې تېز شو. دوست محمد غبرګه کړه:

– مګر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملګرو ته مخ کړ:

– دا ډېر ښه ګیلکار دی. اغه سنګر به یې جوړ کو. بیا به ورسره ګورو.

د غټې سپینې ږیرې خاوند سر وخوځاوه. ډېر وهلي ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواهه:

– مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنګکاري وکې ګوره! که نه خیر دې نشته.

دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کېوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

– ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد ونه کتل. کریم بیا غږ واېست:

– دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

– نورعلي وایي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

– دلته څه کوي؟

– امدوئ موږ ته وسلې او پیسې راکوي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال ورباندې دومره ګران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای د رضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمڅې پناه روان وو. دوست محمد مخ ور واړاوه:

– تشې دې ولې؟

کریم یې سترګو ته ځیر شو. خوا خوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

– غلام او بختیار وویشتلمه.

– ولې؟

– امدا خو زه ام پوېږدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوړ بلې غاړې ته جګېدل چې نابېره چورلکه پیدا شوه. سمڅه یې په راکېټ وویشتله. توره دوړه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږ انګازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاڼي وا ورېدل. دوست محمد تر غټې تیږې لاندې پټ شو. خو کریم په ګوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښبه ورباندې ونیوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوګرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیږې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې ورباندې وکړې. مرمۍ د کریم شا وخوا په ځمکه ښښېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ ور وګرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترګو تیاره شوه. رنګ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترګې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنګ ته پراته وو. ټلیفون یې له جېبه راوایست. زنګ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مرۍ بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلاور ته یې وویل:

– د نازیې ورېندار ټلیفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

– الو الو! شازمانه! ته چېرته ورک یې؟

– کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مرۍ یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترګې لا غټې شوې. ویې ویل:

– نه، بل څوک به وه. تاریخ د داسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کار یو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

– غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنګه وه؟ خلکو په خپلو سترګو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچیچل:

– نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندی ګونجې شو. ټېغې سترګې یې د دلاور خوا ته واړولې. هغه غټ مخ ته بره ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

– غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

– شازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو.
– په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که وربندار دې ژوندئ وي زر يې شفاخانې ته ورسوئ کنه نو!
– صيبي ده. ته چېرته يې؟
– زه لګېدلی يمه. ماته مه ګورئ کنه نو! ای زرکوئ! خدای ته وګورئ!
ټلېفون بند شو. کريم لاس په ځمکه ولګاوه چې پاڅېږي. تومانچه ګوتو ته ورغله. په رېګ کې پټه وه. راجګه يې کړه. چورت يې واهه چې وايې خلي که نه؟ په پای کې يې د واسکټ په جېب ننوېستله. له ګردنيو د مرميو په اېستلو بوخت شو. د بختيار تر څنګلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخېستله. سر يې بيا وګرځېد. له باغه راوتې لښتې کې او به نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې وراوړدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سر يې پکې ولګېد. او به تيتې شوې.

ooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاکاوی کې ګرځېده. د نم بوی و. سګرېټ يې ولګاوه. کله کله به يې د باندې ډزو ته غوږ ونيو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژړ ژړ يې مړی وهلې. وروړ ته يې سترګې جګې کړې. غټه زنه يې وخوځېدله:
– راځه ډوډۍ وخوره! خبره اسې امورانه شوه ورانه.
شاه زمان برګ شو:
– چپ ورک شه! ما تا ته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ما شه نشمه کشولی. دا دی وخوره نو.
دلاور وروګرځېد. په ډکه خوله يې وويل:
– زه څه پوېږدمه؟
– بلا! مرګ! زه څه پوېږدمه، زه څه پوېږدمه. چې په دا خوله يې درکمه!
– او ته دې پټکې پرېږده! څه کوو؟ که پينځو بجو پورې اغه ځمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.
شاه زمان سرې د سګرېټ په لوګي وپړسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:
– کريم لالا خبر ندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.
دلاور سر وخوځاوه. شاه زمان له سګرېټ څخه دوه پرله پسې کشه وکړل. په زينه حويلۍ ته وخوت. دلاور بېرته وړوکي سپين دسترخان ته تاو شو. د شوروا له کاسې يې مړی وهلې. شبېه په شبېه يې په نارضايتۍ سر څنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:
– څه پې وکمه څه؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– ته دا واخله ای! څونه وېرېږې.
دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وويل:
– دا وار سستي ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.
دلاور مړی تېره کړه. ويې ويل:
– ای! که کريم لالا پوی شي پوی؟
– په څه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د غلام ټلیفون ورسره دی کنه. نن تا ورته څو نه زنګونه وهلي زنګونه.

شاه زمان چورتي شو. ویې ویل:

– نه، دې ته به یې څه پام شي؟

– که شي؟

– او ته پیشکې مه راخوشې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنګ وهل خو دا مانا نلري. د سې کوو، زه به یې په خبرو کې ګیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!

دلاور برندې برندې کتلې. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په مخ راغی. ټېغې سترګې یې تنګې شوې. لوګی د کوټې د چت تر وراسته د ستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تر دېوالە لاړ. بېرته راوګرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویې ویل:

– لړ ناوخته ځو. چې کریم لالا ام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.

ooooooooooo

کریم سترګې وغړولې. نیم مخ او ټټریې په اوبو کې و. پاڅېد. ختې یې له مخه ومینځلې. تشې یې وسوزېد. لمن یې جګه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنګېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډاربده چې وینه د ننه نس ته تللې نه وي. که نه نو ولې یې زړه تبنتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو دربهار شو. یوه ډله حربکیان را ورسېدل. غټ غبرګ مشر یې د غوړو څڼو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:

– ویې نیسئ!

د کریم لاس ولړزید. غوښتل یې تومانچې را واخلي. خو مطمئن نه و چې مرمۍ پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونیو. د کریم غږ ووت:

– څه مې کړي کنه نو؟

مشر له سر تا وولو سره څڼې واچولې. ویې ویل:

– تا لا څه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا ایځ ندي صایبه؟

د کریم سترګې بیا له تعجبه راووتلې. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– دا ستاسې کسان دي؟

مشر په ګوابښ سر وخوځاوه. ویې ویل:

– هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنګه وپېژندله؟

کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنداق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر وویل:

– وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟

د کریم په خاورو ککړه شناوۍ ږیره ورپېدله:

– زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.

خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنداق د چپې پښې په زنګون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په ښي پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:

– موږ دې پېژنو ګوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تا زموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ څو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنګه خبرېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په غریو نیولي غږ وویل:

– نه کنه نو. زه یې بندي کړی ومه. اغوئ ام وایي...

مشر په سپېړه داسې کلک وواهه چې کریم په ځمکه ولوېد. یوه شېبه یې کنګس کتل. غوږونو یې بنګس کاوه. مشر لګیا و. ګوته یې ځنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته یې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر یو تن ته امر وکړ:

– وله یې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کریم سر بیا کنګس شو. کوږ کېناست. سا یې بنده بنده شوه. سترګې یې ټېغې ټېغې او ښتې وې. ستوني یې له سا اخېستلو سره غږس کاوه. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:

– وایمه، وایمه. هرڅه وایمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. یو قدم وړاندې راغی. سر ته یې ټکان ورکړ:

– وایه وایه صاییبه!

کریم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه یې زور کړ، پاڅېد. شناوي ږیره یې ورپېړدله:

– ما سره د جنګ نقشه ده.

– کومه ده؟

– په مغزو کې ده.

– وایه وایه!

– قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر یوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جګ شو. تنې یې ووهله. ویې ویل:

– قوماندان صیب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

– الکه چېرته ورک یې؟ ولې ترا وسه نه یې رسېدلی؟ بسم الله ګی کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالۍ خبر ورکړ:

– ما اصلي کس نیولی دی. پوی شوې؟

– څوک دی؟

– اوس یې درلېږمه. خپله به یې وګورې. د دوښمن د جنګ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

– سمه ده. د بسم الله ګي چیغې وختلې. په یوه سا کنځا کوي. ته ځان زر رسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بډوهلو پایڅو ځوان ته امر وکړ:

– دا بابا کلا ته بوځه! که یې دروغ ویلي وه خپله یې وله! پوی شوې؟ جواب یې زه وایمه.

کریم یې مخ ته کړ. هغه په یوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور یې بېخي کم شوی و. ځوان وویل:

– سم ځه نازولیه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوړ غور ځومه.

کریم د شونډو په کېکاړلو او د غاښونو په چیچلو د پښې درد زغمه. ویې ویل:

– په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بیا ماته شوه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د لنډۍ ويالې په غاړه روان وو. کريم چورت واهه چې څنګه ځان خلاص کړي. کليوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ويې ويل:

– ای! تاسې خبر نه يئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

– په پاکو شهيدانو تومت وايې؟

د کريم سا سوزېدله. ويې ويل:

– په خدای او رسول.

– ته څه پوی شوې؟

– خو اغوئ ام په امدې ګونا نيولی ومه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخندل. ويې ويل:

– ښه کيسه دې جوړه کړه.

– نه، دې ته حيران يمه چې زه يې ولې وژلمه؟

ځوان بيا وخندل. د ټوپک په خوله يې ټېلواهه:

– ځه چې کيسې به دې دلته خلاصې شي. الته به څه وايې؟

کريم په يوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل يې په جېب کې د مرميو شرنګي ته د ځوان پام شو. ويې پوښتل:

– دا څه دي؟

د کريم هم پام واوښت. په يو جېب کې يې پيسې وې. ودرېد. ويې ويل:

– ای وروره! زما بندي کولو کې تا ته څه ګټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

– يو دوښمن به کم شي.

– زه دوښمن نه يمه کنه نو. او که خوشې مې کې تا ته ګټه شته.

ځوان ورځير شو. د کريم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بيا ورپېدلې:

– زه به پيسې درکمه. شل زره. برابر موټرسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سرمو کې وپشېد. د کريم غږ بيا ووت:

– زه به وتښتمه. ته به هوايي ډزې وکې. که چا څه ويلې وايه دوښمن لاره نيولې وه. ايله مې ځان وباسه.

ځوان يې غټې څېرې ته کاږه وکتل. ويې ويل:

– په تا څه ايتبار دی؟ او کيسې کول دې ام خوښېږي.

کريم پيسې راوابستلې. په ورغوي کې يې ورکېښودلې:

– زه دو نه کمقله نه يمه کنه نو. د نيکي قدر راسره شته.

ځوان شا واړوله. پيسې يې وشمېرلې. شررناکه موسکا يې په شونډو وځغلېدله. تېز راوګرځېد چې ضربه يې کړي. کريم نه و. هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په يوه پښه ټوپونه وهل. له کونجه تاو شو. شا ته يې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټليفون يې راواېست. شاه زمان ته يې زنګ وواهه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کريم په قهر شو چې ولې تراوسه رسېدلی نه دی. ټليفون يې ورباندې بند کړ.

ooooooooo

د ټوپکو ډزې بيا داسې وې چې تا به ويل آسمان غړمبېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کريم په پښه کشولو په کوټه ننوت. وسيمې او هاجرې ورمنډه کړه. ګاونډۍ ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. ګوتې يې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال يې په کړه منګوله د نازيې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کريم يوه شېبه دېوال ته تکيه ولاړ و. نازيې ته يې کتل. هغې سر جګ کړ. دده د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. له خولې يې ووتل:

– ته تراوسه ژوندی...؟ مير حمزه به...

د نازيې غږ له زګېروي سره ووت:

– وی، اوس ام کله کله خوځېږي.

کريم د بې وسۍ سلګۍ ووهلې. نازيې غږ کړ:

– ته چېرته وې؟

کريم دوه تومانچې او موبايل ور وښودل. نازيې په ډک ستوني وويل:

– وی، وخت دې ډېر تېر که.

کريم سر وخوځاوه. سترګې يې جال جال شوې. دېوال ته تکيه کېناست. د ښځې يې په وينو سور تشي ته پام شو. په ګرد مخ کې يې ورېږ سترګې غټې غټې راووتلې. چيغه يې کړه:

– وی، وی، وی! ته لګېدلې يې؟

د جګېدو هڅه يې وکړه. په سختۍ کېناستله. کريم لمنه پورته کړه. تشي يې وکوت. د غلام څادر په وينو تک سور و. ويې ويل:

– پسته ده. وينه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شو مه کنه نو.

نازيې يې غځېدلې پښې ته وکتل. د کريم زړه تنبتېده. لمنه يې خوشې کړه. ويې ويل:

– که تللی شې ماته مه ګوره ځه! لاره خوشې ده. د جبې د پله.

– وی الا پښې زما ندي. زه کله بې تا چېرته تللې يمه؟ ته مې بوځه!

کريم سر وښنډه. نازيه دېوال ته تکيه تکيه کونج ته لاړه. واسلين يې له ورې الماری راوړ. ځنګ ته يې کېناستله. پايڅه يې ورجګه کړه. واسلين يې په زنګون وسولاوه. کريم له ډېره درده وسونګېد. نازيې سولول نرم کړل. په دسمال يې وتاړه. ويې ويل:

– پاڅېږه چې ځو!

د کريم په سترګو تياره شوه. اوږد وغځېد. رنګ يې تک سپين واوښت. نازيې د «ولې؟ ولې؟» چيغې وهلې. نجونې هم په ژړا شوې. کريم بېرته سر راجګ کړ. ويې ويل:

– لږې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منګيو ځای ته منډه کړه. په ورې برنډه کې باندې کودرې پراته وو. يوازې يو منګی روغ ولاړ و. حلبي ګيلاس يې ډک کړ. دننه نازيې د کريم په تندي لاس کېښود. په ګرد مخ کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:

– وی الا، ته مه سمله! پاڅې! د مير حمزه غمه وخوره!

کريم سلګۍ ووهلې. عميقه سا يې واخېستله. له اوبو يې غړپ وکړ. زړه يې لږ بېداره شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شازمان او دلاور ته مې ویلي چې تا بو ځي. چېرته ورک دي، دا خره؟

نازيې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنګ ووهي. د غلام ټلیفون یې په لاس کې و. د روښانولو تڼۍ یې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ویې نه پېژندله. هرڅو مره یې چورت وواهه د شاه زمان شمېره یې په یاده نه شوه. دا موبایل یې کېښود. د نازيې ټلیفون یې له جیبه واېست. د شاه زمان نوم یې پیدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وویل اوس درځو. دده پوښتنه یې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ورنه کړ. طیاره د کور په سر وبنګېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چیغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلیفون ولوېد. دېوالونه لاړل راغلل. له چته خاورې توېې شوې. نازيې اخ کړ. خېټه یې ونیوله. له درده یې زګېروي وکړل. لاسونه یې شاته په ځمکه ولګول. خېټه یې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کوږ ودرېد. ویې ویل:

– د نوي کور تاکاوۍ ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازیه په ګلورو شوه. دېوال ته یې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښې پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه یې زور نه اخېست. نازيې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسیمې د نازيې بل لاس ونیو. ګلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حویلۍ دپاسه دوړه خوره وه.

oooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لارۍ درولې وه. ویل یې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د ګرځېدو اجازه نه شته. ګڼور کلینر په جینګه خوله زارۍ کولې. ډرېور راکېوت. د برېتونو لکۍ یې د زنې تر سره رسېدله. سمدلاسه یې جیب ته لاس کړ. پیسې یې د ترافیک په موټي ومنډلې. هغه د پیسو مقدار ته وکتل. شا یې واړوله روان شو. ډرېور وبنګېد «ټول ایمان یې امدا و» لږ وړاندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې رومیان اچول. خېټور مشتري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تور لنډکروزر په ګڼه ګوڼه کې راتاو شو. شاته یې له پیک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برګ شو:

– رونډ یې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وګنډه. د رومیانو کراچۍ یې ټېلوهله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونیو. نرۍ دوړه یې په ډنګر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وارخطایۍ جګ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر یې ونه وهي. ساتونکي شاوخوا ودرېدل. د پیک آپ له سیټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښویه او هوښیارې څېرې خاوند د لنډکروزر څنګ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کشه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغبړ وروسته یې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. ویې پوښتل:

– اینجینر صیب! دلته څنګه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنګر عینکي انجینر وویل:

– شاته برخه کې؟

– نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

– ښه، دا مو ام واخېستله اجي صیب؟

– امدا سې یې وبوله قوربان. د قرض په بدل کې یې راکوي.

انجینر موسکی شو. سترګې یې په ټوله ځمکه وګرځولې. ویې ویل:

– هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د صرافۍ مارکېټ؟
– کېږي.
– ته پې کار شرو که قوربان!
انجینر سر وښنده:
– اول قواله جوړه که اجي صیب.
– داسې وبوله چې جوړه ده.
انجینر وویل:
– زه وایمه چې کار پاک وي.
– غم مکوه قوربان.
وروکی سوزوکي راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برګ شو:
– دلته ایجازه نشته.
موټروان وویل:
– پینځه دیقې یې درومه، بېرته وځمه.
– ایجازه نشته. کوڼ یې؟
موټر مخ وګرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وویل:
– ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچۍ ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوئ روان شول. د انجینر غږ جګ شو:
– اجي صیب! زه خبر یمه د مارکېټ امر دې امندی اخېستی.
– اخیستی یې وبوله قوربان. زه یو ازې نقشه نه غواړمه، تعمیر ام راته جیګ که!
په انجینر دا خبره ښه ولګېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د ښویه او هو ښیارې څېرې ځوان ته ګوته ونیوله:
– الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتګ سره یې دوه بستې زرګوني د انجینر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب ومنډلې. د سرک په لور یې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکا یې وویل:
– ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
– بله افته باید تاداب اېستل شرو شي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کړې نشي کتلی.
انجینر سر وخوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډکروزر ته وخېژول. موټر په عمومي جاده وګرځېد. حاجي رسول وویل:
– چې موږ کارپیل کو او لوحه ولګوو، بیانو ښاروال ببرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخېستله. تکې سرې شونډې یې ورپېډلې:
– تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم اوستاذ یادومه. ښه څه ګټه؟ خوار شې ګوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وخوځول. حاجي ډرېور ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرین کلا ته ځو قوربان.

ﻩﻩﻩﻩﻩﻩﻩﻩﻩﻩ

شاه زمان په لاره تېز تېز ګامونه اخېستل. غابښونه يې چيچل. دلاور ترې يو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چړې کلکې نيولې وې. کوڅې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د يو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نيمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټې شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وويل:

– دې بوډۍ راباندې ناوخته که!

دلاور د چړې په څوکه د لاس څټ وګراوه. غږ يې کړ:

– ترور ده کنه. نو په چا يې غږ کړی وای په چا؟

– رنګ يې ورک که! موږ کار لرو. دا وايي اله اور مړ کئ! اله اور مړ کئ! بچي يې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. ګور دې شه! اغه مرمۍ ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

– د ثواب کار و د ثواب!

– غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې يو؟ وبه دې ګورمه چې الته څه کوې؟

دلاور په غټې مخ لاس تېر کړ. رنګ يې تبنتېدلی و. سترګې يې تاوېدلې راتاوېدلې. ويې ويل:

– که دا وار مې ماشين بور شو زما نور بس دی بس. دا لاين پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سګرېټ څخه يې کش وکړ. په خپل برابر غږ يې وويل:

– بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تګ ته دوام ورکړ. غټه زنه يې وخوځېدله:

– خدای مهربانه دی. که ايڅ کار نه و د شامامد کاکا بچيانو سره به ميستريخانه کې شريک شمه شريک.

شاه زمان هم ورپسې پښه تېزه کړه. ويې ويل:

– اغه لېوني دي چې تا سره خپله ګټه نيمه کي؟

– سوال به وکمه. نور توبه!

– پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونيسه! دسې به وکو، د ميرګل غونډې به د اجي سره شو. خدای مهربانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباريان جوړ شي. نه وايي چې اوسې په خوئ به د اغو سې. ماته دا تاريخي چانس ښکاري. او تاريخ ګوره سړي ته يو ځل چانس ورکوي.

– نه نه، دا بدل موبلاين دي. په نيمه لاره کې دې پرېدي نيمه لاره کې.

– غلی ورک شه! يو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستريخانه کې چې ناست يې.

– ته دې ام د تاريخ مالېمې پرېده!

شاه زمان يې د خولې پيښې وکړې:

– د توريخ موليمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غونډې اپرې دوپرې نه وايمه. دې ته علمي بحث وايي. ای کمقله! وادې نه ورېدل ميرګل څه ويلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

– زه پو پېږمه اخوا دېخوا يې څه ته ويلې څه ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه ته یې ویلې؟ مدا پیسې پیدا شي. ته وایې ټول خلک حلاله ګټي؟ دروغ. ما په تاریخ کې څوک ندي لیدلي چې په حلاله پیسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داسې ام نده نو. چې ځان ګوري جهان ګوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخېستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس ومانډه بېرته یې تش راواېست. ویې ویل:

– کومه دی؟ پیسه داره خو نشومه پیسه داره.

– پیسه دارۍ ته یوازې پیسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بیا مخ واړاوه. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په خوله کې ورک شو. بل کش یې وکړ. ټول لوګی یې په یوځل واېست. په رنګ کور ننوت. ویې ویل:

– کوځې نه دا لاره ښه ده. څوک په مخه رانشي. دسې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوئ له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوځې ته تر داخلېدو مخکې لاس جګ کړ. دلاور ودرېد. هغه سر اوږد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کوڅه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سګرېټ یې ګوتې وسوزولې. بل یې ورسره کنکشن کړ. نیم سوخته یې تر تورې ننګرهارۍ څپلۍ لاندې وسولاوه. له نوي څخه یې څو پرله پسې کشه وکړل. سترګو ته یې جګ کړ. مطمئن شو چې ښه لګېدلی دی. ویې ویل:

– هاجره او وسیمه به راته ګوري. چې لاس دې ونه لړزېږي ګوره!

دلاور په سږمو کې وپشېد. شاه زمان وویل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې دونیا کې ګورې، د ټولو ژوند د بل په مرګ کې دی. خدای تالا اماسې پیدا کړي. پوی شوې؟ ځناور وګوره! که د غوا سره شرافت وکي د ولږې مري کنه.

دلاور غټ مخ وراواړاوه. زنه یې وخوځېدله:

– ملا صیب وایي اینسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مګر اینسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهیم الی سلام چې اسمایل...

شاه زمان برګ شو:

– غلی ورک شه! ته جنګ ته روان یې که تبلیغ ته؟

دلاور له ډاره لېرې شو. شاه زمان وویل:

– ته په څه خبر یې؟ تاریخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې ګرځي ته وایې د سرېتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوئ نیکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر وخوځاوه. ویې ویل:

– تاریخ ما ام ویلی. ستا یوازې جنګونه په یاد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرګ ځوان نابېره د دوئ مخه بنده کړه. سپینه چینه یې په تن وه. دواړو شټوهل. هغه غټ ټلیفون وړاندې کړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وغړېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونيو. حاجي رسول د لنډکروزر په شاته سيټ کې د دوو ځوانانو په منځ کې ناست و. تکه سپينه ګردۍ ږيره يې وخوځېدله:

– دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرګ ځوان دلاور ته دوه ماشينګنې او دوه تومانچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسايۍ سا واخېستله. ويې ويل:

– اوح، اجي صيب ته يې؟ خير ويسې! ما ويلې...

تور لنډ کروزر له دوو پيک آپو سره زرين کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شازمان خبرې پرې کړې:

– چې کار وشو خپله به يې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

– سمه ده.

– که کار ونشو موږ به يې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جيټکه وکړه. پوهېده چې هدف يې ددوئ وژل وو. شونډې يې وخوځېدې:

– غم مه کوه اجي صيب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټېلېفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرګ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وويل:

– موږ يې څنګه پيدا کړو څنګه؟

شاه زمان تومانچه او چاړه د نصواري جامو په جېب ومنډلې. غږ يې ووت:

– پېريان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشينګنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وويل:

– اوس ښه کار شو. چړې نه په کارېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وښنډه:

– نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان يې د مور په نس کې يادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا يې وکړه. شاه زمان د سګرېټ د کشولو په ترخ کې تېرې ور وکتلې. ويې ويل:

– ته وښيه! يويو ډز څنګه کېږي او ضربه څنګه کېږي؟

دلاور ماشينګنه واړوله راواړوله. په شاجوړې يوې او بلې خواته زورونه ووهل. شاه زمان يې لاس ټېلواهه. په غټه ګوته يې نری او سپنې ته اشاره وکړه. ويې ويل:

– دا ګوره! اوس يو يو ډز کوي.

هغه په اوسپنه فشار راوړ. وښوييدله. په بله درجه کې ودرېدله:

– اح! اوس ضربه کوي.

دلاور وپوښتل:

– امدا دوه ګېره لري دوه ګېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ويې ويل:

– څادرې راکش که کمقله، چې طياره دې ونه ولي!

ooooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاکاوی چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنګ ته ولاړې وې. رنګ يې الوتی او د ټيکري څنډې يې ژوولې. شپه په شپه يې زينې ته کتل. داسې بريښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې يې په کاکا څه ونه شي. کريم اوږد پروت و. يوازې خېټه يې له سا اخيستلو سره جګېدله او ټيټېدله. نازيه يې څنګ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده يې مخ اسمان ته واړاوه او چيغه يې کړه:

– وی، الاح!

کريم ورپېږدېد. ورو يې سر جګ کړ. له خولې يې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازيې بيا چيغه کړه:

– وی، الا مړه شوم‌ه ح.

کريم کاږه ور وکتل. اوښکې يې وڅڅېدلې. په پټو سترګو له ځان سره وبنګېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه يې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چا يوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلي... دا ولې؟

وسيمه او هاجره وسونګېدلې. نازيه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره يې زګېروي کول. لاس يې د کريم په مخ کېښود. په هغه يې پوست ورغوی ښه ولګېد. مخ يې ورپسې کلک ونيو. ږيره يې وخوځېدله:

– ای نازيې! ته خو وينې. ما کوشش ډېر وکه کنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وګټله. ما بايلوله.

نازيې سر وخوځاوه چې مه ژاړه. د کريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ويلې ته ودرې، داسې سرچپه کانې دربانډې وکمه. اغه دی ويې کړې. لاړې يې بندې کړې، روغه ورځ يې راباندې سرچپه کړه. که د اوله مې غاړه ايښې وه دونه به يې نه ځورولمه.

نازيې هم سلګۍ ووهلې. کريم وويل:

– اولاد يې راته په خېټه کې سرچپه که کنه نو.

دواړو يوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته کريم ژوره سا واخېستله. دا ځل يې په ستوني کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کليوالو ام دونيا سرچپه شوه.

هغه مخ نازيې ته واړاوه. ويې ويل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خو د زړه نه خبر دی. ما الکان د نېک کار دپاره ټولول کنه نو.

نازيې هماغسې سلګۍ وهلې. د کريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ويلې چرسيان، پوډريان، بېلماځان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازيې په سر لاس ورتېر کړ. په سلګيو کې وپسېدله:

– وی، خدايه! زه پوهېږمه. تا د کليوالو خير غوښته.

– نو ولې سرچپه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازيې ور وکتل. مړاوې سترګې يې پټې کړې. سر يې په ځمکه کېښود. اوښکې يې د سترګو له کونجه د غوږو خواته وکولېدلې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاته ځان ټولو نه او ښیار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخېستلو سره د سلګیو جیټکې خوړلې. ویې ویل:

– نه نه...

– هو کنه. د چا خبره دې ببخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

– د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې ور وکتل. تندی یې راټول شو. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې ورباندې کوي ودې کې.

– نه...

– وی، دا څوک دی؟ تا یې اېڅکله نوم ندی اخېستی.

کریم عمیق نفس واخېست:

– زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مګر د ځان باره کې نه غږېده.

– کور یې چېرته دی؟

– ندی راته مالوم.

– وی، پېری به وي.

– نه، بزرګ غونډې ښکاري. ښار کې یې دېره ده.

– چې بزرګ دی ولې یې تاته خرابه لاره ښودله؟

– اغه ښې خبرې کولې.

– وی، دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخېره یې ښه وي. تا یې اخېر ته فیکر نه کاوه؟

– دا خو زه کمقل و مه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

– ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوېږي. که پوېږدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جپ او جوپ و. خوله یې وچړپېدله. د پېړو شونډو سرونه یې سپېره وو. او به یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنګ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په او بو پسې یې ولېږي. ډارېده چې په حویلۍ کې په مرمۍ ونه لګېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لګاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې ورسره ټنبټېده. چېرته نژدې راکټ ولګېد. کور وجړکېد. له چته شګې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېېدله. دوه پلګیه وکولېد. بېرته پاڅېد. زنګون یې کلک ونیو. له خولې یې ووتل «اوووح، اممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا یې واخېستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښي پښه ټوپ واهه. په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له یوازیني روغ منګي ګېلاس ډک کړ. بېرته روان و چې ګاونډۍ ښځه ببر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوټې منګولې خښې کړې:

– اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زرکوه خو! اله د خدای دپاره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. او به یې په تټر چپه شوې. په بدن یې سړه څپه راغله. ګیلاس په ځمکه وکولېد. ښځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جګ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سر د پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سر یې د کوټې په منځ کې لګېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د ښځې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېواړه ماشومان سپېره راووتل. ښځې بچې په غېږ کې کلک ونیول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سا یې سوزېدله. مخ یې ښځې ته کړ:

– لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلي وتي دي کنه نو.

د ښځې ایله اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیکری یې جګ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یئ خو.

– موږ تللی نشو کنه نو.

– مېړه مې ایجازه نده کړې خو.

– اغه چېرته دی؟

ښځې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. د کریم زړه تنبتېده. بېرته خپلې حویلۍ ته راغی. ګیلاس یې له ځمکې جګ کړ. شېبه پس په زینه تاکاوۍ ته کېوت. سر یې زنګېده. نازیې سترګې پرانېستلې. کریم ګیلاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وی، ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وخنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوهېږمه. کله مې زړه وتښتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله اوبه راوړئ! وی سنګتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه ګیلاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترګو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

oooooooooo

شاه زمان او دلاور د کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې څانګې او پاڼې یې تر پښو لاندې شوې. شاوخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مږ نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– ډزې دې کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تګ راتګ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې ټېلو هله. غنکس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه ښیښنه یې ام نشته.

– راکېټ به لګېدلی وي راکېټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چپ شه! خدای دې نکي. وسيمه او هاجره ورسره دي.

دلاور برندې برندې وکتلې. شاه زمان ېرته ډاډ ورکړ:

– نه نه، خير و خيريت دی. مخکې يې راسره خبرې وکړې.

په تاکاوۍ کې نازيې سر يوې او بلې خوا ته زنګاوه. خېټه يې نيولې وه. زګېروي يې ختل. بيا به يې د کريم په مخ او به وشيندلې. وبه يې خوځاوه. په پای کې کريم سترګې وغړولې. نازيې ورته د خوشحالۍ او ښکې وڅڅولې. ګيلاس يې هاجرې ته ورکړ. کريم شاوخوا وکتل. ويې پوښتل:

– د شازمان او دلاور سره لاړه نه شوې؟

نازيه وغځېدله. ويې ويل:

– وی ح، ندي راغلي ح. وی ح، الله ح.

کريم لاسونه ولګول. د جګېدو هڅه يې وکړه. مګر زور يې ونه رسېد. ېرته پرېوت. ويې ويل:

– دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بيا يې څوک په بلا وهي کنه نو؟

سترګې يې نجونو ته واړولې. ويې ويل:

– دا ټليفون راکه!

وسيمې له ځمکې څخه د غلام ټليفون ورکړ. کريم وويل:

– آبل راکه!

هاجرې ګيلاس وړاندې کړ. کريم واخېست. ويې ويل:

– د نازيې ټليفون يادومه. د شازمان شمېره مې په ياده نده کنه نو.

هاجرې او وسيمې د نازيې جېبونه لټول پيل کړل. کريم اوبه وڅښلې. زړه يې لا تازه شو. لاسونه يې ولګول، کېناست. خېټه يې وغورېدله. وږی و. وسيمې او هاجرې ته يې وکتل. هغوئ هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غږ يې نه کاوه. ده چورت واهه چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې يې د غلام ټليفون اړاوه را اړاوه. پاس دواړه ورونه له زاړه کوره تېز راووتل. شاه زمان وويل:

– تللي دي.

دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د ګوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ ننوتل. په تاکاوۍ کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوۍ د زينې په سر کې نارې کړې:

– کريم لالا! مور راغلو، مور راغلو.

چا ځواب ورنه کړ. هغوئ په زينه کېوتل. د تاکاوۍ په منځ کې يې لوښې وليدلې. لکه دوئ ته چې منتظرې وي. خو کريم او نازيه نه ښکارېدل. دوئ پښنه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې دپاسه ټول کړ. ماشينګنه يې ښکاره شوه. وسيمه يې په غېږ کې کلکه ونيوله. په مخ يې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه يې واېستل. شاه زمان وپوښتل:

– کاکا دې څه شو لورې؟

وسيمه غلې وه. د کونج له ورې چاردېوالې غږ راغی:

– دلته يمه. ونه خوځېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د چاردېوالۍ په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ یې سیخ دوئ ته برابره وه. دلاور وویل:
– لالا! ولې؟ دا څه کوې دا؟
کریم سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې وې. شناوۍ یې ورپېدله:
– زه په ټوله خبره پوی یمه. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کنه نو. زه وایمه چې شازمان څنګه دیقه په دیقه زنګ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوئ ته ورکوله.
– نه لالا نه، په خدای که...
کریم د غلام ټلیفون ور وښود:
– په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یئ؟ کریم لالا او ورېندار مو څنګه کړه؟
د کریم سترګې پټېدلې. سر یې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
– ای ای! خبره خلاصه ده کنه نو. وسلې کېدئ!
دواړه ورونه یو دم د خپلو لوښو شاته کړوپ شول. شاه زمان غږ کړ:
– ډز ونکې! ورېره دې لګېږي.
دلاور غبرګه کړه:
– دا دواړه خو په جنګ کې درپسې درغلې. دونه ورباندې ګران یې ګران.
کریم ناري کړې:
– بل څوک وغولوئ! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کنه نو!
هغوئ په شاتګ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کشولې. کریم د تومانچې نښه نیولې وه. له چاردېوالۍ را ووت. خطایي ډز یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چاردېوالۍ کې له زګېروي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او دلاور لونې نه خوشې کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترګو یې سیاهي کوله. همداسې په زینه ورپسې وخوت. دواړه ورونه په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنګه یې کتل. یو دم ضربه شوه. دده څنګ ته مرمۍ ولګېدلې.
هغه ژر شاته شو. د دلاور غږ راغی:
– لالا! لالا!
کریم ځواب ور نه کړ. بیا بیا ضربې شوې. د نازیې زګېروي راتلل. کریم په اندېښنه د تاکاوۍ په لور مخ وګرځاوه. یو دم پاڅېد. د کړکۍ نه یې څو ډزې د حویلۍ د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشینګېنې ضربې شوې. دا هاغه ورونه وو چې ده ورباندې مکتب وایه. ودونه یې ورته وکړل. کریم سلګۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل «بخته! چې نور دې راته څه کرلي دي؟» د مېرمنې زګېروی ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تاکاوۍ ته منډه کړه. نازیه له چاردېوالۍ راوتې او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترګې خلاصې کړې. ویې ویل:
– وی ح، پرې مې ده ح!
کریم یې څنګ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– پاڅېږه کنه نو؟
نازیې اوږد زګېروی وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مرۍ مرۍ شوې. په ژړا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای نازيې! ته مه مړه کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې وخوځوله. ویې ویل:

– ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دونیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازيې! اورې؟ زه نه وایمه، مري خو هر څوک مري. سخته اغه ده چې ارمانجن مړ شي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو خړه ږیره وخوځېدله:

– په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچی راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یوازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو امزما دپاره ویلې. زړه خو دې نه وکنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازيې ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

– زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته ګرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلمه. ځکه راته سور اور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دونیا نه ګرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شو زه بدل شومه. نه پوېږمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تانه ام راته اغه ډېر ګران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. دباندې ډزې یې لږې لږې اورېدلې. وبنګېد:

– ای ګرانې! اغې دونیا کې خو به درپواړه یو ځای شو...

په سترګو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

ooooooooo

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په باموتو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شیبه په شیبه د لاس ساعت سترګو ته جګاوه. نجونې د نرېدلي دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. دلاور وپسېد:

– ای! لالا او ورېندار خپله مري. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ور واړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

– ته به پاتې شې؟ پینځه بچې کېږي کنه.

دلاور په افسوس سر وخوځاوه. شاه زمان وویل:

– چې څنګه یې اویلی، ته راوباسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنګ و. په جړ غږ یې وویل:

– شازمان یې؟

– هو.

– یو سات وخت لرئ.

ټلیفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واره څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. دلاور یې حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

– تاسې به یو تاریخي کار وکئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شئ! اغه مړ کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور يودم ورتاو شو:
– دا څه وايې؟ د مغزو ويرېنګ دې خراب شوی ويرېنګ.
– او غلی! په تاريخ کې شازادګانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
دلاور سر وځنډه:
– نه نه...
شاه زمان په قهر ورتاو شو:
– چاره څه ده؟ که داسې ونکو يو سات پسته به موږ ام تاريخ شو.
– کېنه تاريخ شو تاريخ شو! زه مې خپله لور نه پرېږدمه نه.
– په تا لکه چې مانه ډېره ګرانه ده.
د ننه کريم هما غسې د نازيې په ځنګله سر ايښی و. سترګې يې پټې وې. هغې شېوهل. ژر ژر يې سا واخېستله. سترګې يې خلاصې کړې. غتېه ګوته يې د مېړه په اننګي ووهله. غږ يې کړ:
– و سړيه ح! د مير حمزه پلار ه ح!
کريم يودم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:
– آ؟ نازيې! څه دې ويلې کنه نو؟ مير حمزه څه شو؟
د هغې سترګې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:
– ما ويلې ح... ته څه ح! ماته مه ګوره ح!
کريم يوه شېبه کتل. بيا يې خپل مخ په ورغوو کې ونيو. ويې ويل:
– ته راپورې خاندې؟
– نه کنه ح. زه خو مرمه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.
د دلاور غږ راغی:
– کريم لالا! کريم لالا! وسيمه او هاجره درته يو څه وايي. ويې نه ولې!
د کريم سترګې مړاوې مړاوې کېدلې. د زينې په لور يې واړولې. وسيمه او هاجره پښنه نيولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو.
کريم غږ کړ:
– تېزې راځئ کنه نو.
خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کريم شاته په ستنه سر لګولی و. بيا يې غږ کړ:
– پام پام کنه نو! پښو ته ګورئ! ونه ولېږئ!
هغوئ هم پلګيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کريم لاس اوږد کړ. ويې ويل:
– راځئ کنه نو!
خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستو لړ ور وسکېده. يودم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. د کريم سا بنده شوه.
هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بيړه شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې يوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خواته ولګېدلې. ده شاته وکتل. نجونو زېړ رنګ نیولی و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کریم لاسونه په ستنه ولګول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه یې له متو ونیولې. نجونو هېڅ نه ویل. یو قرار یې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غږ راغی:

– هاجرې! وسیمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بیا بیا غږ ونه شول. کریم په لوړ غږ ځواب ورکړ:

– ژوندۍ دي.

مخ یې نجونو ته واړاوه:

– تاسې زه وژلمه؟

یوې هم ځواب ونه وایه. کریم دواړه مخته ټېلوهلې. په خپلو ټیکریو یې په ستنې پسې وتړلې. د نازیې ټلېفون یې راواخېست. زنګ یې وواهه. ویې ویل:

– ای! خبیثه! اورې؟ پینځه دیقې وخت درکومه. لاسونه جګ کړۍ دننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورګانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسیمې چونګس پورته شو. شاه زمان وویل:

– نه نه، ته دا کار نکوې.

– ولې زه درته نر نه ښکارمه؟ تاسې یې ماسره کولی شئ، زه یې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ یې کړ:

– ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

– ما سات قید که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

– ته ودرې! ته غوږ ونیسه! په خدای او رسول...

ټلېفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوایي مرمۍ ونه لګېږي. ویې پوښتل:

– څه وایي څه وایي؟

– وایي تسلیم شئ که نه هاجره او وسیمه وژنمه.

دلاور نیغ ودرېد:

– ما تاته وویلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بیا تاسره ګورمه.

شاه زمان مړاوی و. ویې ویل:

– دادی وګوره! مادرته نه ویلې؟ ورور دی او ورور دی. دا یې ورور. ورې ماصومې ورېړې یې دي. اغوئ څه ګونا کړې؟

هاخوا کریم په هاجرې او وسیمې تومانچه ونیوله. هغوئ کریکې وهلې. نازیې سر لېږ جګ کړ. ویې ویل:

– وی ح خوشې ح! مه کوه ح!

– ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سړی کېدل اسانه دي. ښه سړیتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کریکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان یې له لاسه کش کړ:

– راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست یې څه ته؟

– مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تا ام وژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دی. چې لورکۍ مې خوشې کې لورکۍ مې.
شاه زمان په آرامه وویل:
– لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راووځي! امدا چې راووت زه یې ولمه.
دلاور وویل:
– ښه او ښیار یې. خپله نه ځې. ما لېږې ما. که ومې ولي؟
– نه کنه. چې دواړه نه یو یو ازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.
شاه زمان د دېوال له شاخخه ښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې ډزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:
– کریم لالا! چېرته یې؟
له هغې خوا ځواب راغی:
– تاکاوۍ ته راځئ!
دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شې. ده غږ کړ:
– نه، هرڅه چې وایې په اویلۍ کې یې ووایه په اویلۍ کې!
– تاسې نه غواړې چې لورګانې مو ژوندۍ اوسي کنه نو.
د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جګ شو. دلاور وویل:
– مکوه مکوه! درځمه.
ورو ورو وړاندې ورغی. د نوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان وریسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوۍ د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د هغه ټول پام په کونج کې ورې چاردېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم وریسې سالون ته ننوت. کریم په حویلۍ کې له کونجه تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرګی په ځمکه لګاوه. د نوې ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرګي ټک ټک واورېد. مخ یې وګرځاوه. کریم تومانچه وړاندې نیولې وه. په شونډو یې ګوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جګ کړل. دواړه په زینه تاکاوۍ ته روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:
– الکه! شاته ونه ګورې! ټوپک کېده!
هغه همداسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:
– مخ و نه دېوال ته کړئ!
د دلاور ټوپک یې په لرګي لېرې ټېلواهه. پلاستیکي رسۍ یې ورکړه. نرۍ شونډې یې وریېدلې:
– د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!
دلاور همداسې وکړل. کریم وویل:
– اوس ته شا واړاوه!
خپله یې د رسۍ په بل سر دده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې وواهه. هغه ولوېد. دده خپله هم سر وګرځېد. شاته چپه شو. بېرته کېناست. سر یې وښنډه. سترګې یې ښې خلاصې ونیولې. پاڅېد. لرګی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چیغې وهلې، ده وارونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بیخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې وراړولې وه. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وخنډل.
– ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوئ بیا سر وخنډه. کریم غاښونه وچیچل. لاس یې په دېوال ولګاوه پاڅېد. ویې ویل:
– ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې وخوځېدلې:
– د اجي رسول د لاسه داجي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:
– ای څپلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ یې ووت:
– د اغه په موږ قرض دی.
کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:
– په ما پورې یې څه کنه نو؟
– یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوګرځېد. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:
– یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
– تاته مو ندي ویلي لالا. موږ په پوډریانو پوډر خرڅو وپوډر. څه وخت مخکې یو سړی راغی. ډېر پوډر یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سړي ته وړل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي راپیدا شو اجي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېني. کریم سر وخنډه:
– تاسې خره وئ چې داکار مو کاوه؟
دلاور سر وخوځاوه:
– خره نو څه ته وایي؟
شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ویې ویل:
– بیا موږ د ځمکو قوالې ورکړې. خو اغه کمې وې. یوه افته وخت یې راکړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وخندل:
– لېونی دی؟ چې تاسې مړه کي پیسې به یې څنګه شي؟
دلاور ژر وویل:
– اغه امداسې کوي.
– دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان سر ښکته واچاوه، ویې ویل:
– ته یې مه منه.
– تاسې خو ژوندي یئ کنه نو.
– نن پینځو بجو پورې وخت شته.
کریم شا واړوله. ویې ویل:
– چې مانه مو پټه کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟
– خو اجي ستا د ښار ځمکه غواړي.
دلاور غبرګه کړه:
– ویلې ویې وژنئ، ځمکه یې درته په میراث پاتې کېږي. قرض پې خلاصېږي.
– تاسې ام ومنله؟
– نه، موږ اول تاته وویلې تاته. تا رانکړه.
– تاسې خو داسې ونه ویلې کنه نو.
شاه زمان تېغې سترګې بلې خواته واړولې:
– څنګه مو ویلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوه‌ږ خرڅوو...
هغه خبره نیمه پرېښودله. کریم سر وخوځاوه:
– چې جنګ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هر کار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختیار مو څنګه راضي کړه؟
دلاور وویل:
– موږ خبر وو چې اغوئ په پیسو هر کار کوي هر کار.
د کریم زړه ډک شو. سلګۍ یې ووهلې. ویې ویل:
– موبارک! تاسې کامیابه شوئ. موبارک! نازیه ګۍ او میر حمزه مو ووژل.
دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کریم په سلګیو کې غږ واېست:
– په تاسې لورګانې څونه ګرانې دي؟ امداسې په ما ام ښځه او بچی ګران دي کنه نو... یو بچی و ... پیدا کېدو پورې پاتې نشو...
ژړا یې د خبرو مخه نیوله. عمیقه سا یې واخېستله. ویې ویل:
– زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په ویښه، په لمانځه کې مې بچی لیده. تاسې اغه رانه...
هغه په چیغو چیغو وژړل. نازیه وسونګېدله. بیا په اړخ واوښتله. کریم په ټوپونو ورغی. غږونه یې ورباندې وکړل:
– نازیې! نازیې!
هغه وبنګېدله:
– وی ح، ژوندی یمه ح.
د کریم بدن په سلګیو ولړزېده. په پای کې یې ژوره سا واخېستله. لاړې یې تېرې کړې. مخ یې ورونو ته وګرځاوه. ویې ویل:
– که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ماسره مو څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کریم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسیمه او هاجره وسونګېدلې. کریم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې یې کلکې ونیولې. په مخ مخ یې ښکل کړې. ویې ویل:

– لېونو! تاسې خو زما ورېرې یئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نیول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره یې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې یې کړې:

– خدای ته وګوره! بد شوي. مرګ زموږ سترګې نیولې. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هرڅه وایې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کریم غاښونه وچیچل. ټوپک یې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترګې ژرژر رپولې. سا یې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونګېدله. کریم هغه پرېښود. ټوپک یې د شاه زمان په تندي ونیو. د هغه تېښې سترګې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسیمې سونګی وخوت. کریم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره یې یودم شا واړوله. په برابر غږ یې وویل:

– ورېندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هرڅه لرمه ستاسې شوه.

دواړه ورونه هک پک شول. ډار او ژړا یې وتښتېدل. باور یې نه کاوه. کریم غږ کړ:

– که مامېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دواړو ژر ژر سرونه وښورول. کریم یې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازیې سر ته ودرېدل. د هغې سترګې نیمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره یې اوږد زګېروی وخوت. ملا یې له ځمکې جګه کړه. بېرته درب ولګېدله. شاه زمان کریم ته کړ:

– که په شفاخانه کې مړه شوه؟

– تاسې یې ژوندۍ ورسوئ. زما جایداد ستاسې شو.

دلاور تاو شو چې ورېندار په شا کړي. کریم غږ کړ:

– کراچۍ شته.

هغه یې په کراچې کې کېږه سملوله. دواړو ورونو د سترګو په رپ کې له حویلۍ واېستله. کریم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې میرګل له درېو تنو سره ولاړ و. هغه وپوښتل:

– ترورزیه! څېرته څېرته؟

شاه زمان وویل:

– ورېندار مو ده. شفاخانې ته یې بیایو.

– بس ایجازه نشته ترورزیه.

دلاور دلاس ساعت ژر سترګو ته ور وړاندې کړ:

– پینځه ویشت دیقې خو شته پینځه ویشت دیقې. دو نه وخت کې مکمل اینجن جګېږي.

میرګل بېرې وروځې بره کش کړې:

– نه ترورزیه. بس اینجن بیا په اغې دونیا کې جګوه! دونه وخت کې ایله ورسېږو.

– د اجي صیب پیسو دپاره دا کار کوو کنه.

– بس مخکې به مو کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم لرګی په ځمکه لګاوه راورسېد. د نازیې په پښنو یې چادري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنګ پک الوتی و. شاه زمان ټلیفون راواخیست. ویې ویل:

– ته ودرېږه! د اجي صیب سره وغږېږمه. الو! اجي صیب! ... هو کار شوی وبوله. خو ورېندار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خو د کریم لالا سره زموږ ماښله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې راکوي... شل دیقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

ټیلیفون بند شو. میرګل وویل:

– ترورزیانو! بس مخته شئ!

شاه زمان یو قرار ورکتل. په پای کې یې په آرامه غږ واېست:

– ته ودرېږه! دا ورېندار خو کور ته بوځو کنه. دونه وخت خو شته.

ټول بېرته حویلۍ ته ننوتل. په تاکاوۍ کې شاه زمان ټلیفون راواخیست. ژر ژر یې ګوتې ووهلې. غوږ ته یې ونیو:

– الو! قوماندان صیب سرور یې؟... شازمان یمه، مالېم شازمان... ما ویلې یو کار وکه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې ته یې بیایو... نه، لګېدلی ندی. ښځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېږدي... ته څنګه پکې نه یې؟... دا خو ستاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... ګوره... ته غوږ ونیسه...

ټلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

– الو! نورعلي! ... نورعلي شهید شو؟... ته څوک یې؟ ... الله ګل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وګوره خوریه! کومک وکه!... مریض مې مري... هو ورېندار مې ده... د اجي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېږدي... څنګه دې په اجي زور نه رسي؟... هو کریم اوستاذ ژوندی دی...

ټلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وویلې. دروازه وټکېدله. میرګل نارې کړې:

– ترورزیانو راووځئ کنه! پینځه لس دیقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

– خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مور ته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولړزېدله. شونډې یې مرۍ مرۍ شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرګل غږ کړ:

– بس راوځئ که درپسې درشو؟

کریم نارې کړې:

– الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلئ ګیله د ځانه کوئ!

د میرګل مخ تک سور شو. ویې ویل:

– ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور واوړي. بېرڅتې د دېوال له سره سالون تر برېد لاندې ونیو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور ننوتل. کریم لرګی لګاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بیخ کې وویشتل. دلاور د سالون له کړکۍ هرڅه لیدل. سر یې په دواړو لاسونو کې ونیو. کېناست. ویې ویل:

– څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بریکو نه څوک نیسي څوک؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګل د کنډو له ځنګه د خپلو کسانو مړي ولیدل. ځنګ ته ولاړ ببر ځتې کس ته یې وویل:

– تروزیه! بس دا ګوډ خو سم لیونی دی.

ملګري یې غاښونه وچیچل. په کور یې دوامداره ضربه وکړه. د ننه وسیمه په منډه سالون ته را وختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:

– الله کاکا ښځه! کاکا ښځه!

کریم له لرګي سره په یوه پښه په زینه منډه واخیستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شتوا هه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هېڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.

شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له متو ونیو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:

– لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.

سلګۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:

– وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.

ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شا یې له سلګیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرګي په مرسته پا ځېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:

– ته ټلیفون راکه!

حاجي رسول ته یې زنګ وواهه. په برابر غږ یې وویل:

– زه درته په خپل کور کې منتظریمه...هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.

دواړو ورونو غټې غټې کتلې. نازیې شتوهل. زګېروي یې وختل. په کریم بیا د سلګیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:

– ځئ! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اجي سره ما مېله خلاصومه.

دلاور وویل:

– موږ به ام یو موږ.

– نه، چې تاسې نه یئ ښه ده.

شاه زمان غږ کړ:

– تا یوازې نه پرېږدو.

کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:

– زه ام یوازې نه پاتې کېږمه. ځئ چې اغه اوس رسېږي کنه نو.

دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:

– ما ویلې موږ دواړه ځنګ په ځنګ خښ کئ!

شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:

– که میرحمزه مړ...

ستونی یې دا سې وپړسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:

– که بچی مې مړ پیدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نزدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سلګیو حمله وربانديٍ راغله. ورونو یې هیڅ ونه ویل. د وړې کړکۍ له لارې یې اول لوښي وایستلې. ورپسې خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري دېوال ووځي. میرګل وربانديٍ ټوپک ونیو. وپسېد:

– تروزیانو! بس خبرې ونکئ!

ooooooooo

کریم ځوړند سر په حویلۍ کې کېناست. لرګی یې څنګ ته کېښود. چې زړه به یې تنبتېده نو خوله به یې آسمان ته کړه. ژوره سا به یې واخېستله. د دېوال له کنډو څخه یې لمر ته وکتل. له هرې خوا د ماشیندارو غږونه راتلل. دا مهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کریم غوږ ونیو. فکر یې وکړ چې یوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لا هم ګرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غرهار راغی. تورلنډ کروزر له دوو پیک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د ګڼو پښو درب درب شو. په لسګونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حویلۍ په بېلا بېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار تر شنې پردې تېر شول. کریم شوار ناست و. حاجي د نوي کور ځوړند چت ته وکتل. په درند و قدمونو وړاندې راغی. جبار وویل:

– کریم اوستاذه څنګه یې؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه:

– تا زما کسان ووژل.

کریم بیا ځواب ورنه کړ. میرګل د نوي ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنګ ته یې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسیمه یې سرونو ته ناستې وې. په خولو یې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کریم ته وویل:

– کاش چې دا عقل دې مخکې پیدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو...

کریم یې په خبرو کې ولوېد:

– دوستان؟ هههه...

– ولې دې وخندل قوربان؟

کریم غټ سر وښوراوه. خوله یې وچه شوې وه. نرۍ شونډې یې ورپېدې:

– سړي دوستان نه غولوي کنه نو.

– موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپینه مامدینه ده.

د کریم په تندي درد شو. سترګو یې سیاهي وکړه. څوک یې سم نه لیده. په مخ یې لاس کش کړ. سترګې یې لږې روښانه شوې. په دمه دمه یې وویل:

– تا زما ورونو ته دام ایښی و. د دروغو ماښله دې جوړه کړې وه. بیا دې پوډر ورکړې وه. خریدار ام ستا کس و، پولیس ام.

په کونج کې د میرګل تندي ګونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ یې ووت:

– ستا کړتو ته وخت نلرمه. ماښله خلاصوه قوربان!

کریم دوام ورکړ:

– پوډر ام بېرته تاته رسېدلي کنه نو.

– زه داسې بې غیرته نه یمه. ته قاضي یې که قرضدار؟

کریم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ یې کړ:

– پولیس څه خبر شوه چې دوئ سره دونه ډېر پوډر دي؟ بیا یې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي زړه تنګ او مخ لا سور شو. ژوره سا يې واخېستله. ويې ويل:
– تا ته زما زور نه دی مالوم قوربان.
کريم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:
– او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې د پاره کړې ده کنه نو.
ميرګل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:
– ستا ځمکه ما ته په درياب کې څاڅکی دی.
– تا ام يو يو څاڅکی امداسې ټول کړی چې درياب شي کنه نو.
د حاجي سترمې وپړسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:
– ځمکه را کوې که نه؟
د کريم سا بندېدله. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سا يې واخېستله. په آرامه يې وويل:
– ځمکه نه، جنګلاوه.
د حاجي تندی ګونجې شو. کريم سر وخوځاوه:
– ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنګ نه خبر شوی و. زنګ يې راته وواهه. هغه ستا د کارونو ټوله کيسه راته وکړه. جنګلاوه، هههه ښه نوم دې پې اېښی. سېلاو کې چې خلک لړګي نيسي سېلاوه ورته وايي. په جنګ کې چې ته مالونه لوټې جنګلاوه يې بولې.
حاجي غاښونه وچيچل:
– ګل احمد اجي و؟
کريم موسکی شو. حاجي له قهره کټ کټ وخندل. ويې ويل:
– اغه دې ام راباندې خميره که. ای! څه دا يې جنګلاوه. څه دې د لاسه پوره دې قوربان؟
– اېڅ، تا د ببرک کارمل د وخته چورول پيل کړي. وبښه! د کارمل د وخته دې جنګلاوه نيول پيل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانان به دې شريکان کړه. بيا به اغوئ قصدن کورونه ويشتل. په لوډسپيکر کې به يې ام نارې وهلې چې کورونه پرېدئ. ورپسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.
حاجي رسول شونډې کېکاږلې:
– ښه مالومات يې درکړي.
– اغې دونيا کې به يو د شېرو جواب څنګه وايې کنه نو؟
– کوم شېرو؟
– ځان ناګاره مه نيسه کنه نو! لېونی شېرو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بيا دې ټوله کورنۍ ويشتې وه. چې ستا راز چا ته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.
– کړتې بندې که چې تا نه بل شېرو جوړومه. جنګلاوه مې راکه!
– درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واړه واړه شيان په جنګلاوه کې وړې.
حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکی شو. سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه کار چې یوازې ته یې کولی شې بېل خوند لري قوربان.

جبار کټ کټ وخندل. نورو کسانو یې له هرې خوا پخوهل. کریم نری شونډې ویتې کړې. هوا ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– کار دې وشو. جنګ دې ختم که کنه نو.

حاجي سر وخنډه. غږ یې ووت:

– ځان ته هوښیار وایې خو کمقل یې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملګري یې ام دولت ته تسلیم کړه.

د کریم تندی ګونجې شو. حاجي په ملنډو وموسل. ویې ویل:

– د اغه شرطونه دولت ومنل، نور یې نو څه کول؟

– ښه؟ دا زموږ کلی یې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟

حاجي سر وخوځاوه:

– هرڅوک خو تا غوندې کمقله ندي. ښه ځه خبره خلاصوه قوربان! ډېره اوږده شوه.

کریم کاغذونه جګ ونیول. شونډې یې ورپېدلې:

– دا زما د ښار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!

حاجي وخندل. خپل مالي کس جان محمد ته یې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وویل:

– ته ډېر زړور یې قوربان.

کریم د هغه څېره سمه نه لیدله. شونډې یې ورپېدلې:

– ما کې ډار ته ځای ندی پاتې.

د جبار ټلیفون ته زنګ راغی. هغه غوږ ته ونیو. ویې پوښتل:

– څوک دي؟... پولیس؟... د باغ حجره کې یې کېنوئ! قدر یې وکئ! موږ اوس راځو.

جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واړولې راواړولې.

سترګې یې تېرې او سا اخېستل یې تېز شول. چیغه یې کړه:

– دا خو قوالې ندي.

کریم له جېبه د غټې خولې تومانچه راایستې وه. هوا ته یې ونیوله. ډزې یې وکړې. مرمۍ له ړنا سره جګه شوه. حاجي غږ کړ:

– دا دې څه وکړه؟

مرمۍ سیخ د حویلۍ په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وویل:

– دې نه پس جنګلاوه ختمه کنه نو. ههههه

سور غلیظ لوګی پورته شو. طیارو مخونه راوګرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار یې چیغه کړه:

– ځان باسئ!

ساتونکو یې هم په وارخطایۍ هوا ته وکتل او په حاجي پسې یې وځغاستل. دا مهال شېرو لېونی راپیدا شو. حاجي یې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونیو. له ځان سره وغومبېد «جنګلاوه، جنګلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.

ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شېرو نه خوشې کاوه. طیارې راورسېدلې. په کور یې ضربې وکړې. بمونه یې وغورځول. دا کار یې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طیارو بېرته مخونه وګرځول. ورکې شوې.

∞∞∞∞∞

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام قضا و. د دېوالونو سيوري د زړو کنډوالو په شان بربښېدل. هرې خوا ته چيغې وې. خلک د موټرو د ټراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کريم د حويلۍ دېوالونه په تور لنډ کروزر او دوو پيک آپو دپاسه پراته وو. دننه يې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی او زوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لويو کندو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته يې رمباړې وهلې. دوی کونج په کونج وګرځېدل. خو کريم يې ونه موند. سترګې يې ډکې شوې. بېرته تېز وو تل. دلاور شترنګ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نيلي چپنې ترور يې مخه ونيوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

– اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنګه شوه؟

شا ته مير ګل ځواب ورکړ:

– تروزيه! وراره پيدا شو. ورېندار ام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترګو ورتاو شول. مير ګل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تګ په مهال يې وويل:

– موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار يې څوک دی؟ شېريني به راکوي.

د دوی له سترګو او ښکې راغلې. درېواړه په حويلۍ کې تر څراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته يې د کوړيو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې يې شکېدلې او سترګې يې پړسېدلې وې. دا زړګی و. هغه چې د جبار په تاکاوۍ کې کريم خپل ټليفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زړګي وپوښتل:

– څنګه دی؟

– دی نو. تشويش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زړګي د بېرته تګ په مهال سر وخوځاوه:

– ورور نه ام راتېر دی.

هغه په حويلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلګيو کې غږ واېست:

– زوی يې ونه ليده زوی.

مير ګل سر وخوځاوه:

– تروزيه! بس چې پوه شومه چې زه يې ام غولولی يمه، ما ويلې د اجي رسول وينې وڅکمه. د کريم اوستاذ د ښځې خبره وه. که نه اول ما مردار وه.

زړګی پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ويې پوښتل:

– دزرين کلا کريم اوستاذ خو نه ياد دوی؟

درېواړه نېغ ودرېدل. مير ګل وپوښتل:

– تروزيه! ته اغه څه پېژنې؟

زړګي سر غمجن وښوراوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کیسه اوړده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او ستاذ خدایي الته راغی. ماته یې موبایل پرېښود. ما مې پلار ته زنګ وواهه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او ستاذ وژني. ما ویلې چې ورسره کومک ونکمه نه ځمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مګر سا یې اخېستله. زر مې شفاخانې ته راوه.

ټولو یو بل ته وکتل. یو ځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تګ کې وویل:

– موړ یې ګورو.

زړګي یې مخه ونیوله:

– مه ځئ! اېڅوک نه پرېږدي.

ooooooooo

کریم کړکۍ ته کتل. دباندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زګېروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسیجن ماسکونه نښتي وو. ده د سر دپاسه او سپنیزې لکړې ته سترګې واړولې. د سېروم له کڅوړې یو یو څاڅکی په نري پایپ کې تویېده. زړه یې ډوب ډوب کېده. سا یې په سختۍ اخېستله. لاس یې جګ کړ چې د اکسیجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس یې درووند و. ویې لیدل چې سر تر پښو په سپینو لتو کې تاو دی. یو ازې د ګوتو زېږ سرونه یې ښکارېدل. نارینه نرس یې سر ته ولاړ و. کریم ماسک لېرکش کړ. خرېدو ته ورته غږ یې واېست:

– زړه مې تنګ دی کنه نو.

نرس وویل:

– ماسک مه کشوه! خیر دی. اوصېله وکه! ښه کېږې.

– زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له وړې الماری څخه یې دوا را واخېستله. ویې پوښتل:

– درد نشې تېرولی؟ اوس به سېروم کې در ته دغه زوروره پیچکاري وکمه. دردونه به دې د سې ورک شي. لکه نه چې وه.

– زما درد په پیچکارۍ نه ورک کېږي.

نرس یې ډکو سترګو ته ځیر شو. ښځه نرسه راغله. نارینه ته یې غوږ کې څه وویل. هغه دوا بېرته په الماري کې کېښودله. د کریم چپرکټ یې د دروازې په لور ټېلواهه. نرسې ورسره د اکسیجن ډبه په ټایرونو کشوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کریم نه پوهېده چې چېرته یې بیایي. کړس شو. دده چپرکټ جېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کریم مخ وګرځاوه. نازیه یې څنګ ته په بل چپرکټ کې ولیدله. سورمخي غومبرور ماشوم ورسره په خواږه خوب ویده و. د کریم سترګې راووتلې. د اکسیجن ماسک یې له غټې ګردې پزې او ننوتې خولې جګ کړ. ویې پوښتل:

– میر حمزه؟ میرحمزه؟

نازیې سر وخوځاوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کریم ماسک په مخ خوشې کړ. سر یې په بالښت کېښود. اوښکې یې له سترګو لکه له چینې راووتلې. ښه زیات اکسیجن یې واخېستل. بیا یې ماسک له خولې ښکته ونیو. مخ یې مېرحمزه ته کړ. په دیدن یې نه مړېده. د لاس په لته یې سترګې پاکې کړې. شاوخوا یې وکتل چې خلک دده خوشحالي وینې که نه. د نرسانو څنګ ته یې دواړه ورونه له میرګل او زړګي سره ولاړ وو. کریم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ یې ووت:

– میرحمزه وینئ میرحمزه؟

هغوئ سرونه وخوځول. ورونه یې نژدې ورغلل. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستاسې احسان اېڅکله پوره نه کمه کنه نو.

هغوئ په ډکو سترګو موسکي شول. کریم ماسک په مخ کېښود. ښه یې نفس واخېست. لاس یې وغځاوه. د زوی په مخ یې ګوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ورکېښود. خپله یې هم کلک کړی و. کریم هماغسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې یې تاووه. ټټر یې تود شو. پښې او لاسونه یې ور ښکل کړل. سلګۍ یې ووهلې. ماشوم ویښ شو. وچونګېد. کریم اشاره وکړه چې مور ته یې ورکړئ. بیا یې ماسک جګ کړ. مخ یې ورونو ته واړاوه. په خرېدلي غږ یې وویل:

– زما ټول جایداد ستاسې دی.

دلاور په سږمو کې وپشېد. اوښکې یې پاکې کړې. ویې ویل:

– اصل کې موږ باید تا ته خپل جایداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړو د مرګه.

میرحمزه په کریکو شو. خوله یې خوځوله. تې یې غوښت. نازیې ګرېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. میرحمزه د مور په تې خوله خښه کړه. کریم په موسکا کتل. اوښکې یې یو قرار جاري وې. سا یې په سختۍ اخېستله. ویې ویل:

– شوکر! ته ژوندۍ یې.

– وی، بېخي جوړه یمه. خېټه یې راڅیرې کړې. بېرته یې ګنډلې ده. درد نشته. ته څنګه یې؟

– ما نه په دونیا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازیه یې سترګو ته ځیر شوه. کریم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– په اصل کې په کلي کې جنګ ما واچاوه. خدای تعالی به د هر یو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازیې سر وڅنډه. ویې ویل:

– وی، اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

– نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ویلې په جنګونو کې ښه او بد وي. ښه جنګونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنګ یوازې بدمرغي راولي.

نازیې میرحمزه سینې ته ښه نژدې کړ. ویې ویل:

– وی، ولې داسې وایې؟ تا خو ټوپک ته لاس ام ندی کړی.

– د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کې. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د او سپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

– وی، یوازې ته خو نه وې.

– هو، صفاجان اغا ما غونډې ډېر روزلي، او وبه یې روزي. خو زه به د خپلې ګونا جواب وایمه کنه نو. امدې کې خراب یمه.

هغه موسکی شو:

– یو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنګلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وبښي کنه نو.

هغه د میرحمزه په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنګ مې وګټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی میرحمزه دې غېږ کې دی.

نازیې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سر یې لاس تېر کړ. پېړې شونډې یې وخوځېدې:

– هو، میرحمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم سر وښوراوه:

– تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکارئ کنه نو.

نازیه په روانو او ښکو موسکۍ شوه. څادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

– ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وځنډه. نرۍ شونډې یې ورپېولې:

– امدا څادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېږو ته ورته غږیې یا ووت:

– تا رښتیا ویلې. نېکمرغۍ ته د رسېدلو نه د اغې ساتل ګران وي.

هغه میرحمزه ته ګوته ونیوله:

– ته به همت کوې. دا نېکمرغي به ساتې.

– ولې یوازې زه؟

کریم سترګې ورجګې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

– میرحمزه باندې مکتب ووایه! پوهنتون پې ووایه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله روان نه وي کنه نو. دې وطن کې امدا د سړو کمی دی بس. ځکه خو هرڅوک پکې جنګ اچوي، هرڅوک جنګلاوه نیسي.

– شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترګې ورجګې کړې. خبرې یې وغځولې:

– ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان امپوره دی. زما ام کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

– وعده ده؟

نازیه یې غټو سترګو ته ځیر وه. پېړې شونډې یې ورپولې:

– وعده ده.

د کریم ټټر تود شو. د هوسایۍ او کامیابۍ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته تشه کړه. په شونډو یې نرۍ موسکا خوره وه. نابېره یې ستونی بند شو. غړس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کشوله. ماسک یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولړزېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمنډه کړه. کریم د سا اخېستلو په سختۍ کې سر جګ کړ. نازیې ته موسکۍ شو. لړزېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د سر په اشاره ومنله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

ooooooooo

دوه کاله وروسته ماښې سراچه د ښار په ګڼه ګوڼه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لګېدله. ترخنګ یې نازیې تور څادر په سر سم کړ. د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترګو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:

– وی لکه چې یخ وواهه. دا ښیښه خو جګه کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور د ښيښې تڼۍ ته ګوتې وروړې. شاه زمان وويل:
– وربنداړې! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب ښيمه.
موټر د لس منزله بنګلې ښويه حويلۍ ته په زينتي کټاره ننوت. د لويې دروازې پيک يې په سپين ټوکر پټ و. دلاور پاس وکتل. ويې ويل:
– شيش محل دی شيش محل.
د بنګلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرين کلا څخه راغلي وو. خو تر پيک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوئ له موټره کښېوتل. زرګۍ او سپينږيرې پلار يې په سپينو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپينږيري وويل:
– نازيې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هرڅه نن ورځې ته تيار کړه.
نازيې منډه وکړه. شاه زمان او زرګۍ هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. ميرګل ورته د سلام اشاره وکړه. سپينږيري د لويې دروازې مخ ته د زينو په سر لاسونه وپړکول. ويې ويل:
– ورونو هرکله راشئ! موږ تاسې ته د ښار د دې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو بايد وواېم چې دا ودانۍ له نورو فرق لري. د دې بنسټ د پيسو د ګټلو د اميد په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مينې په اساس اېښودل شوی. که خدای بښلي کريم استاد د اختطافچيانو څخه د زرګۍ په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.
خلکو سرونه وخوځول. سپينږيري خبرو ته دوام ورکړ:
– د دې ځمکه د محترمې بي بي نازيې ده. او تعمير پکې موږ جوړ کړی دی. يانې دواړه پکې برابر شريکان يو. خبرې نه اوږدومه. د نازيې خورکۍ نه هيله کوو چې د تعمير د مخ دا نقاب لرې کې!
نازيې د زرګۍ په لارښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پيک په سر غټ ليکل شوي وو «ميرحمزه پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازيې په سترګو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ويې ويل:
– خير ويسئ! خدای دې ستاسې راتګ تاسې ته په ښکو کارونو کې ايساب کې. دا د کريم ارمان و چې دلته اماداسې بنګله جګه کې. اجي صيب او زرګۍ دې خير يوسي چې د اغه دا ارمان يې پوره که. نن د اغه د مرګ ټيک دوه کاله کېږي. خو د کريم اخري ارمان دا و چې موږ سرې ولرو. داسې سرې چې ښکمرغي وساتي او د جنګ مخه ونيسي. که داسې سرې ولرو بيا به دا بنګلې ډېر وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هرڅونه جګې او کلکې يې جوړې کو بېرته به ورانېږي. زه به دې بنګلې کې يوازې داسې کارونه وکمه چې د کريم دا بل ارمان ام پوره شي. او اغو کليوالو ته به پکې کار پيدا کوم چې د زرين کلا په جنګ کې يې ضرر ليدلی.
د چکچکو شور جګ شو. لاروي ودرېدل. د بنګلې سيل يې کاوه. نازيې له شاه زمان څخه ميرحمزه واخېست. هغه د هاجرې او وسيمې چکچکو ته کټ کټ وخندل. خپله يې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library